

Hãy để tất cả theo gió bay đi

Contents

Hãy để tất cả theo gió bay đi	2
1. Chương 1	3
2. Chương 2	4
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	6
6. Chương 6	8
7. Chương 7	9
8. Chương 8	10
9. Chương 9	11
10. Chương 10	11
11. Chương 11	12
12. Chương 12	13
13. Chương 13	14
14. Chương 14	14
15. Chương 15	15
16. Chương 16	16
17. Chương 17	17
18. Chương 18	18
19. Chương 19	19
20. Chương 20	20
21. Chương 21	21
22. Chương 22	22
23. Chương 23	22
24. Chương 24	23
25. Chương 25	25
26. Chương 26	25
27. Chương 27	26
28. Chương 28	27
29. Chương 29	28
30. Chương 30	29
31. Chương 31	30
32. Chương 32	30
33. Chương 33	31
34. Chương 34	32
35. Chương 35	33
36. Chương 36	34
37. Chương 37	34
38. Chương 38	35
39. Chương 39	36
40. Chương 40	37
41. Chương 41	38

42. Chương 42	39
43. Chương 43	40
44. Chương 44	41
45. Chương 45	42
46. Chương 46	43
47. Chương 47	43
48. Chương 48	44
49. Chương 49	45
50. Chương 50	46
51. Chương 51	47
52. Chương 52	48
53. Chương 53	49
54. Chương 54	50
55. Chương 55	51
56. Chương 56	52
57. Chương 57	52
58. Chương 58	53
59. Chương 59	54
60. Chương 60	55
61. Chương 61	56
62. Chương 62	57
63. Chương 63	58
64. Chương 64	59
65. Chương 65	59
66. Chương 66	60
67. Chương 67	61
68. Chương 68	62
69. Chương 69	63
70. Chương 70	63
71. Chương 71	64
72. Chương 72	65
73. Chương 73	66
74. Chương 74	66
75. Chương 75	67
76. Chương 76	68

Hãy để tất cả theo gió bay đi

Giới thiệu

Zen nói với Huyền: “Ngôi trường này đang bị thao túng bởi một thế lực học sinh rất lớn. Bằng nhóm

1. Chương 1

- Kì 1

Zen nói với Huyền: “Ngôi trường này đang bị thao túng bởi một thể lực học sinh rất lớn. Bầy nhóm này có tên là Ghost...”

Mười năm trước...

- Các người ý đông hiệp yếu thể mà coi được à?

Tiếng nói lạnh lạnh cất lên từ đằng sau khiến đám con trai đang vây quanh một thằng nhóc nhỏ tuổi hơn chúng không khỏi giật mình. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía kẻ vừa lên tiếng. Ai cũng phải sững sốt và ngỡ ngàng khi nhận ra đó chỉ là một con bé trạc tuổi thằng oắt mà chúng đang có ý định đánh. Tên cầm đầu là một thằng nhóc khoảng chín, mười tuổi, tướng mạo trông khá dữ dằn và to con. Nó gần giọng, ra sức lấy lại cái uy nghiêm của một tên thủ lĩnh:

- Ranh con, tránh ra, đây không phải chuyện của mày, tao không muốn đôi co với con gái.

- Tôi cũng không có ý định đôi co với mấy người, tôi chỉ muốn các người tha cho cậu bạn kia thôi.

- Mày nghĩ mày là ai mà tao phải nghe theo lời mày, không nói nhiều, tao đếm đến ba mày mà không xéo thì đừng có trách. Một... hai...

Dường như muốn chứng tỏ sự gan lì của mình, tiếng đếm thứ ba của tên cầm đầu đã vang lên mà con bé vẫn còn đứng đó, lắc đầu quầy quậy không chịu đi. Nếu lúc này chúng đang ở giữa chiến trường trận mạc thì ắt hẳn con bé đã được liệt vào một trong những tấm gương tiêu biểu về kiên cường, bất khuất, không bỏ rơi trước sự sống cái chết của đồng đội rồi. Thằng thủ lĩnh đám nít ranh ban đầu chỉ có ý định dọa nạt cho con bé sợ mà bỏ đi, nhưng nó không ngờ gặp phải con nhóc gan lì đến thế, nó đành ngao ngán quay sang ra lệnh cho lũ đàn em:

- Kệ con nhỏ đó đi, tiếp tục hành hạ thằng nhóc đó cho tao.

Phốt lờ sự có mặt của con bé lấm chuyện, lũ côn đồ lại tiếp tục quay ra đánh thằng nhóc đáng thương. Có một điều lạ là thằng nhóc bị đánh từ đầu đến cuối không hề kêu lấy một tiếng và cũng không hề rằng nói một lời nào, điều đó càng khiến bọn côn đồ tức giận hơn. Bỗng, từ đâu, một bóng đen nhỏ bé lao tới, vụt qua trước mặt từng tên côn đồ, chỉ trong chớp mắt chúng đã lăn lê bò toài dưới đất. Tên ôm bụng, tên ôm cổ, tên thì ôm ngực... Khi kịp định thần lại những gì vừa xảy ra thì chúng chỉ còn nhìn thấy hai cái bóng nhỏ dần, nhỏ dần rồi mất hút về phía cuối con đường...

Hai đứa trẻ cứ chạy mãi, chạy mãi cho đến khi không còn thấy bóng dáng bọn nhóc hung hãn lúc nãy đâu nữa mới dám dừng lại để... thở.

- Làm ơn bỏ tay tôi ra!

Nghe câu nói vang lên bên cạnh, con bé mới để ý thấy tay nó đang nắm chặt tay của thằng nhóc. Nó bối rối buông tay thằng nhóc ra rồi vội rút tay mình lại. Nếu để ý kĩ thì sẽ thấy mặt hai đứa nhỏ lúc này đỏ lựng không khác gì hai quả gấc chín. Để phá tan bầu không khí ngưng ngưng và yên tĩnh, con bé cất tiếng hỏi:

- Vì sao bọn đó lại đánh cậu vậy?

- Không biết, có lẽ muốn trấn lột.

- Thế à, thế thì cậu phải cẩn thận. Sau này có thể sẽ gặp lại chúng đấy.

Thằng nhóc trả lời con bé bằng giọng bất cần:

- Không sao, tôi tự lo được.

Con bé nhìn thẳng nhóc trước mặt nó, khẽ cười, nụ cười rạng rỡ như ánh nắng ban mai của nó khiến thẳng nhóc thoáng ngạc nhiên. Nhưng điều khiến thẳng nhóc ngạc nhiên nhất vẫn là khi con bé chìa bàn tay ra trước mặt nó và nói:

- Chào bạn, rất vui được quen biết bạn, chúng mình kết bạn nhé! Tổ là...

2. Chương 2

1. Gặp lại

Chủ nhật, ngày nắng đẹp. “Gió phong lưu đi mãi, không bao giờ dừng chân. Để hoa một mình nơi đây, lặng im trong bất lực. Ngày lại ngày tan trong nỗi nhớ, hoa rời cây tìm gió nơi xa... Nước mắt tuôn rơi, rơi, rơi mãi...” Bài “Nước mắt bồ công anh” phát ra từ chiếc điện thoại cứ không ngừng được lặp đi lặp lại khiến cho bài hát thường ngày nó thích nghe nhất giờ đây cũng khiến nó cảm thấy khó chịu. Zen với tay lấy chiếc điện thoại ở trên bàn và nhấn nút nghe một cách miễn cưỡng:

- Alo, có chuyện gì đây?

- Này, giờ này mày vẫn còn chưa dậy à? Hôm qua tao đã nhắc mày rồi mà, 8h có mặt ở sân bay Tân Sơn Nhất để đón Nhược Huyền, đừng có mà đến trễ đấy! – Nói rồi đầu bên kia cúp máy chỉ còn tiếng tút tút dài trong điện thoại.

Zen ngái ngủ nhìn vào thời gian trên chiếc điện thoại - 7h50. Nó hốt hoảng bật dậy như chiếc lò xo, chạy vào buồng tắm chuẩn bị xong xuôi rồi lao như tên bắn ra khỏi nhà trước sự ngạc nhiên của anh và mẹ nó, bên tai còn văng vẳng lại tiếng mẹ gọi ăn sáng.

8h10, sân bay Tân Sơn Nhất...

- Zen, ở đây!

Trong khi nó đang dáo dác nhìn quanh để xác định vị trí bọn bạn nó đang đứng thì nghe thấy tiếng gọi, nó liền ngoảnh đầu lại nhìn theo phản xạ. Là Vũ... và hai thằng bạn còn lại của nó: Thiên và Vân. Nhìn đứa nào cũng đờ đờ sứt sứt khí và vẻ sốt ruột vẫn còn hiện rõ trên khuôn mặt là nó cũng đủ biết bọn bạn đã chờ mình lâu như thế nào. Zen ôm bó hoa (mà nó mua bên đường để chuộc tội) chạy lại chỗ bọn bạn đang đứng, rồi chắp hai tay tỏ vẻ thành khẩn và đáng thương: “Tao xin lỗi, tao xin lỗi...” Thiên cốc vào đầu nó đau điếng khiến nó phải đưa tay lên ôm đầu: “Tội mày là đáng chết lắm biết chưa? Cứ để đó xử sau, bây giờ chuẩn bị đón Huyền cái đã, máy bay sắp hạ cánh rồi.”

Vài phút sau, máy bay hạ cánh, có tiếng thông báo của cô phát thanh viên từ loa vọng xuống, cả nhóm đứa nào đứa nấy đều mang chung một tâm trạng: hồi hộp, nôn nao, và ngóng chờ. Đã hai năm rồi bọn nó chưa được gặp lại Huyền, kể từ cái ngày Huyền rời xa mấy đứa bạn thân này để đi du học ở đất nước Nhật Bản xa xôi kia. Nó vẫn còn nhớ, Huyền vẫn thường hay đứng ra bảo vệ nó mỗi lần nó chích chéo với mấy thằng bạn và luôn có mặt bên cạnh những lúc nó cần một người để chia sẻ những tâm sự. Khi ấy, cậu ta chỉ lặng im ngồi bên lắng nghe nó nói, rồi lại dẫn nó đi ăn kem để vui đi nỗi buồn. Ngày Huyền ra đi để sang Nhật cũng là ngày nó buồn nhất, nó đã không ra sân bay tiễn Huyền mặc cho tụi bạn có ra sức lôi kéo và thuyết phục. Vô ích. Nó đã quyết cái gì thì dù trời có sập cũng không lay chuyển được. Nó không muốn phải chứng kiến cảnh chia tay đó, nó sợ rằng sẽ không tìm được mà khóc mất. Thế mà thời gian trôi đi nhanh quá, mới đó mà đã đến ngày gặp lại Huyền rồi, không biết giờ đây cậu ta đã thay đổi như thế nào? Dòng suy nghĩ của Zen bỗng bị đứt mạch khi cánh cửa ngăn cách giữa phòng chờ và bên trong được đẩy ra. Hàng loạt người ồ ạt nối tiếp nhau tiến ra ngoài với đủ thứ hành lý bên mình. Không biết bao nhiêu người xung quanh cũng như bọn nó đang đón chờ người thân, và biết bao giọt nước mắt đã rơi vì niềm vui đoàn tụ. Nhìn thấy những gì đang diễn ra quanh mình càng làm dâng lên sự nôn nao, mong chờ trong lòng mỗi đứa. Zen giờ cao tấm bảng để tên “Từ Nhược Huyền” và không ngừng hướng mắt về phía đoàn khách đang tiến ra để kiếm tìm một dáng hình thân thuộc.

3. Chương 3

- Kia rồi! - Vân reo lên. Mọi ánh mắt của cả nhóm đều đổ dồn về phía tay Vân chỉ. Từ trong đám đông, một cậu thanh niên trạc 17, 18 tuổi hiện ra nổi bật với chiếc mũ lưỡi trai màu ghi, khoác trên mình là một chiếc áo gile đen bên ngoài chiếc áo sơ mi trắng và đồng bộ với chiếc quần kaki trắng càng tôn lên dáng vẻ cao ráo nổi bật ấy, trên tay trái là chiếc vali đen được kéo theo, tạo ra âm thanh kin kít và để lại những vết dài trên nền đá hoa cương. Nhìn thấy bọn nó, cậu thanh niên ấy gờ cao tay vẫy càng có thể khẳng định đó là Từ Nhược Huyền - đứa bạn thân mà bọn nó đang ngóng chờ từng phút, từng giây chứ không ai khác. Zen đưa tay vẫy lại, rồi chạy ào đến chỗ Huyền đang đứng và bất ngờ ôm chầm lấy cậu ta.

- Huyền ơi, tao nhớ mày quá, cuối cùng tao cũng đợi đến ngày này được rồi. Mày đi gì mà lâu thế hả? Không nhớ bọn này à? - Zen thì thầm bên tai Huyền những lời giận dỗi, bỗng nhiên, khóe mắt nó cảm thấy ươn ướt. Nghe những lời trách móc của con bạn thân khiến Huyền thấy nó dễ thương quá xá, Huyền khẽ cười và dỗ dành Zen bằng giọng điệu vẫn hóm hỉnh như xưa:

- Tao làm sao quên bọn mày được, nhất là con bạn hay mít ướt của tao, tao có nhớ bọn mày thì mới về đây chứ!

- Mày tránh ra cho tao ôm thằng Huyền với, nãy giờ giành mất phần của tao rồi! - Cái giọng điệu như búa bổ vào tai này không ai khác chỉ có Vũ. Zen biết tên này đá đểu mình, khiến nó đỏ bừng mặt, ngượng quá đi mất, nhưng nó không thêm chấp và vui vẻ đứng sang một bên nhường chỗ cho hắn.

- Lâu quá không gặp mày, khác trước nhiều quá. - Vũ đưa tay ra bắt tay Huyền, rồi choàng tay qua cổ thể hiện một cái ôm thân mật.

- Thế nào, đẹp trai, phong độ hơn hả? - Huyền giả vờ vênh mặt.

Vũ gãi gãi cằm, vừa soi thằng bạn mình từ trên xuống dưới rồi phán nguyên câu:

- Khác thì có khác thật, nhìn chẳng giống mày nữa, như người sao hỏa lạc đến địa cầu ấy, hehe...

Huyền bật cười trước lời chọc ngoáy của thằng bạn:

- Mày thì vẫn vậy, vẫn cái kiểu chém người không thương tiếc đó.

Cùng lúc đó, Vân và Thiên cũng đồng loạt tiến tới đâm nhẹ vào vai Huyền, những cú đâm thân tình của những người bạn tri kỉ khi gặp lại nhau... Chiếc xe taxi đỗ chờ cả hội về khách sạn, nơi Huyền sẽ ở tạm đó vài hôm. Bất chợt Zen nhớ ra việc gì đó, liền quay sang Huyền thắc mắc:

- Mày về nước lần này có báo cho bố mẹ mày ngoài Hà Nội biết chưa?

- Tao định giải quyết xong một số công việc trong này rồi sẽ đáp chuyến bay về thăm họ.

- Ủ, làm gì thì làm nhanh mà về thăm hai bác đi, họ nhớ mày lắm đấy, cứ gọi điện hỏi thăm tao suốt.

- Tao biết, mày cứ yên tâm. - Huyền đáp lời con bạn.

Zen nhắc Huyền mới nhớ, hơn ba năm rồi nó cũng chưa được gặp lại bố mẹ. Năm 15 tuổi, Huyền quyết định ra ở riêng, nó muốn sống tự lập, tự kiếm tiền, tự nuôi sống bản thân và hơn hết là không phải sống dựa vào bố mẹ nữa. Khi ấy mẹ nó kịch liệt phản đối, hơn ai hết nó hiểu rằng vì mẹ thương nó, bà không muốn đứa con trai bà nâng niu, chăm bẵm từng li từng tí từ nhỏ đến lớn phải chịu khổ. Nhưng nó đã quyết, cộng với sự ủng hộ của bố, nó rời xa gia đình ở Hà Nội để vào TP.Hồ Chí Minh sinh sống. Nó bắt đầu từ những công việc như giao báo, phụ việc trong nhà hàng, khách sạn, bồi bàn ở các quán bar... Ban ngày đi học, ban đêm đi làm, thời gian đầu nó rất muốn bỏ cuộc, cuộc sống mà nó đang bước chân này khác xa với cái tổ ấm mà nó được bao bọc trước đây nhưng cũng nhờ thế mà nó tôi luyện được ý chí vững vàng, không bao giờ được khuất phục trước mọi khó khăn. Ba năm trời sống xa nhà là quãng thời gian đủ để tạo nên một Nhược Huyền cứng cáp, và mạnh mẽ thay thế cho Nhược Huyền yếu ớt trước đây. Chính bố mẹ cũng phải ngạc nhiên trước sự thay đổi của nó. Và chính tại nơi đây, nó đã gặp được những người bạn này, những người bạn tốt đã giúp đỡ nó vượt qua biết bao gian khó, luôn ở bên nhau lúc vui cũng như lúc buồn, nó biết ơn vì điều đó. Đang miên man hồi tưởng về quá khứ thì tiếng gọi của Thiên lôi nó trở về với thực tại:

- Mày làm gì mà thần người ra vậy? Đang mơ tưởng đến em nào bên Nhật à? - Thiên nhìn bản mặt ngơ ngẩn của Huyền mà phì cười và không dừng được ý định muốn chọc nó.

4. Chương 4

- Không có gì, tao chỉ nghĩ lại một số chuyện thôi. Mà mày định hỏi tao gì à? - Huyền đáp gọn và nhanh chóng chuyển chủ đề để tránh né sự tra xét của thằng bạn.

- Tao định hỏi lần này mày về nước luôn hay còn đi nữa?

Câu hỏi của Thiên như muốn nói thay cho suy nghĩ của bọn nó, đứa nào cũng hướng mắt lên chờ đợi câu trả lời từ Huyền.

- Không, lần này tao về hẳn, không đi nữa.

Chỉ chờ có thế, cả đám ôm chầm lấy Huyền và hét lên với niềm vui sướng tột độ khiến bác tài xế phải giạt mình:

- Bọn tao yêu mày lắm!...

Woa, ngon quá, nhiều thức ăn thế này không ăn thật là phí! Trước mặt nó bao nhiêu là món ăn ngon, hết món này đến món khác được đem ra và bày biện trên một chiếc bàn, trang trí hết sức đẹp mắt và sang trọng. Đây là giấc mơ chăng? Nó tự hỏi, nhưng cũng không cần câu trả lời, vì điều nó quan tâm lúc này là làm sao đánh chén hết được số thức ăn trên bàn kia. Như “không thể trì hoãn cái sự sung sướng đó lại” nữa, nó vội chồm tới cái bàn đầy thức ăn. Cầm trên tay cái đùi gà rán thơm phức, nó nuốt nước bọt đánh ực, rồi há miệng rộng hết cỡ, chuẩn bị đánh dấu một miếng rõ to trên cái đùi gà đó thì... một bộ mặt sát khí đằng đằng quen thuộc bỗng từ đâu hiện ra. Là “Lão Trư”, ông anh trai nhiều chuyện của nó, dường như ông ấy luôn cảm thấy khó chịu khi nó được tận hưởng cái cảm giác hạnh phúc hay sao mà toàn tìm cách phá đám nó, như lúc này đây. Vẫn giữ nguyên bộ mặt sát khí như lúc đầu, anh nó giận dữ tiến đến giật phắt lấy cái đùi gà còn chưa kịp thưởng thức trên tay nó. Miếng ngon kề miệng rồi mà còn để bị cướp mất, không thể để chuyện đó xảy ra dễ dàng thế được, nhất là đối với cái đứa chúa ăn uống và ngủ nướng như nó. Biết tính anh mình nhất định sẽ không bao giờ trả lại cái đùi gà, nó đành sử dụng tuyệt chiêu và cũng là thể mạnh của con gái: Khóc.

- Hu hu... Trả em đây, trả đây. Nó là của em cơ mà!

Anh nó cầm cái đùi gà trên tay đưa qua đưa lại trên cao, trong khi nó tìm cách lấy, và gằn giọng:

- Ăn uống gì giờ này, có tỉnh ngay không thì bảo!

Trong lúc đu bám ông anh để giành lại cái đùi gà, không may nó trượt tay và... “rầm!” Mổ mắt ra, nó thấy đầu óc quay cuồng, mọi vật như đảo lộn ngay trước mắt nó. Chưa kịp định thần lại việc gì đã diễn ra thì nó lại nghe thấy giọng nói quen thuộc của ông anh nó từ đằng sau, hướng cửa ra vào:

- Ăn no chưa hả cô nương, dậy mà đi học đi, còn nằm đó, sắp trễ giờ rồi đấy.

Cảnh tượng một nửa thân trên thì đang nằm dưới sàn, còn nửa thân dưới thì đang ở trên giường khiến nó nhanh chóng hiểu ra là mình chỉ vừa trải qua một giấc mơ. Vẫn còn nuối tiếc vì giấc mơ còn đang dở dang, nó dậm ra tức ông anh. “Đúng là kẻ chuyên phá đám” - Nó lẩm bẩm. Và cũng vì thế trong lúc đi xuống cầu thang, nó không để ý mà đá phải con Bông Tròn, con mèo cưng yêu quý nhất của ông anh nó. Tiếng ré chói tai vang lên khiến cho người nghe đủ hiểu chuyện gì vừa xảy ra, một lần nữa nó lại nghe thấy tiếng gầm của ông anh vang lên khắp nhà: “Zen!!!”

5. Chương 5

Zen là tên thường gọi của nó, còn tên thật của nó là Phạm Ngọc Công Anh, một cái tên lạ và khá đặc biệt, tên một loài hoa mà mẹ nó rất yêu thích, bồ công anh. Không được nhiều người quan tâm đến vì bồ công

anh không hề nổi bật, không có màu sắc sắc sỡ, không có hương thơm quyến rũ như bao loài hoa khác, nó mang một dáng vẻ mỏng manh, yếu ớt và thanh thoát. Chỉ cần chạm nhẹ là những cánh hoa trắng muốt và mềm mại như lông vũ sẽ theo những cơn gió bay đi khắp nơi, mang bao niềm tin, hy vọng và mơ ước của mỗi chúng ta đến những chân trời bất tận. Bỏ công anh chóng tàn, nhưng sự phai tàn đó là để hình thành nên một thế hệ bồ công anh mới, giống như một người mẹ luôn sẵn sàng hy sinh tất cả, ngay cả bản thân mình vì con vậy. Mang dáng vẻ yếu ớt nhưng bồ công anh chẳng hề yếu đuối tẹo nào, mà ngược lại còn rất mạnh mẽ là đằng khác. Chính vì vậy bố mẹ đã đặt cho nó cái tên này với hy vọng nó sẽ luôn mạnh mẽ, vượt qua được mọi sóng gió của cuộc đời để vươn lên sống tốt như hoa bồ công anh. Điều đặc biệt là nó cũng rất yêu quý loài hoa này, cũng như cái tên của nó.

Một ngày mới bắt đầu như mọi ngày, những tia nắng vàng ấm áp trải đều khắp mọi nơi, trên những chiếc lá xanh tươi, tràn đầy nhựa sống ven đường, lan tỏa theo từng bước chân nó đi qua và nhẹ nhàng đậu lên vai Zen, truyền hơi ấm lên cả cơ thể của nó. Một cơn gió lạ bất chợt lướt qua, đùa giỡn với mái tóc dài đen bóng bệnh cọt cao của nó khiến cho chúng khẽ tung bay. Zen đưa tay vuốt tóc, giữ cho chúng không bị cuốn theo gió và khẽ ngân nga câu hát thiếu nhi mà nó đã thuộc nằm lòng: “Bình minh lên, có con chim non hòa tiếng hót véo von...” Đang say sưa với điệp khúc bắt hủ thì một âm thanh lạ khiến nó phải ngắt quãng niềm hân hoan giữa chừng. Âm thanh đó phát ra từ trong một con hẻm nhỏ, hẹp và khá vắng người trên đường nó đi học. Sự hiếu kì lại trỗi dậy trong người đứa có máu trình thám như Zen nên nó không ngần ngại mà bước chân vào con hẻm có thể tiềm ẩn bao mối hiểm nguy đang chầu chực sẵn và làm nguy hại đến bản thân nó bất cứ lúc nào. Càng tiến sâu vào bên trong, bóng tối và mọi thứ mùi tạp chất như muốn bủa vây và nuốt chửng lấy nó. May mắn thay, một vài tia nắng yếu ớt vẫn lọt được vào trong này nên vẫn có đủ ánh sáng để nó có thể nhìn thấy được đường đi. Những hình vẽ, chữ viết bầy bạ hai bên tường như đang nhảy múa, trêu ngươi nó. Mặc, điều nó quan tâm lúc này là tiếng động lúc nãy từ đâu ra và có chuyện gì đang xảy ra ở trong này. Nó cứ bước, bước mãi, khi ngoảnh đầu nhìn lại thì lối ra của con hẻm đã khuất dạng đâu mất. Ngược nhìn đồng hồ, nó tự rủa thầm: “Quái, hẻm gì mà sâu thế, đi mãi không tới. Nếu cứ tiếp tục đi thế này thì muộn học mất thôi!”

Đúng lúc nó đang định bỏ cuộc thì âm thanh khi nãy lại vang lên, lần này to và rõ hơn. Nhanh chóng xác định được hướng vừa phát ra tiếng kêu, nó lấy hết tốc lực chạy theo âm thanh đó. Thì ra cuối hẻm không phải là đường cụt, có một ngã rẽ ngang mà trước đó vì ánh sáng khá mập mờ nên nó không phát hiện ra. Càng tiến lại gần ngã rẽ, Zen cẩn thận bước từng bước chậm và nhẹ nhàng để đề phòng bất trắc. Nấp sau bức tường rêu phong phủ kín, nó có thể nghe rõ từng tiếng động đang phát ra nơi ngã rẽ:

- Oắt con, mau xì tiền ra không thì mày không toàn mạng mà ra khỏi nơi này được đâu!- Một giọng nói hung hăng, khàn đục thốt ra đầy vẻ hăm dọa. Tiếp lời tên du côn là một giọng nam trầm ấm vang lên:

- Xin lỗi vì đã làm ông anh cụt hứng. Nhưng tôi không muốn đưa tiền cho những kẻ chỉ biết ngồi không mà đòi hưởng thụ!

Thật đáng mặt nam nhi, có thể chứ! Zen thấy khâm phục người vừa nói câu đó, trong hoàn cảnh thế này mà vẫn có đủ bình tĩnh để đáp trả bọn du côn thế này thì hẳn đó phải là người rất có bản lĩnh. Muốn thỏa mãn sự hiếu kì của mình về người bí ẩn “đầy bản lĩnh” này, nó ló đầu ra khỏi bức tường đủ để không ai phát hiện và khẽ đưa mắt quan sát. Trước mặt nó có ba người, hai người thanh niên trông mặt mũi bặm trợn, đầy vẻ sát khí, quần áo thì lôi thôi, lếch thếch và một cậu nhóc trạc tuổi nó đứng đối diện, hai tay đút túi quần đầy vẻ khiêu khích. Đoán cũng biết, cậu con trai đó chính là người vừa mới phát ngôn. Những lời nói lúc nãy của cậu ta như đổ thêm dầu vào “ngọn lửa tức giận” của bọn con đồ. Tên còn lại có vẻ còn dữ tợn và hung hãn hơn tên kia, vết sẹo dài trên mặt hẳn đã phần nào nói lên điều đó. Tiến lại gần tên nhóc, hắn túm lấy cổ áo cậu ta và giơ nắm đấm ngay trước mặt:

- A, thằng này lão, mày tránh ra để tao xử nó!

Biết có chuyện chẳng lành sắp đến với cậu bạn này, Zen không thể làm ngơ được nữa. Nó bước ra khỏi nơi ẩn nấp và quát lớn:

- Dừng tay lại! - Tiếng hét của Zen vang khắp con hẻm khiến những người đang có mặt ở đó không khỏi giật mình. Hai tên côn đồ theo đó mà ngoảnh lại nhìn. Phát hiện ra Zen chỉ là một con nhóc, bọn chúng

nhìn nhau cười lớn. Một tên lên tiếng:

- Em gái, ở đâu ra thế này? Hôm nay thật may mắn, có hai con cừu non sa chân đến đây. Tự mình chui đầu vào miệng cạp thì không có đường thoát ra đâu! - Một tràng cười man rợ lại nổ ra. Nhìn mặt chúng lúc này nó chỉ mong cho chúng bị ế mửa, không bao giờ khép miệng lại được nữa.

- Tôi không có thời gian để đùa co với mấy người, hãy thả cậu bạn kia ra!

- Sao, em muốn bọn anh tha cho nó à? Không có chuyện dễ thế đâu. Chỉ cần em nói nó ngoan ngoãn giao nộp toàn bộ những thứ có giá trị trên người ra đây, còn em thì ở lại thế thân thì có thể bọn anh sẽ nghĩ lại mà cho nó cuốn xéo khỏi nơi này...

Nghe những lời bắn thỉu của bọn chúng, Zen có cảm giác buồn nôn. Nó cười nhếch môi, lộ rõ vẻ coi thường.

6. Chương 6

- Muốn ta làm theo những điều kiện bỉ ổi đó à? Đừng có mơ! - Nói rồi, nó xoay người một góc chín mươi độ, tung một cú đá nhắm thẳng vào bụng của một trong hai tên, tên còn lại định xông vào tiếp ứng cho đồng bọn thì đã ngã sòng xoài dưới đất vì cái gạt chân nhanh như chớp của nó. Trong khi lũ côn đồ chưa kịp hoàn hồn, Zen vội ngoắt cậu bạn đang đứng như trời trồng vì kinh ngạc.

- Đi thôi, còn đứng đó làm gì?

Lời thúc giục của nó làm tên nhóc sức tỉnh, như nhớ ra điều gì đó, cậu ta trở lại góc hẻm và xách theo một bao tải nhỏ.

- Cẩn thận...!

Tiếng hét sau lưng làm Zen bất ngờ, nó quay lại, trước mặt là một chiếc gậy lớn sắp vụt xuống đầu nó. Trong giây phút đó, nó đã liên tưởng đến việc sẽ phải bỏ mạng ở nơi này, điều đó khiến nó sợ. Nhưng không, chiếc gậy không đáp xuống đầu nó mà rơi xuống đất, phát ra những tiếng lộc cộc rồi lăn lông lốc, tiếp đó, một bóng người đổ rạp xuống. Là tên côn đồ có vết sẹo dài trên mặt. Đứng sau tên côn đồ đang bất tỉnh là cậu bạn kia. "Cậu ta có võ ư?" Zen thầm nghĩ. Hóa ra từ này tới giờ nó đã lầm khi cứ cho rằng cậu ta không hề biết võ. Trong khi nó còn đang mãi theo đuổi những dòng suy nghĩ vẩn vơ của mình thì một bàn tay nắm lấy tay nó và kéo đi. Mãi nghĩ, nó đã quên mất rằng vẫn còn bọn du côn ở đằng sau, cái kéo tay của cậu bạn kia đã làm nó nhớ ra điều đó. Phía sau nó, bọn chúng đã đuổi đến rất gần. Gió và tóc hết lần này đến lần khác cứ thay nhau quất vào mặt nó đau rát, nhưng điều quan trọng đối với nó bây giờ vẫn là thoát ra khỏi nơi này. Thế là bọn nó cứ cắm đầu chạy, chạy mãi, đến khi không còn thấy bóng dáng hai tên đó đâu nữa thì chúng mới dám dừng lại. Gập mình xuống, chống tay lên đầu gối, chúng cố lấy lại sức để thở. Không khí đối với chúng vào lúc này sao mà quý giá. Sau khi sức lực đã trở lại bình thường, Zen mới nhận thấy quanh cổ tay mình ấm nóng, nó đưa mắt xuống nhìn và phát hiện ra tay cậu bạn kia vẫn đang nắm chặt tay mình. Nó khẽ ho thành tiếng để che giấu sự bối rối và ngượng ngùng trong mình.

- Này cậu, có thể buông tay tôi ra được không?

Câu hỏi của nó như một lời nhắc nhở đầy tế nhị khiến cho tên nhóc nhanh chóng hiểu ra và vội vàng bỏ những ngón tay dài, cứng cáp của mình ra khỏi tay nó.

- Xin lỗi! - Tên nhóc trả lời nó cũng bằng vẻ bối rối không kém.

- Cậu có sai đâu mà phải xin lỗi, nếu là tớ thì tớ cũng làm thế thôi. Hi hi...- Zen cười để xua tan bầu không khí gượng gạo và yên tĩnh này.

"Nụ cười này..." Người đối diện nó sững sờ. Zen không hề hay biết ngay lúc này đây, trong tâm trí của người đó đang xuất hiện bao nhiêu thứ cảm xúc lẫn lộn.

- À, sao cậu lại vào trong con hẻm đó để rồi bị trấn lột vậy? - Zen hỏi với giọng ngạc nhiên pha lẫn tò mò.

- Tại cái này này! - Vừa nói, cậu bạn vừa giơ cái bao tải lên. Bên trong là một chú cún con rất tội nghiệp. Nó có bộ lông màu trắng xen những khoang đen và đôi mắt to tròn long lanh rất đáng yêu. Zen nhìn chú

cún với vẻ đầy thích thú. - Nó bị bọn lúc này bắt trộm, không biết của nhà nào cả. Nếu cứu nó rồi mà bỏ mặc nó thì tội quá nên tạm thời tớ sẽ đem về nuôi.

- Cậu vì cứu nó mà bất chấp nguy hiểm, chắc chắn nó sẽ không quên ơn cậu đâu! Thế cậu định đặt tên cho nó là gì?

Sau một thoáng suy nghĩ, cậu bạn kia trả lời:

- No.

7. Chương 7

- No ư? Cái tên hay đấy. Rất vui được biết cậu! – Zen nháy mắt tinh nghịch. Như chợt nhớ ra điều gì đó rất quan trọng, nó đưa tay lên nhìn đồng hồ và hốt hoảng thốt lên: Thôi chết, còn 5 phút nữa là vào học rồi. Tạm biệt, nếu có duyên chúng ta sẽ gặp lại.

Zen vừa chạy, vừa quay ra sau vẫy tay chào người bạn mới quen. Chỉ còn người con trai vẫn đứng đó nhìn theo bóng hình nhỏ bé của cô gái khuất xa dần. Ngay lúc này đây, một thứ cảm xúc rất thân thuộc đang chiếm lĩnh tâm hồn và kí ức của cậu. Cứ chỉ đó, nụ cười đó và đặc biệt là cảm giác khi cùng nắm tay cô ấy chạy trên đường, y hệt như mười năm về trước. Cô gái này thực sự rất giống một người...

2. “Ghost”

Huyền nhập học trường mới đã được hai tuần, cùng trường với Zen, Thiên, Vũ và Vân. Đây là một ngôi trường tư khá lớn nằm ở trung tâm thành phố do một tập đoàn nước ngoài đầu tư xây dựng. Trường được xây dựng theo lối kiến trúc Pháp cổ nhưng cũng có những nét cách tân không kém phần độc đáo, với hai dãy nhà lớn ở mặt tiền dành để làm phòng học và một toà nhà chính phía sau là nơi họp hội đồng và văn phòng của các vị lãnh đạo cấp à bất kì học sinh nào cũng không được lui tới nếu không có phận sự. Bước trên sân trường cùng Zen xuống canteen, Huyền có một cảm giác thật kì lạ. Cái cảm giác như có ai đó đang theo dõi mình cứ đè nặng trong lòng khiến cậu cảm thấy bất an, đặc biệt là ánh mắt mọi người xung quanh nhìn mình rất khác thường.

- Mày ơi! Lạ thật! Nghe nói trường này không quy định đồng phục nhưng tại sao tao thấy đa số những người ở đây đều mặc đồ đen vậy? Mà ai cũng nhìn tao như người ngoài hành tinh ấy? Hay là do tao tưởng tượng quá? - Huyền kéo tay con bạn, nhều mày khê hời. Zen hướng ánh nhìn theo lời nói của Huyền. Quả thật, mọi ánh mắt trên sân trường đang đổ dồn về phía bọn nó: ngạc nhiên có, dò xét có, đề phòng có, nghi kị cũng có... Chợt Zen “À!” lên một tiếng; sau một phút suy nghĩ nó đã hiểu ra căn nguyên của vấn đề:

- Tao quên mất, mày mới chuyển đến nên chưa biết đấy thôi! Trường này... - Zen hạ giọng và đưa mắt nhìn quanh. - ... đang bị thao túng bởi một thế lực rất lớn. Bầy nhóm này có tên là Ghost. Hai phần ba số học sinh ở đây đều tự nguyện theo đuổi chúng cả. Những đứa mặc đồ đen mày vừa thấy chính là người của chúng đấy! Mọi nhất cử nhất động trong trường này chúng đều nắm rõ như lòng bàn tay. Tao nghe nói có một thằng nói xấu gì bầy nhóm đó mà hôm sau không thấy đến trường nữa, hình như là chuyển trường hay đang nằm viện thì phải? Còn một điều lạ là... - Kể đến đó Zen bỗng ngừng lại càng khiến thằng bạn thêm tò mò.

- Sao? - Huyền thúc giục.

- Chưa có ai từng thấy mặt thủ lĩnh bầy nhóm này cả. Hẳn giống như một bóng ma lẩn khuất trong bóng tối không bao giờ lộ mặt ra mà đứng sau trực tiếp chỉ đạo. Chỉ biết đó là một đứa con trai cũng trạc tuổi tao và mày thôi! Còn phó thủ lĩnh của chúng càng kì hơn lại là một cô gái. Nghe nói cô ta rất đẹp, là hoa khôi của trường nhưng tao cũng chưa từng gặp bao giờ.

Những gì con bạn vừa kể khiến Huyền không thể tin vào tai mình. Sao lại có chuyện vô lí thế được cơ chứ?

- Chẳng lẽ cứ để cho bọn chúng tác oai tác quái thế à? Thầy cô không làm gì được sao? -Huyền phẫn nộ.

- Suyt, khê chứ! -Zen đưa tay lên miệng ra dấu. - Mày suy nghĩ đơn giản quá! Thầy cô cũng chỉ là người làm công ăn lương ở đây thôi, họ làm gì có quyền lên tiếng chứ, mày nên nhớ trường này là trường tư... - Zen lắc đầu ngán ngẩm.

- Mà sao lúc này mọi người cứ nhìn tao ghê thế?

Vận dụng hết khả năng tư duy vốn có, Zen đáp:

- Theo tao nghĩ vì bọn nó thấy mày là người lạ nên dò xét thế thôi! Chắc không sao đâu.

Cuộc trò chuyện kết thúc khi cả hai bước vào canteen. Một phòng ăn khá rộng lớn, sạch sẽ và náo nhiệt. Nền nhà được lát đá hoa cương cẩm thạch, gần chỗ ra vào đặt hai chậu trúc cảnh như khiến căn phòng hòa hợp với thiên nhiên hơn. Những bức tường xung quanh được trang trí bằng những hình vẽ theo phong cách graffiti hết sức độc đáo và sáng tạo. Trung tâm căn phòng là những bộ bàn ghế tròn rất xinh xắn. Hôm nay canteen khá đông người, nó và Huyền phải vất vả lắm mới tìm được một chỗ còn trống.

- Mày ăn gì để tao đi lấy? - Zen liếc mắt sang cậu bạn thân dò hỏi.

8. Chương 8

- Cho tao một ly trà sữa và một cái bánh ngọt.

Sau một hồi chen lấn bỏ cả hơi tai, cuối cùng Zen cũng thoát được ra khỏi đám đông và tiến về bàn của mình với một khay thức ăn đầy ụ: ngoài hai món Huyền gọi, còn có thêm bim bim, bánh ngọt, xoài dầm, trà chanh... Đặt khay thức ăn xuống, nó nhắc ly trà sữa và một đĩa bánh kem đưa cho thằng bạn.

- Cửa mày đây!

Nhìn đồng thức ăn trên bàn mà con bạn vừa mang về Huyền không khỏi trở mắt ngạc nhiên.

- Mày ăn gì mà lắm thế hà? Không sợ béo à?

- Tao mua cho cả mày nữa đấy! Lâu lắm không đãi mày, hôm nay được dịp thì cứ ăn đi! - Nó nháy mắt tinh nghịch.

Huyền khẽ cười trước thái độ của con bạn thân. Cậu buột mồm khi nhìn thấy lon nước ngọt trên tay Zen:

- Mày vẫn thích uống trà chanh à?

Đặt lon nước ngọt đang uống dở xuống bàn, Zen vờ vãi lọn tóc trước mặt và đáp, trong giọng nói xen lẫn một thứ cảm xúc khó tả:

- Ủ! Trà chanh vẫn là thức uống mà tao yêu thích. Không hiểu sao tao luôn có cảm giác nó gắn liền với một thứ gì đó rất thân thuộc mà tao đã từng đánh mất.

Không khí giữa hai đứa bỗng trở nên trầm lắng hẳn. Mỗi người như đang theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình.

- Mày đừng nghĩ ngợi nhiều quá! Cứ như bà cụ non ấy! - Huyền trêu nó để lấy lại bầu không khí vui vẻ ban đầu. Đôi mắt Zen đột nhiên mở to, miệng nó há hốc nhìn Huyền với vẻ ngạc nhiên tột độ. Cậu nhìn thấy biểu hiện khác thường ở con bạn, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

- Mày có cần thể hiện thái độ quá như thế không?

- Không! Sau lưng mày... - Zen xua tay, không nói nên lời.

Theo phản xạ, Huyền quay đầu lại. Tiến đến trước mặt cậu lúc này là ba bốn đứa học sinh trạc tuổi, và chúng đều mặc đồ đen. Không khó để nhận ra chúng là người của Ghost. Một tên trong số đó bước lên trước với vẻ mặt đàng đàng sát khí khiến Zen giật thót, nó không nghĩ một người mới chuyển đến như Huyền đã làm gì để ảnh hưởng đến “bọn họ”, chiếc bánh đang cắn dở trên miệng nó chực rơi ra. Ngược lại với sự lo lắng của nó, khuôn mặt Huyền vẫn lộ rõ vẻ bình tĩnh. Nhưng sự bình tĩnh đó ngay lập tức đã bị thay thế bởi vẻ sững sờ khi chứng kiến cảnh tượng đang diễn ra trước mắt: Tên vừa nãy đang cúi đầu chào Huyền. Cả hai đứa nó đều đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác, không hiểu chuyện gì đang diễn ra? Không để bọn nó phải chờ lâu, cậu nói tiếp theo sau hành động vừa rồi của hắn đã giải đáp mọi thắc mắc.

- Chào cậu! Phó thủ lĩnh của chúng tôi muốn gặp cậu, phiền cậu đi theo chúng tôi.

Zen đưa mắt sang nhìn Huyền và bắt gặp ánh mắt cậu ta cũng đang nhìn nó. Nó nhìn thấy sự bồn chồn trong đôi mắt ấy: Đi hay không? Và rồi... sau một phút suy nghĩ, Huyền cũng quyết định:

- Tôi sẽ đi... - Huyền đứng dậy, trước khi đi còn quay lại nhìn nó muốn ám chỉ rằng: Đừng lo, không sao đâu!

9. Chương 9

3. Ra tay

Đã 4 ngày trôi qua kể từ ngày đó, Ghost vẫn không có động thái gì cả. Không biết nên mừng hay nên lo đây? Zen hy vọng rằng họ sẽ quên hoặc bỏ qua chuyện này thì...

- Bọn mày ơi! Xuống dưới coi kìa, có thông báo mới đấy! -Cái giọng quàng quạc của Linh Vịt cất lên từ ngoài cửa khiến mọi người đều chú ý.

- Có chuyện gì vậy? - Zen không khỏi tò mò, nó tiến đến gần con bạn cũng vừa bước vào và dò hỏi.

Linh Vịt bỗng nhiên nhìn Zen với ánh mắt khác thường, nó đảo mắt nhìn quanh rồi thận trọng đáp:

- Chuyện liên quan đến nhóm mày đấy...

- Không lẽ... - Cậu nói bị bỏ lửng giữa chừng. Zen quay sang nhìn mấy thằng bạn, chúng cũng có cùng ý nghĩ như nó. Tức tốc, cả đám chạy ào xuống dưới sân, nơi có bảng thông báo của trường. Lúc này, chiếc bảng đang bị bao vây bởi các nhóm học sinh và những lời xì xào bàn tán. Khi thấy Zen cùng những đứa bạn đang tiến đến, mọi người đều dạt sang một bên tránh đường cho bọn nó đi.

”Thông báo: Kể từ giờ phút thông báo này được đăng, những học sinh: Từ Nhược Huyền, Hoàng Vân, Nguyễn Bá Thiên, Trần Huy Vũ và Phạm Ngọc Công Anh (Zen) của lớp 12A5 đã trở thành kẻ thù của Ghost. Bất cứ học sinh nào cũng không được đến gần và giao tiếp với những học sinh này. Kẻ nào dám trái lệnh đồng nghĩa với việc kẻ đó muốn đối đầu với Ghost, tức trở thành kẻ thù cả trường.

Ghost.”

10. Chương 10

Hãy để tất cả theo gió bay đi - Kì 2

“Từ nay, tất cả bọn họ đã trở thành kẻ thù của Ghost, tức là kẻ thù của toàn trường...”

Zen trở mắt nhìn bảng thông báo, nó uất ức đến nghẹn họng. Sao cô ta có thể dùng cách này để đối phó với bọn nó được cơ chứ? Đứng đằng sau, mấy thằng bạn cũng cùng mang một tâm trạng như nó.

- Thật là quá đáng! - Thiên bức xúc nắm mạnh tay vào tường.

- Để tao đi nói chuyện với cô ta. Không thể để bọn mày bị liên lụy như thế này được! - Huyền dậm cật bước đi thì bị tay Zen giữ lại.

- Mày đừng đi. Đã nói ngay từ đầu “sống chết có nhau” nên bọn tao sẽ không sống một mình đâu. Mày gặp cô ta bây giờ thì phỏng có ích gì nữa, càng khiến cô ta “ngư ông đắc lợi”. Tẩy chay thì tẩy chay, có sao đâu, chúng ta có nhau là được rồi. - Zen nhìn thằng bạn bằng đôi mắt cương quyết. Sự phản đối từ đám bạn khiến lòng cậu chùng xuống, quyết tâm ban đầu đã tiêu tan đâu hết:

- Thôi được rồi. Chỉ cần có chúng mày bên cạnh, còn lại tao đều không bận tâm.

Kể từ khi thông báo được đăng lên, đi đâu mọi người trong trường cũng tránh xa nhóm bọn nó, cả những đứa bạn trong lớp cũng không ngoại lệ.

- Tụi tao xin lỗi... - Linh Vịt nói với bọn nó bằng giọng điệu áy náy sau khi hẹn Zen ra một góc vắng.

- Không sao, bọn tao hiểu mà. Đáng ra bọn tao phải xin lỗi vì đã làm ảnh hưởng đến cả lớp mới đúng. Thôi, mày vào đi kẻo có ai bắt gặp lại rắc rối. - Zen ra chiều cảm thông cho con bạn.

- Ủ, vậy tao vào đây! Cố lên! - Lời động viên của Linh vọt khiến Zen thấy như được an ủi phần nào. Ít ra thì không hẳn mọi người đều quay lưng lại với chúng nó. Đang định cất bước đi thì Zen nghe thấy có tiếng nói khua ở sau bức tường kế bên khiến nó phải nán lại:

- Mày định dùng khuôn mặt giả nai này để quyến rũ bọn đàn ông à? Làn da trắng trẻo mịn màng này mà có một vết sẹo trên mặt thì sẽ thế nào nhỉ? Để coi mày còn vênh vào được nữa không? - Một giọng nói đầy đe dọa vang lên, tiếp theo đó là những tiếng hòa theo của một đám con gái.

- Đại tỉ, xử nó đi, chính nó đã dùng cái mặt này để quyến rũ người yêu con Vi. Không thể tha thứ được! Phải làm cho nó không còn dám vác mặt ra đường nữa...

- Xin... xin... tha...cho tôi! - Từng tiếng ngắt quãng, yếu ớt, xen lẫn cả sự run sợ của cô bé đang bị bắt nạt kia khiến Zen không thể tiếp tục đứng nhìn được nữa. Nó bước ra khỏi bức tường:

- Đây...!

Những ánh mắt của những người đối diện đang đổ dồn về phía nó bằng cái nhìn tóe lửa khiến Zen chột dạ. Những đứa con gái này đều mặc đồ đen. Zen đoán chắc là người của Ghost nên chúng mới ngang nhiên làm càn như vậy. Đứa con gái có vẻ là kẻ cầm đầu, hai tay chống ngang hông, héch mặt lên hỏi nó:

- Mày là đứa nào? Không phải chuyện của mày.

- Đây đúng là không phải chuyện của tôi. Nhưng các người làm thế này là phạm pháp, tôi không thể đứng nhìn được.

11. Chương 11

- Á à, con này láo. Được! Muốn chết cùng nó thì tao cho chết chung luôn. Xong lên tụi bây!

- Khoan! - Một tên đàn em quay sang nói với đứa con gái cầm đầu điều gì mà Zen không nghe rõ. Chỉ thấy sau đó mặt cô ta biến sắc.

- Thì ra mày là một trong những đứa dám đối đầu với Ghost? Được lắm! Vì Ghost đã ban lệnh không được dính dáng tới chúng mày nên tạm thời tao tha cho. Lần sau còn để tao gặp lại thì đừng có trách! Đi thôi tụi bây! - Nói rồi cô ta khoát tay ra hiệu cho đàn em rút lui.

Bị tẩy chay cũng có cái hay của nó đấy chứ, Zen thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Với võ công của nó thì nó dư sức hạ được đám vừa này nhưng bây giờ nó đã trở thành kẻ thù chung của cả trường rồi, nó không muốn gây thù chuốc oán thêm nữa. Zen quay sang cô bé vẫn còn đang run rẩy vì sợ hãi:

- Không sao đâu, bọn nó đi rồi. Em cầm lấy chiếc lược này chải lại đầu đi. - Zen trấn an cô bé và rút túi đưa cho nó chiếc lược nhỏ.

Một lát sau, cầm lấy chiếc lược con bé đưa trả, Zen chết lặng. Con bé xinh thật! Làn da trắng hồng mịn màng, đôi mắt to tròn đen láy với hàng lông mi dài cong vút, bờ môi nhỏ nhắn, xinh xinh như quả anh đào chín. Những giọt nước mắt long lanh còn vương lại trên khóe mắt càng khiến cho vẻ đẹp ấy trở nên ngây thơ, trong sáng khiến cho bất cứ ai cũng phải động lòng. Trách gì mà nó bị bắt nạt như vậy. Đúng là đẹp lắm cũng khổ.

- Em tên gì? Học lớp mấy rồi? - Zen đưa tay chỉnh lại cổ áo bị xộc xệch của con bé, vừa hỏi.

- Em... em là Mai Phương, học 11A6. - Con bé lí nhí đáp.

Zen để ý thấy con bé cứ ôm tay này giờ, nó cầm tay con bé lên và nhìn thấy những vết sưng tấy.

- Con bé này, tay đau sao không nói? - Zen nói với nó bằng giọng trách móc, và lại lấy trong túi áo khoác ra một chai dầu nhỏ rồi thoa lên những vết sưng đó.

- Chị mang theo bên người nhiều thứ ghê há? - Con bé trợn mắt ngạc nhiên.

Zen cười, vì sao nó lại mang theo nhiều thứ thế này ư? Đơn giản là vì nó có một đám bạn thân chẳng bao giờ biết tự chăm sóc ình, lúc nào bọn nó cũng khiến Zen phải lo lắng nên không thể không mang những thứ này bên mình được. Sau khi băng bó cho con bé xong, Zen dặn nó cẩn thận với bọn người kia, toan quay đi thì...

- Đợi đã...

- Có chuyện gì sao? - Zen kinh ngạc hỏi nó.

- Em cảm ơn chị nhiều lắm! Chị có thể cho em biết tên được không? Em... Em muốn biết tên ân nhân của mình.

12. Chương 12

- Á à, con này láo. Được! Muốn chết cùng nó thì tao cho chết chung luôn. Xông lên tụi bây!

- Khoan! - Một tên đàn em quay sang nói với đứa con gái cầm đầu điều gì mà Zen không nghe rõ. Chỉ thấy sau đó mặt cô ta biến sắc.

- Thì ra mày là một trong những đứa dám đối đầu với Ghost? Được lắm! Vì Ghost đã ban lệnh không được dính dáng tới chúng mày nên tạm thời tao tha cho. Lần sau còn để tao gặp lại thì đừng có trách! Đi thôi tụi bây! - Nói rồi cô ta khoát tay ra hiệu cho đàn em rút lui.

Bị tẩy chay cũng có cái hay của nó đấy chứ, Zen thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng. Với võ công của nó thì nó dư sức hạ được đám vừa nãy nhưng bây giờ nó đã trở thành kẻ thù chung của cả trường rồi, nó không muốn gây thù chuốc oán thêm nữa. Zen quay sang cô bé vẫn còn đang run rẩy vì sợ hãi:

- Không sao đâu, bọn nó đi rồi. Em cầm lấy chiếc lược này chải lại đầu đi. - Zen trấn an cô bé và rút túi đưa cho nó chiếc lược nhỏ.

Một lát sau, cầm lấy chiếc lược con bé đưa trả, Zen chết lặng. Con bé xinh thật! Làn da trắng hồng mịn màng, đôi mắt to tròn đen láy với hàng lông mi dài cong vút, bờ môi nhỏ nhắn, xinh xinh như quả anh đào chín. Những giọt nước mắt long lanh còn vương lại trên khóe mắt càng khiến cho vẻ đẹp ấy trở nên ngây thơ, trong sáng khiến cho bất cứ ai cũng phải động lòng. Trách gì mà nó bị bắt nạt như vậy. Đúng là đẹp lắm cũng khổ.

- Em tên gì? Học lớp mấy rồi? - Zen đưa tay chỉnh lại cổ áo bị xộc xệch của con bé, vừa hỏi.

- Em... em là Mai Phương, học 11A6. - Con bé lí nhí đáp.

Zen để ý thấy con bé cứ ôm tay này giờ, nó cầm tay con bé lên và nhìn thấy những vết sưng tấy.

- Con bé này, tay đau sao không nói? - Zen nói với nó bằng giọng trách móc, và lại lấy trong túi áo khoác ra một chai dầu nhỏ rồi thoa lên những vết sưng đó.

- Chị mang theo bên người nhiều thứ ghê há? - Con bé trợn mắt ngạc nhiên.

Zen cười, vì sao nó lại mang theo nhiều thứ thế này ư? Đơn giản là vì nó có một đám bạn thân chẳng bao giờ biết tự chăm sóc ình, lúc nào bọn nó cũng khiến Zen phải lo lắng nên không thể không mang những thứ này bên mình được. Sau khi băng bó cho con bé xong, Zen dặn nó cẩn thận với bọn người kia, toan quay đi thì...

- Đợi đã...

- Có chuyện gì sao? - Zen kinh ngạc hỏi nó.

- Em cảm ơn chị nhiều lắm! Chị có thể cho em biết tên được không? Em... Em muốn biết tên ân nhân của mình.

13. Chương 13

- Em cảm ơn chị nhiều lắm! Chị có thể cho em biết tên được không? Em... Em muốn biết tên ân nhân của mình.

Ra thế, thế mà nó tưởng chuyện gì ghê gớm lắm. Zen mỉm cười nhìn con bé.

- Chị giúp em không mong được nhớ ơn đâu. Bảo trọng nhé!

Đã hơn hai tuần nhóm của Zen phải sống trong sự xa lánh của cả trường. Giờ đây đến trường đối với nó không khác nào một sự tra tấn, tra tấn về tinh thần. Những áp lực ở trường khiến Zen cảm thấy mệt mỏi, nó đoán chắc tại bạn nó cũng vậy nên hôm nay, ngày nghỉ cuối tuần, nó đã rủ cả nhóm đi cắm trại ở ngoại ô thành phố bằng xe đạp để giải tỏa hết mọi căng thẳng tích tụ ở trường bấy lâu nay. 7h cả nhóm đã có mặt đông đủ tại điểm hẹn. Zen đã chuẩn bị đầy đủ thực phẩm và các đồ dùng cần thiết cho cả bọn. “Xuất phát thôi!” - Những chiếc xe bắt đầu lăn bánh, khởi đầu của một cuộc hành trình khám phá và trải nghiệm, hai ngày một đêm. Đây không phải lần đầu chúng đi xa thế này, Zen là con gái nên được ưu tiên ngồi sau xe, Huyền chở nó. Những tia nắng ấm áp của một ngày mới bắt đầu lan tỏa khắp mọi nơi. Làn gió mát lành ngược chiều cuốn lấy mái tóc dài của Zen khiến nó bay bay. Zen khẽ ngân nga câu hát phù hợp với tâm trạng tươi vui của nó lúc này. Đột nhiên, có tiếng gào “long trời lở đất” khiến mấy con bò đang gặm cỏ từ xa cũng phải ngoái lại nhìn: Dắt tay nhau trên đường tung tăng vui ca ngày th...áng...!” Cả bọn cười ầm trước giọng hát “thét ra lửa” của Vũ. Zen nhớ:

- Này! Sao lần nào mà cũng cắt ngang nguồn cảm hứng của tao thế hả?

-Thì tao thấy mà mày ca một mình cô đơn quá nên tao góp vui thôi mà. - Vũ giả vờ chống chế. Cuộc đấu khẩu giữa hai đứa nó làm náo động cả không gian tĩnh lặng buổi sớm mai. Những tràng cười liên tục nổ ra, thay thế cho vẻ ảm đạm ban đầu.

9h15, ngoại ô thành phố.

- Đến nơi rồi! - Zen la lên khi nhìn thấy những cánh đồng cỏ lau, những đồi cỏ xanh mượt trước mặt. Lâu lắm rồi bọn nó mới trở lại đây, khung cảnh vẫn vậy, vẫn hiền hòa và thơ mộng như trước, chẳng hề thay đổi.
- Dừng lều ở đây thôi!

Bọn nó dừng chân ở một đồi cỏ, xung quanh vun vút những hàng dương. Mặt trời đã lên cao, bọn con trai ở lại dựng lều, còn Zen được phân công đi nhặt củi khô để nấu nướng và buổi tối đốt lửa trại. Những tia nắng chói chang xuyên qua từng kẽ lá của khu rừng già một cách yếu ớt, đâu đó quanh đây những chú chim non nhảy nhót trên những cành cây, thỉnh thoảng lại bay sà xuống như chào đón người bạn mới là nó. Zen cúi xuống nhặt những cành củi mục còn vương vãi trên nền đất ẩm do trận mưa to của nhiều ngày trước gây ra. Từ lần đầu tiên đặt chân đến nơi này, Zen đã cảm thấy có cái gì đó rất thân thuộc, dường như trước đó vùng đất này đã từng rất gần bó với Zen, nhưng trong kí ức của nó tại sao lại không hề lưu giữ một chút ấn tượng gì về nơi đây? Câu hỏi đó cứ lặp đi lặp lại trong đầu nó biết bao nhiêu lần nhưng nó mãi không thể tìm ra lời giải đáp cho chính bản thân mình.

Trở về chỗ cắm trại, lều bạt đã được dựng xong, Zen đặt bó củi xuống và bắt đầu công việc “đầu bếp” của mình. Cùng lúc đó, Thiên và Vũ cũng vừa đi cá về.

- O, cá đâu? Bọn mày đi bắt cá sao lại ướt như chuột lột thế này? – Zen ngạc nhiên khi thấy trên tay Vũ là hai con gà... rừng và người nó thì nước vương vãi từ đầu đến chân.

Hai thằng ngại ngần gỡ đầu giải thích làm nó xém té ngựa:

14. Chương 14

- Hì hì, cá thì đúng là có câu được thật, nhưng mà... nhưng mà... – Vũ cứ ấp a ấp úng mãi làm nó sốt cả ruột.

- Mà sao?

Thấy thằng bạn cứ lặp ba lặp bập kiểu này đến sáng mai cũng nói chưa xong, Thiên đành nhảy vào đỡ lời:

- Lúc đó bắt được hai con cá béo lắm, thằng Vũ mừng quá hò hét lung tung không để ý xung quanh thế là trượt chân, cả người lẫn cá rơi tõm xuống nước, tao vớt và luộc mới lôi được nó lên đấy!

Nhìn mặt thằng bạn lúc này đỏ lựng như quả gấc chín khiến Zen tức cười quá xá, nó ôm bụng lăn ra cười, phải cố nín thở mới ngẩng mặt lên được, Zen chỉ tay vào hai con gà trên tay Vũ:

- Thế còn hai con gà...?

Như hiểu được ý Zen, Vũ đáp:

- Không kiếm được cá nên bọn tao đi bắt gà rừng về, coi như lấy công chuộc tội. Hehe!

Vừa nói, Vũ vừa đưa cặp gà cho Zen, một thoáng sơ ý, cặp gà tuột khỏi tay nó và nhảy tán loạn. Thế là một cuộc hỗn chiến diễn ra giữa người và... gà. Bốn thằng con trai với một đứa con gái, kẻ rào trước, người đón sau, cùng với những tiếng hét inh ỏi, những tiếng kêu thảm thiết và một trận mưa lông gà bay tứ tung. Kết thúc cuộc chiến, là bộ dạng te tua của cả đám, không kể đến mấy con gà. Lúc này đây, trên nền cỏ non xanh thẫm, có năm người đang nằm dài và tận hưởng cảm giác sảng khoái sau những giờ phút vật lộn đầy “căng thẳng” và “mệt mỏi”. Trên bầu trời cao, những đám mây trắng xốp nhẹ bồng bênh trôi như mang đến sự trong trẻo và yên bình cho tâm hồn mỗi đứa. Thiên nằm gác đầu lên hai tay và thốt lên:

- Lâu lắm rồi tao mới thấy thoải mái và vui vẻ thế này!

- Ủ, giá như chúng ta được mãi thế này nhỉ? - Vân ngẩng mặt lên đồng tình.

Không ai đáp lại lời của Vân, trong thâm tâm đứa nào cũng có một mong muốn như thế và chúng không hề vô tình phá vỡ cái khoảnh khắc bình yên hiếm hoi này...

Chiều muộn...

- Cố lên!

Zen đang ngồi đây, ngắm nhìn những thằng bạn đang chơi đá bóng và cổ vũ cho cả hai đội, đội của Huyền và Vân, Thiên và Vũ. Bọn nó tranh cướp bóng mờ hồi nhể nhại nhưng thằng nào cũng hiểu thắng cả, chẳng chịu thua ai. Nó ngồi ngoài cuộc thế này không phải vì nó là con gái hay không thích chơi đá bóng, chỉ đơn giản là vì hôm nay nó bị đau chân nên không thể chung vui cùng lũ bạn được. Bãi đất này gắn bó với tuổi thơ bọn nó ngay từ lần đầu chúng gặp nhau. Những kỉ niệm đẹp đẽ ấy vẫn mãi khắc sâu trong lòng Zen cho đến tận bây giờ. Lần đầu tiên nó có dịp được quan sát kĩ từng đứa bạn của mình như vậy.

Đầu tiên là Huyền, đối với những đứa con gái bằng tuổi nó thì Huyền là một chàng trai có sức hấp dẫn, cậu ấy không chỉ hấp dẫn người ta bởi vẻ ngoài phong trần mà còn đem lại ọi người một cảm giác ấm áp khó tả, trong nhóm bạn thì Huyền là người hiểu nó nhất, cậu ấy không nói nhiều nhưng những hành động của cậu ấy thì lại nói lên tất cả, đối với Zen, Huyền vừa là một người bạn mà cũng như một người anh trai. Tiếp đó là Vân, ngay từ lần đầu gặp cậu, nó đã bị ấn tượng bởi cặp kính cận dày cộm và một quyển sách dày luôn mang theo bên người, dáng vẻ thư sinh nho nhã cũng cho thấy tài học rộng hiểu nhiều của Vân, đối với bọn nó Vân là một nhà thông thái và cũng là một người bạn đáng tin cậy. Kế đến là Thiên, Thiên là một người nóng nảy nhưng lại có suy nghĩ chín chắn nhất nhóm, trong những việc quan trọng cậu luôn đưa ra những quyết định thông minh và sáng suốt; Thiên ăn điểm nhờ khuôn mặt sáng, hàng lông mày rậm và nụ cười dễ mến. Và cuối cùng là Vũ, không ấm áp như Huyền, thông thái như Vân, chín chắn như Thiên nhưng Vũ có cá tính riêng của cậu ấy, với dáng người cao nhổng và gây tông teo lúc nào cậu ấy cũng khó khăn trong việc bước qua các cánh cửa, mỗi lần đụng đầu vào tường lại gây ra những tròng cười lớn, Vũ là một cậu bé ngỗ nghịch, bốc đồng như một đứa trẻ nhưng cậu ấy lại đem lại ọi người những tiếng cười vui vẻ trong những giờ phút căng thẳng nhất, cậu ấy là gia vị không thể thiếu trong món ăn “tình bạn” của bọn nó.

15. Chương 15

- Đang nghĩ gì mà suy tư vậy?

Không biết từ khi nào Huyền đã ngồi bên cạnh nó mà nó không hay.

- À không, chỉ là đang nhìn mọi người chơi thôi! Mà không chơi nữa à?

- Tao hơi mệt nên nghỉ giải lao một tí. Zen này!

- Hử?

- Nếu mày thích một người thì mày sẽ nói ra chứ?

- Tao á, tao chưa thích ai nên không biết. Nhưng nếu tao thích một người thì tao sẽ để cho người ấy biết, cho dù kết quả có thể nào đi nữa thì tao cũng không hối hận vì mình đã nói ra, chỉ cần trong lòng tao thấy thoải mái là đủ.

- Ủ, cảm ơn mày nhiều nhé! Tao ra chơi tiếp đây.

Huyền thích một ai đó ư? Sao trước giờ mình không biết nhỉ?

4. Tình cờ

Trong khi mấy thằng bạn thân đang lẫn lộn với trái bóng tròn thì Zen lại chạy đến đây, cánh đồng bồ công anh, khoảng trời riêng của nó. Mỗi lần đi dã ngoại, nó đều ghé thăm nơi này, một bức tranh đẹp lung linh mà nó là nàng công chúa đứng giữa cánh đồng hoa, hòa mình vào trong gió. Zen chạy khắp cánh đồng, đuổi bắt những cánh hoa, những cánh hoa trắng muốt, nhẹ nhàng phiêu du cùng những làn gió mát, cứ bay xa mãi xa mãi ra khỏi tầm tay của nó, như nó đã để vụt mất một thứ gì vô cùng quý giá mà không bao giờ lấy lại được. Chối với... “Bịch!” Nó ngã. Chân nó vừa vướng phải một vật gì đó mềm mềm. Chết rồi, không lẽ đạp phải rắn? Mặt Zen cắt không còn giọt máu. Bình tĩnh, nó quay lại nhìn và thở phào nhẹ nhõm vì không thấy con rắn nào cả mà thay vào đó là một con... người.

- Đau quá!

Người đó vừa ôm tay vừa ngồi dậy, mặt vẫn còn nhăn nhó vì cú đạp vừa rồi của nó.

- Này! Đi đứng kiểu gì thế hả? Không thấy người ta đang ngủ à?

Sau một hồi ngẩn mặt ra, nó như sự tỉnh và cãi lại:

- Tôi xin lỗi! Nhưng tại cậu đấy chứ, ai bảo cậu nằm giữa đường làm gì. O, cậu là... - Nó sững người khi nhìn kĩ khuôn mặt người đối diện, là cậu ta, người đã đánh nhau với bọn côn đồ để cứu cún con. Không ngờ lại gặp cậu ta ở đây.

Dường như cậu ta cũng vừa nhận ra Zen, thái độ bức tức, khó chịu ban nãy đã không còn nữa, thay vào đó là sự ngạc nhiên:

- Thì ra là cậu, sao cậu lại ở đây?

- Tôi phải là người nói câu này mới đúng. - Zen không trả lời mà hỏi lại cậu ta.

- Nhà người quen tôi ở đây, đến đây chơi thôi...

Không đợi cậu ta nói hết câu, nó đã hiểu ra vấn đề.

- Còn tôi đến đây với bạn, đi dã ngoại. - Nó giải đáp thắc mắc ban đầu của cậu ta.

- Ủ...

16. Chương 16

Một khoảng lặng giữa hai đứa nó diễn ra sau đó, không ai nói với ai một lời nào, đơn giản vì không có gì để nói. Zen khẽ liếc nhìn sang người bên cạnh, đó là một cậu thanh niên trạc tuổi nó rất khôi ngô tuấn tú. Mái tóc nâu hơi dài nhẹ nhàng cuốn theo chiều gió để lộ vầng trán cao với tư chất thông minh; làn da mịn màng không một vết nứt nhưng không kém phần khỏe khoắn; sống mũi cao và thẳng nổi bật trên khuôn mặt

với các góc cạnh như được tạc ra từ khuôn mẫu của các vị thần trong Thần thoại Hy Lạp; hàng lông mày dài và rậm như tôn lên vẻ đẹp của đôi mắt. Thật là đặc biệt, đôi mắt đen tuyền, trong veo như mặt nước hồ thu và sáng như những vì tinh tú giữa bầu trời đêm, với ánh nhìn xa xăm, mơ hồ và đầy bí ẩn, nhưng trong đôi mắt ấy cũng ánh lên vẻ u sầu và cô độc như chú ngựa non lạc bầy một mình trôi giữa thảo nguyên bao la rộng lớn. Một vẻ đẹp tinh tú kết hợp hài hòa giữa phương tây hoang dã và phương đông huyền bí hiếm có.

- Đừng nhìn tôi như thế!

Hơ, cậu ta có mắt bên này hay sao mà biết nó đang nhìn nhỉ? Nhưng dù sao thì cũng ngượng quá đi mất.

- Đâu... đâu có. Ai nhìn cậu hồi nào? – Zen lúng túng chữa ngượng.

Oái, cậu ta đang làm gì vậy? Zen thốt không nên lời khi khuôn mặt hoàn hảo ấy đang dí sát vào khuôn mặt nó. Từng sợi lông trên da mặt nó có thể cảm nhận được từng hơi thở đều đều, ấm áp kia đang phả vào mặt mình. Dung nham núi lửa phun trào có thể thích hợp được dùng để ví với độ đỏ của khuôn mặt nó lúc này.

- Cậu chắc là không nhìn không? – Đôi mắt nâu tuyệt đẹp ấy xoáy sâu vào mắt nó không chớp như muốn thôi miên hay là đang nhìn thấu tất cả tâm can của nó. Không được, nếu cứ tiếp tục thế này thì trụ nổi được bao lâu, không chừng sẽ ngất xỉu mất. Bằng chút lí trí còn sót lại, nó nhảy bổ ra sau, và hét lên:

- Cậu... cậu không được lại gần đây, nếu không tôi đánh đấy! Cho cậu biết, tôi đai đen teakwondo rồi. – Zen những tưởng nói thế hẳn sẽ sợ mà dừng lại. Đúng là hẳn có dừng lại thật, một thoáng giây người nhìn Zen, tiếp sau đó là một tràng cười kinh thiên động địa lại nổ ra. Lần này thì không chỉ có dung nham phun trào mà cái đầu của nó đang xì khói. Tức chết mất, cậu ta tưởng nó đang đùa chắc, dù sao thì lần trước cũng chứng kiến người ta xả thân vì nghĩa vậy mà còn dám cười nhạo nó, không thể chịu được nữa.

- Cậu có thôi đi không, đáng cười lắm à?

Vừa đưa tay quạt nước mắt, cậu ta đáp:

- Lúc này cậu nghĩ tôi định làm gì hả? Còn đem võ ra dọa cơ đấy. Tôi chỉ định lấy cọng cỏ vướng trên tóc cậu thôi mà.

A, tình thế sao lại quay ngoắt 360 độ thế này, đúng là tự đưa đầu vào rọ.

- Vậy sao? Thế thì cho tôi xin lỗi.

17. Chương 17

- Vì sao?

Sao cậu ta cứ thích vắn vẹo người ta thế nhỉ, xin lỗi rồi mà.

- Vì... vì đã hiểu lầm cậu. Được chưa?

Không có tiếng trả lời, Zen quay đầu sang, cậu ta lại trở lại là con người ban đầu rồi, khuôn mặt thoáng buồn, đôi mắt ánh lên sự bi thương, đau đớn. Cậu ta trước giờ vẫn như vậy sao?

- Cún No sao rồi? – Không thể chịu đựng sự yên tĩnh đến ngột ngạt, khó chịu như vậy nữa, nó bèn lên tiếng trước.

- Vẫn khỏe. - Cậu ta đáp, mắt vẫn hướng về phía trước, về một khoảng không xa xăm vô định nào đó.

- Cậu... cậu không thắc mắc vì sao tôi lại có mặt ở đây sao? - Zen dò hỏi.

- Không cần thiết. Đôi khi làm một việc gì đó không cần phải có lí do, và lại đó là chuyện của cậu, tôi không bận tâm. - Cậu ta đáp lại nó bằng vẻ hờ hững.

Haizzz... Zen thở dài, hết cách với cậu bạn quái dị này, nó đã tìm mọi cách bắt chuyện với cậu ta nhưng với thái độ đó thì nó biết nó đã thất bại. Trong lúc nó không còn ý nghĩ đó nữa thì giọng nói đó lại vang lên khiến nó khá bất ngờ:

- Cậu đã bao giờ khóc chưa? Khóc vì mất đi người thân yêu nhất ấy.

Zen nhìn chằm chằm vào người ngồi bên cạnh.

- Cậu hỏi gì lạ vậy? Ai mà chả từng trải qua việc mất người thân cơ chứ. Bố tớ mất cách đây mười năm, nhưng tớ không nhớ cảm giác khi ấy nữa... - Giọng nói của Zen trầm hẳn, khuôn mặt nó thoáng buồn. Cậu bạn ngồi bên nó vẫn không ngoảnh sang, cất tiếng đều đều:

- Cậu có tin không? Khi người mà tôi thương yêu nhất ra đi, tôi đã không hề khóc. Bởi... tôi không muốn người đó ở trên trời cao phải đau lòng.

- Người đó là...?

- Đó là người con gái đã mang theo trái tim của tôi... đi đến một nơi rất xa.

Zen đồng cảm với con người này, không hiểu sao nó có thể cảm nhận được nỗi đau mà cậu ta phải gánh chịu, nỗi đau được chôn sâu tận đáy tim như chiếc kim sắc nhọn luôn làm con tim kia âm ỉ rỉ máu.

- Hôm nay là ngày giỗ của cô ấy. - Sau một thoáng lặng im, cậu ta tiếp lời.

- Thật là trùng hợp, hôm nay cũng là ngày giỗ của bố tôi. - Zen thốt lên.

Trái đất quả là tròn, hai con người ở hai thế giới khác nhau, lại cùng gặp nhau ở nơi này và cùng chung một nỗi đau mất người thân. Liệu đây có phải là duyên số hay chỉ là một sự trùng hợp ngẫu nhiên? Mặt trời bắt đầu lặn, những tia nắng le lói cuối cùng của một ngày dài chuẩn bị tắt, giữa cánh đồng bồ công anh bao la, có hai con người đang lặng lẽ ngồi dưới ánh hoàng hôn nhìn thời gian trôi...

18. Chương 18

Trở về sau chuyến dã ngoại, Zen cảm thấy có cái gì đó thay đổi trong nó, một cảm giác rất lạ. Nó vẫn cứ nuôi tiếc một điều, đó là chạm mặt nhau bao nhiêu lần mà cứ quên hỏi tên cậu bạn đó. Haizzz... Chưa già đã lẩm cẩm. Nó tự cốc vào đầu mình.

- Này Zen, ăn đi sao cứ ngẩn người ra mãi thế? - Thiên tình ý nhìn thấy những biểu hiện vừa rồi của nó. Nghe thấy thế, cả đám ngừng ăn, ngẩng mặt lên nhìn nó. Nó cười xòa để chữa ngượng:

- Hi, bọn mày cứ tiếp tục đi, làm gì nhìn tao dữ vậy?

- Tao thấy dạo này mày lạ lắm, nhất là từ hôm đi dã ngoại về. - Vũ nhìn nó không chớp mắt làm nó vô cùng bối rối.

- Bị ốm rồi phải không? - Huyền áp tay lên trán nó tỏ vẻ lo lắng.

Hic, chết thật, sao bọn này tinh thế không biết?

- Không, không sao đâu. - Nó xua xua tay phủ nhận. (Điều này trông còn đáng ngờ hơn) Đang lúc chuẩn bị bị tra tấn bởi lũ bạn thân thì một tiếng nói lạ cất lên, kịp thời giải vây cho nó:

- Em có thể ngồi đây được không?

Giọng ai mà êm ái, trong trẻo thế? Nghe quen quen... Zen ngược lên, là cô bé hôm nọ mà nó đã cứu.

- Em ngồi đây, ngồi đây. - Máu “dê” của Vũ nổi lên, nó don đả chạy lại kéo ghế cho cô bé như bà chủ quán ăn đang chào mời khách vậy. Ánh mắt của cả bọn hết quét sang con bé đến quay sang Zen. Sau một hồi ngơ ngác, nó đã hiểu ý. Zen vui vẻ giới thiệu:

- Đây là Mai Phương, học 11A6. Còn đây là Huyền, Vân, Thiên, Vũ, những người bạn của chị. - Nó đưa tay giới thiệu lần lượt từng người.

- Trời ơi, mày quen được cô bé xinh thế này mà không giới thiệu với bọn tao sớm. - Câu nói đùa của Thiên khiến cả bọn đều bật cười.

- Em không nên ngồi đây.

Bọn nó cũng người nhìn Huyền, cậu ta đang nói gì vậy? Sao lại bất lịch sự thế chứ? Như chợt nhớ ra điều gì đó, Vân vỗ trán và nói :

- Quên mất. Đúng là cô bé này không nên ngồi với chúng ta, bọn mày quên là chúng ta đang bị cả trường tẩy chay à?

- Ủ, mày nhắc tao mới nhớ. - Zen đảo mắt khắp canteen, cũng may hôm nay canteen vắng người, nó quay sang cô bé, áy náy. - Cho bọn chị xin lỗi, từ nay em đừng tiếp xúc với bọn chị nữa, không lại rước vạ vào thân. Như hiểu ra mọi chuyện, Mai Phương lắc đầu quầy quậy :

- Không, em không đi đâu. Ở trường này chẳng có ai chơi với em cả, ngoài anh chị ra. Em đã coi anh chị là bạn thì các anh chị cũng sẽ coi em là bạn chứ?

- Tất nhiên rồi! -Zen đáp.

- Vậy thì xin anh chị đừng đuổi em. Cho dù thế nào em cũng chịu mà.

- Nhưng...

Ánh mắt tội nghiệp, đáng thương ấy đang nhìn Zen với vẻ van lơn, khiến Zen không thể không mềm lòng, thật chịu thua với con bé này.

19. Chương 19

- Thôi được rồi! Có chuyện gì là bọn chị không chịu trách nhiệm đâu đấy!

- Em cảm ơn các anh chị! - Con bé nhảy cẫng lên ôm chầm lấy cổ Zen khiến nó khá bất ngờ, nhưng sau đó một nụ cười nhẹ đã nở trên môi của nó.

Thế là lại thêm một người nữa dám đối đầu với Ghost, tin động trời khiến cả trường xôn xao bàn tán. Ai cũng cho là chỉ có những kẻ ngu ngốc mới theo phe bọn nó. Mặc dù chấp nhận Phương nhưng quả thật trong lòng nó vô cùng lo lắng, lẽ như con bé có mệnh hệ gì thì nó sẽ ân hận cả đời.

Chủ nhật, ngày hừng nắng. Thế là chiếc lá cuối cùng còn bám trụ lại trên cây cũng đã lìa cành. Một cơn gió nhẹ lướt qua làm nó chao liệng trên không trung, xoay tít vài vòng rồi nhẹ nhàng đáp xuống đất như đoàn tụ với những chiếc lá đang nằm im lìm dưới gốc cây đã rời cành trước đó. Bất chợt, một đợt gió nữa lại thổi qua làm cho những chiếc lá khô đang nằm rải rác hai bên đường dưới những tán cây như va vào nhau tạo thành những âm thanh lạo rạo nghe vui tai. Lại một mùa thu nữa đi qua, thu qua đi đông lại đến, nhưng đối với người dân Sài Gòn vốn đã khá quen thuộc với nơi này thì mùa đông ở đây rất đặc biệt. Quanh năm suốt tháng, Sài Gòn luôn tràn ngập nắng. Nắng Sài Gòn thật lạ, lúc hiền hòa dịu êm, lúc lại gay gắt dữ dội, cứ đồng đẳng như một cô nàng mới lớn đang đến tuổi dậy thì vậy, có lẽ vì thế mà nó yêu nắng Sài Gòn như yêu cái tuổi của mình chẳng?

Đi dạo quanh thành phố ngày cuối tuần là sở thích đặc trưng của Zen, những lúc như thế này nó lại cảm thấy thật yên bình và dễ chịu. Nó có thể ngắm nhìn mọi hoạt động của mọi người qua lại trên đường, hay ghé vào hiệu sách mua một vài quyển sách để nhâm nhi cùng với tách trà sữa thưởng thức vào ngày cuối tuần hoặc ngồi một góc trong quán kem quen thuộc để tận hưởng cái lạnh tê tê đầu lưỡi mà nó rất thích. Zen dừng chân trước một hiệu sách nhỏ mới khai trương; mặc dù mới mở nhưng tiệm có vẻ rất đông khách. Do dự một lúc, nó quyết định bước vào trong; đập vào mắt nó là hàng nghìn quyển sách được sắp xếp ngay ngắn trên các kệ gỗ thành hàng lối thẳng hàng; mặc dù tiệm hơi nhỏ nhưng các đầu sách ở đây rất phong phú chẳng kém gì những hiệu sách lớn. Zen chọn ỉnh năm quyển sách trong đó có hai quyển tiểu thuyết và còn lại là truyện kinh dị. Không hiểu sao Zen lại rất có hứng thú với những điều kì bí và gây cảm giác mạnh, nó không tin trên đời này có ma quỷ nhưng có lẽ nó sẽ tin nếu một lần được gặp. Suy nghĩ đó khiến nó tự cười chính bản thân mình. Zen chậm rãi tiến đến quầy thu ngân, xếp hàng đợi mãi cuối cùng cũng đến lượt nó.

- 210 ngàn. - Chị thu ngân đặt quyển sách cuối cùng trong số sách nó mua sau khi đã tính tiền lên bàn và giương mắt chờ đợi nó trả tiền.

Zen đưa tay vào túi xách định rút ví ra thanh toán thì mặt nó đột nhiên biến sắc. Ví tiền đã không cánh mà bay. Nó hốt hoảng lục tung cả túi xách nhưng vẫn không thấy tăm hơi chiếc ví đâu cả trong khi đó những người đang đứng đợi ở đằng sau đã bắt đầu sốt ruột và lên tiếng thúc giục. Mồ hôi Zen vã ra như tắm, nó sực nhớ ra trên đường đến đây nó có đi xe bus một đoạn, có thể ví tiền đã mất lúc đó. Lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan thế này chính Zen cũng không ngờ tới; sự bối rối của nó càng tăng cao khi chị thu ngân bắt đầu nhìn nó với ánh mắt sốt ruột và đầy khó chịu.

- Chị, để em thanh toán!

Một giọng nói trầm ấm cất lên từ đằng sau khiến Zen ngỡ ngàng, nhận ra giọng nói quen thuộc, nó vội quay người lại, quả nhiên chính là cậu ta, người lạ hai lần gặp mặt (à không, tính cả lần này là ba chứ). Trời, sao lại gặp cậu ta ở đây thế này! Bị cậu ta bắt gặp trong tình cảnh này nó chỉ ước mình biến mất khỏi thế gian cho xong. Trước vẻ mặt sững sốt của Zen và sự ngạc nhiên lộ rõ trên khuôn mặt chị thu ngân, người con trai từ từ tiến lại gần và nói nhỏ vào tai chị ta: “Chị, số tiền này để em thanh toán, cứ trừ vào lương tháng này của em”. Zen không nghe rõ cậu ta nói gì, chỉ thấy chị thu ngân gật gật đầu rồi đưa túi sách cho hắn. Lúc này nó mới để ý thấy cậu ta mặc đồng phục và đeo băng tên nhân viên của tiệm; nó lေဝေ theo sau ra khỏi hiệu sách mà như trút được gánh nặng, Bất ngờ cậu ta quay lại và đưa túi sách cho nó:

- Cậu cầm lấy!

- O! – Nó nhìn vào đôi mắt trong veo trước mặt như muốn hỏi ý cậu là gì.

- Cái này là của cậu. – Không một chút biểu cảm trên khuôn mặt, hắn khẽ đáp.

- Không có công, không hưởng lộc, tôi sẽ cầm cái này, lần sau sẽ mang tiền trả cậu. – Nó đáp trả bằng giọng đầy cương quyết.

- Không cần đâu, xem như trả ơn lần trước cậu cứu tôi. – Nói rồi cậu ta lạnh lùng quay lưng bước đi.

Lòng tự ái trong Zen bị chạm nọc, nó vội vã hét lên:

- Đợi đã!

20. Chương 20

Phía sau tiếng gọi, người con trai chậm rãi dừng bước nhưng vẫn quay lưng lại với nó.

- Cậu nghĩ tôi là loại người thế nào, giúp người chỉ để mong trả ơn chắc? Thế thì tôi không cần, số tiền này nhất định tôi sẽ trả cậu.

- Tùy cậu!

Hai tiếng được phát ra từ người đối diện nó, nghe sao nhẹ bẫng mà chất chứa sự vô cảm. Cậu ta thật ra là con người như thế nào?

- Xui xẻo thật, mất ví lại quên đem theo điện thoại, giờ cũng không có tiền đi xe về nữa chứ, ôi cái chân của tôi!

Một ngày đẹp trời thế này mà tâm trạng cau có của nó thật chẳng hợp chút nào, nhưng cái chân đang mỏi rã rời truyền cả sự mệt mỏi lên cái đầu của nó thì biết làm thế nào được. Vừa đau chân, vừa khát nước lại còn đói bụng nữa, hôm nay là ngày gì mà xui thế không biết. Bất chợt, Zen nhớ ra điều gì đó vội đưa tay lục hai túi quần, một lúc sau móc ra được ba nghìn, nó mừng rỡ:

- Hết khát rồi!

Zen chạy ngay đến tiệm tạp hoá gần nhất và mua ngay một chai nước khoáng, trong lúc đang chờ lấy đồ thì nó bắt gặp một vị khách vừa bước vào cửa hàng. Đó là một người đàn ông trung niên khoảng trên năm mươi; bộ quần áo ông đang mặc trông tàn và khá bẩn, có đôi chỗ bị sờn rách có chỗ lại bị bụi bẩn bám vào. Trong khi vị khách trao đổi với bà chủ về thứ cần mua thì nó lại đứng quan sát người đàn ông này. Nước da đen, rất đen của ông như minh chứng ột cuộc đời phơi da dưới cái nắng gay gắt của đất nước thuộc vùng

khí hậu nhiệt đới như của Việt Nam; mái tóc loang lổ nhiều sợi bạc là tàn tích của tuổi già, của sự cơ cực hay là do lớp bụi phủ của những con đường ông đã đi qua. Người đàn ông mua được một bao gạo nhỏ, chỉ bằng chiếc cặp xách nó hay đeo đi học mỗi ngày, ông ôm bao gạo vào người như sợ rằng chỉ một chút lơ là thôi là nó sẽ tuột mất khỏi tay ông. Người đàn ông còn hỏi mua gì đó mà nó và bà chủ cửa hàng không nghe rõ lắm, cái giọng khàn đục và nhỏ của ông xen lẫn thứ tiếng ngoại tỉnh rất khó để nhận biết được. Nó đoán đây là một người hành khất, vì một lí do nào đó mà lưu lạc đến đây. Sau một vài lần nghe vị khách lặp lại câu nói, bà chủ quán cũng hiểu ra. Sau đó, bà cầm lấy một gói mì ăn liền trong đông mì gần đó và đưa cho vị khách:

- Ba ngàn.

Người đàn ông cầm ba ngàn trên tay, vừa đủ số tiền còn lại mà ông đang có, nhưng sao nó thấy ông cứ bồn khoăn do dự mãi, đôi mắt nhuốm màu mệt mỏi theo thời gian của ông cứ chốc chốc lại liếc vào số tiền trên tay. Điều đó khiến một người ngoài cuộc như nó cũng thấy bồn khoăn. Và rồi câu trả lời đã xuất hiện ngay sau đó. Bà chủ quán cầm lấy hai ngàn trên tay người đàn ông và nói:

- Tôi lấy hai ngàn thôi!

Câu nói của bà chủ như có sức mạnh kì diệu rút hết mọi gánh lo âu của vị khách, ông mừng rỡ cảm ơn rồi rít rồi lại cất bước đi tiếp trên con đường của mình. Nhìn theo bóng người đàn ông đi khuất, nó cảm thấy lòng mình rối bời. Nó xúc động trước hành động cao thượng của bà chủ quán, nó cảm thấy thương cảm cho người hành khất xấu số, và nó chợt nghĩ về mình và mọi người xung quanh. Chỉ một ngàn đồng nhỏ nhoi, ít ỏi thôi mà đối với nhiều người đó là niềm vui, là nụ cười, là nước mắt, và nó chợt nhận ra rằng có những thứ đối với chúng ta thật nhỏ nhặt, không đáng bận tâm nhưng đối với những người khác đó là những điều tạo nên giá trị đích thực của cuộc sống...

21. Chương 21

Sau khi Zen bước ra khỏi cửa hàng với chai nước trên tay, đi được một đoạn thì bất chợt có tiếng gọi:

- Này! Lên xe đi!

- Sao cậu vẫn còn ở đây?

- Tôi không ở đây thì bây giờ cậu cuộc bộ về rồi, có lên không, không thì tôi đi nhé!

Như người chết đuối vớ được cọc, nó vội vàng nhảy lên xe hắn ta (chắc các bạn cũng biết là ai rồi nhỉ?).

- Hừ, quay về rồi mới nhớ ra là cậu không có tiền để về, chỉ đường đi để tôi đèo về.

- Nhà tôi ở quận Tân Bình...

Ọc Ọc... Ôi cái bụng, sao lại réo vào lúc này cơ chứ, xấu hổ quá đi mất!

- Này, cậu đi đâu đấy? Nhà tôi ở hướng này cơ mà!

- Đi ăn.

...

- Đói mà đi ăn kem, đúng là sở thích kì quặc. - Người con trai ngả người ra sau ghế nhìn nó xoi lần lượt ba hộp kem sầu riêng. Zen không nói gì, chỉ cười, nó luôn có những sở thích kì quặc như thế, ngay cả lũ bạn của nó cũng đau đầu vì những hành vi bất thường của nó. Quan sát một lượt cách bài trí của quán kem, người con trai khá ngạc nhiên. Khung cảnh nơi đây khiến người ta có cảm giác như đang ngồi giữa một rừng bồ công anh vậy, trên các bức tường được treo những khung ảnh các sắc thái đa dạng về loài hoa này, bồ công anh lúc nở, bồ công anh khi tàn, khi trời mưa xuống, khi lại thả mình theo tiếng gọi của tình yêu là gió... Cả chiếc cốc, lọ hoa, đến cái bàn đá bọt nó đang ngồi cũng in hình hoa bồ công anh. Cậu cảm lấy quyển lịch nhỏ được dựng trên bàn và lần giở từng tờ để xem những hình ảnh về loài hoa này.

- Cậu thích hoa bồ công anh?

- Ồ, đó là một loài hoa đặc biệt, đối với tôi nó đặc biệt hơn những loài hoa khác.
- Vì sao?
- Vì đó là một loài hoa thủy chung và mạnh mẽ. Hoa trao gửi tình yêu của mình cho gió nhưng khi không thể ở bên gió hoa vẫn không hề úa tàn, nó tạo ra những thế hệ khác để tiếp tục cuộc hành trình tìm kiếm tình yêu còn dang dở.
- Vậy ư? Lần đầu tiên tôi nghe đấy! - Cậu ta nở nụ cười đầy thích thú.
- Thế thì vinh hạnh cho cậu đấy vì chẳng mấy ai biết điều này đâu.
- Ủ, về thôi, muộn rồi!

22. Chương 22

- Hôm nay ở trường có gì vui không con? - Vừa gấp thức ăn vào bát nó, mẹ vừa hỏi.
 - Cũng bình thường thôi mẹ ạ. - Không ngẩng mặt lên, nó tiếp tục cắm cúi ăn. Nó sợ khi phải nhìn vào mắt mẹ, chắc chắn mẹ sẽ biết nó nói dối. Những việc ở trường Zen muốn tự mình giải quyết, nó không muốn mẹ phải phiền lòng thêm nữa. Anh nó ngừng ăn, nhìn nó chăm chú rồi phán ngay một câu (mà Zen biết trước chẳng phải điều tốt đẹp gì, ít nhất là đối với nó):
 - Nó mà không gây chuyện là may phúc lắm rồi!
- Zen không nói gì, đưa mắt lườm ông anh một cái xém cháy tóc, rồi nó đặt bát đũa lên bàn và đẩy ghế đứng dậy.
- Không ăn nữa hả con?
 - Vâng, mẹ và anh cứ ăn đi ạ, con no rồi, con lên lầu tắm đây. - Thoắt một cái, nó đã chạy tót lên lầu, để lại những ánh nhìn vẫn còn đang không hết sững sờ ở phía sau.
 - Con bé này dạo này sao thế nhỉ?
 - Con chịu. Mẹ là phụ nữ còn không đoán được hướng gì con. - Một cái nhún vai tỏ vẻ bất lực từ ông anh đáng kính.

23. Chương 23

Hãy để tất cả theo gió bay đi - Kì 3

“Tôi thích bồ công anh vì đó là một loài hoa thủy chung và mạnh mẽ. Hoa trao gửi tình yêu của mình cho gió, nhưng khi không thể ở bên gió, hoa vẫn không hề úa tàn...”

Thả mình xuống chiếc giường êm ái, Zen cảm thấy vô cùng thư thái. Đúng là gia đình chính là chỗ dựa vững chắc nhất cho con người trước những khó khăn của cuộc sống. Trước giờ, Zen luôn cảm thấy hạnh phúc khi có một gia đình như vậy, một người mẹ tâm lý, tận tụy, chu đáo, hết mình vì con cái và một ông anh luôn che chở, bảo vệ em gái mỗi khi nó phải chịu áp lực, cho dù bình thường hai anh em lúc nào cũng xung khắc như nước với lửa. Vẫn còn thiếu một mảnh ghép của gia đình, đó chính là bố. Bố ra đi cách đây 10 năm, trong một vụ tai nạn giao thông. Zen không có một chút ký ức gì về bố, nhưng mỗi lần xem ảnh của ông, đôi mắt hiền từ ấy cũng nhìn nó vô cùng trìu mến, là nó lại có một cảm giác rất dễ thân thuộc.

“Tít tít”. Tiếng chuông báo tin nhắn từ chiếc điện thoại di động gần đó khiến Zen bắt giác giật mình và đưa nó trở về với thực tại. Nó với tay lấy em để yêu quý đặt ở đầu giường và mở ra đọc tin nhắn. Dòng chữ trên màn hình điện thoại hiện ra, nó liếc qua một lượt rồi khẽ mỉm cười: “Bé Zen ăn cơm chưa? Dạo này trông cậu có vẻ gầy đi đấy, mệt mỏi lắm hả? Cố ăn nhiều vào nha!”

Là Huyền, cậu ấy lúc nào cũng biết cách quan tâm đến mọi người như vậy. Như không để Huyền phải đợi lâu, nó vội vàng bấm phím reply: “Cảm ơn bé Huyền đã quan tâm. Cậu cũng vậy mà, không riêng gì bọn tớ đâu. Giữ gìn sức khỏe để còn chiến đấu nữa chứ. Fighting!”. Vừa ấn nút gửi đi thì nghe tiếng mẹ gọi dưới nhà, Zen vội vàng quăng chiếc điện thoại sang một bên.

- Zen ơi, có bạn đến chơi này!

Quái, giờ này thì còn ai đến nhà mình nữa nhỉ? Ngoài mấy thằng bạn thân ra đâu có ai biết địa chỉ nhà nó, mà bọn này bây giờ chắc đang nằm nhà xem bóng đá rồi. Nghĩ vậy thôi, nó vẫn đứng dậy tiến ra cửa. Cánh cửa bật mở, một khuôn mặt xinh xắn hiện ra.

- Là em à?

Trước vẻ mặt ngạc nhiên của nó, cô bé vô cùng bối rối vì sự xuất hiện đường đột của mình, vội vàng giải thích:

- Em đến chơi, mẹ chị nói em lên trên này tìm chị, chị có phiền...

Zen nhanh chóng hiểu ra vấn đề, nó vui vẻ mở rộng cửa chào đón cô bé.

- Không phiền chút nào, em vào đi!

Bước chân vào trong, trước mắt Phương là một căn phòng rộng lớn với kiểu bài trí vô cùng lạ mắt. Đen và trắng là hai màu chủ đạo của căn phòng. Lúc này đây, đôi rèm cửa màu trắng bay phấp phới trong gió một cách dữ dội, đôi lúc lại hiền hòa lắng dịu vuốt ve khung cửa sổ bằng gỗ sơn đen bóng loáng, chiếc giường đen gỗ mun nằm im lìm nơi góc phòng và được bao phủ bởi một màu trắng toát của ga trải giường. Phương đưa mắt nhìn khắp căn phòng một lượt, những tấm poster của những ca sĩ, ban nhạc rock nổi tiếng mà không ai là không biết đang nằm rải rác trên nền trắng của bốn bức tường bao quanh căn phòng; một chiếc máy tính xách tay màu trắng hiện đại của hãng Apple đang yên vị trên chiếc bàn học nhựa bền màu đen đặt sát cửa sổ gần đó. Phương quan sát thấy còn rất nhiều vật trang trí nhỏ được đặt trên bàn, cô đặc biệt chú ý tới một khung ảnh, trong đó là một tấm hình chụp một người đàn ông và một cô bé. Người đàn ông trong ảnh trạc 40, còn cô bé chắc chỉ lên 6, 7 tuổi. Bức ảnh khá cũ nhưng vẫn có thể nhìn ra vẻ mặt hiền từ, ánh lên từ cái nhìn đôn hậu của người đàn ông và nụ cười rạng rỡ ngập tràn hạnh phúc trên môi đứa trẻ. Sự hiếu kì không ngăn Phương tiến đến gần bàn học và nâng cái khung ảnh trên tay, cô bất giác đưa tay vuốt ve nó và chạm nhẹ khuôn mặt của người trong hình qua lớp kính. Ánh mắt của người đàn ông này có sức hút kì lạ khiến cô không thể dứt ra được, một giọng nói vang lên bên tai khiến cô giật mình và trở về với thực tại:

- Đó là bố chị.

Phương ngoảnh sang người bên cạnh, rồi lại nhìn xuống khung hình, một cách băng quơ, cô hỏi:

- Vậy bác ấy đâu rồi? Lúc này em không thấy.

Một thoáng im lặng diễn ra, Phương vẫn hướng mắt nhìn Zen chờ đợi câu trả lời, rồi giọng nói ấy lại cất lên, tiếp tục câu chuyện đang dở:

- Bố chị... mất rồi. - Trong ánh nền thơm lung linh, mờ ảo đang bao phủ lấy cả căn phòng, khuôn mặt ấy thoát ẩn, thoát hiện một cách thần bí, Phương không nhìn rõ khuôn mặt của người đó, chỉ nghe giọng nói vang lên cùng với hơi thở của gió luồn qua khe cửa, một cái gì đó ngẹn ngào pha lẫn xót xa...

24. Chương 24

5. Đổi đầu

Tiến Phương về, nó trở lại phòng của mình. Zen cảm thấy rất vui vì nó đã có thêm một người bạn, người bạn nữ đầu tiên trong cuộc đời mình. “Tít tít”. Có tin nhắn mới. Zen vội đến bên giường cầm lấy chiếc điện thoại lúc này bị nó vứt chỏng chơ trên giường không thương tiếc. “Tao Vũ đây, tối nay hẹn mày 9h ở phòng nhạc cụ trường ta nhé. Có việc gấp. Đừng hỏi chuyện gì, đến khắc biết”. Hừ, tên này chơi trò gì mà thần bí vậy nhỉ? Thôi kệ, cứ theo lời nó đi, chắc phải có việc quan trọng nó mới nói thế.

8h45', trường học... “Cổng trường đóng rồi, vào thế nào đây?”. Trước cổng trường THPT X, đêm hôm có một con nhóc đang loay hoay, nhấp nhể không yên, chốc chốc nó lại ngó vào trong như tìm kiếm gì đó. Nếu có người đi qua lúc này, chắc hẳn người ta sẽ nghĩ nó đang có ý đồ đột nhập vào trường để trộm cắp tài sản! Sau một hồi bất lực không thể vượt qua cái cổng rắn chắc và cao lớn sừng sững trước mặt, nó chán nản ngồi bệt xuống vỉa hè. Chợt, một sáng kiến lóe lên trong đầu Zen. Nhìn quanh quất một hồi, đôi mắt Zen dừng lại ở cây phượng mọc sát bức tường của trường học, nó không giấu nổi sự vui mừng hiện qua đáy mắt. Thoắt một cái, nó đã ở dưới gốc cây, và thoắt một cái nữa nó đang vắt vẻo trên cành cây bên kia bức tường thuộc khu vực của trường. Tối thế này, không thấy cái gì cả! Nó lục trong túi chiếc điện thoại và áp đảo bóng tối bằng thứ ánh sáng yếu ớt phát ra từ đó. Không thấy gì còn đỡ, thấy rồi lại hối hận. Lúc này, mặt Zen cắt không còn giọt máu, cái mồm nó đột nhiên á khẩu, đôi mắt trợn ngược vô hồn. Zen hóa đá. Và sau cái giây phút “xuất thần” đó, hồn nó lại nhập trở lại thể xác và các bộ phận trên cơ thể nó lại hoạt động. Mắt nó nhìn lại cái vật thể đang đứng đưa trước mặt. Một con nhện. Mẹ ơi! Một con nhện! Và cái miệng của nó lại phát huy hết công suất: “Aaa...!” “Bịch!” Zen “hạ cánh” ngay vào bụi cây bên dưới. Nó lóp ngóp bò dậy trong khi người đầu ể ẩm. Sau vài giây trấn tĩnh, nó nhớ mang máng hình như lúc nó vừa ngã, ngoài tiếng hét của nó ra còn có tiếng hét của ai khác nữa. Ý nghĩ đó khiến nó sợ, nhìn quanh nó chỉ thấy một màu đen của bóng đêm đang nuốt chửng lấy vạn vật, Zen cố đầu mình tự nhủ chắc lúc đó nó hoảng quá nên nghe nhầm thôi.

- Bà cô xuống cho con nhờ, nặng quá!

Một tiếng nói phát ra từ phía dưới cơ thể nó, theo phản xạ tự nhiên, nó giật bắn người, bật ra xa kèm theo đó là một tiếng hét thất thanh. Nhưng tiếng hét của nó chưa kịp bắn ra khỏi mồm thì đã trôi tuột vào trong vì có một bàn tay đang bịt chặt lấy miệng nó.

- Suyt! - Một giọng nói quen thuộc vang lên. Trong ánh sáng mờ ảo của một nửa vầng trăng đêm nay, nó có thể nhìn ra được khuôn mặt gần kề của người đối diện. Là Huyền. Trong lòng Zen cảm thấy vui sướng tột cùng, nỗi sợ hãi ban nãy đã bay biến đâu hết. Cùng lúc đó, ba cái mặt khác cũng ló ra từ bụi cây, không cần nói cũng biết đó là: Phong, Vân và Vũ.

- Mọi người cũng có ở đây sao?

- Mà hỏi gì lạ vậy? Chính mà gọi bọn tôi đến đây mà.

Nghe câu nói này của mấy thằng bạn, nó có cảm tưởng như cú tiếp đất lúc nảy đã khiến tai nó bị ảnh hưởng thì phải, nó có nghe nhầm không đây? Zen cầm chiếc điện thoại, mở tin nhắn đã nhận, giơ ra cho lũ bạn, nó biết đôi co nhiều cũng chẳng ích gì, “nói có sách, mách có chứng” là tốt nhất.

- Đây, bọn mà xem đi!

Nhìn vào tin nhắn hiện lên màn hình điện thoại, mặt Vũ biến sắc:

- Tao thề là tao chưa bao giờ gửi tin nhắn này ày cả. Còn vì sao đây lại là số tao thì... tao không biết. Đúng rồi, bọn tao cũng nhận được tin như thế.

Zen cầm chiếc điện thoại của ba thằng bạn mà không tin nổi vào mắt mình. Cả ba tin nhắn đến đều là số của nó với cùng một nội dung nó đã nhận. Trong lòng Zen lúc này không khỏi bất an, không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa, trong nó có dự cảm chẳng lành.

- Bây giờ tính sao? Về nhé? Tao thấy lo quá. - Nó hướng đôi mắt đen tuyền lấp lánh dưới ánh trăng về phía những người bạn cũng đang có cùng tâm trạng.

Không được, đã đến đây rồi thì phải vào chứ, mà cứ lo xa, không có chuyện gì đâu, đây là trường học chứ có phải ổ cướp đâu. Tao cũng muốn biết ai đã bày ra trò này và với mục đích gì. Nếu sợ thì mà cứ về trước đi. - Thiên lên giọng quả quyết và tìm kiếm sự đồng tình của những thằng bạn qua ánh mắt.

25. Chương 25

- Phòng nhạc cụ đây rồi! Vào chứ? - Trong màn đêm tĩnh mịch, lạnh giá (bởi sương đêm) đến rợn người, giọng nói của Zen vang vọng, chạy dài đến cuối dãy hành lang ngút ngàn rồi mất hút trong không trung. Gió mạnh đập cửa liên hồi, tiếng cọt kẹt của cái cửa sổ nào đó đung đưa trên bản lề bất giác làm bọn nó giật mình; tiếng gió luồn qua khe cửa, rít lên từng đợt tạo nên những âm thanh “u... u...” như hiệu ứng âm thanh thường gặp trong những bộ phim kinh dị... Lúc này, khi chơi trò bỏ phiếu để quyết định mạo hiểm hay không Zen đã thua, nhưng cho dù thế nào nó cũng không thể bỏ mặc bạn bè được thế nên bây giờ nó đang có mặt ở đây, trước cửa phòng nhạc cụ.

- Vào chứ! Hình như cửa không khóa. - Vừa nói, Thiên vừa thận trọng đẩy cửa bước vào, tiếp đến là Huyền, Vân và cuối cùng chỉ còn nó và Vũ vẫn đang do dự.

- Mày vào trước đi! - Mặt Vũ nhăn nhó, hai hàm răng va lập cập vào nhau đến là tội, trông mặt lúc này tức cười quá xá. Thế là Zen hít một hơi thật sâu bước vào trong cái hộp “bóng tối” ấy, theo sau nó là Vũ. Tối, tối quá! Đường như bóng tối đang làm chủ cả nơi đây, không thấy gì cả.

- Bọn mày đâu rồi? - Trong giọng nói của Zen đã pha chút hoang mang. Nó lặn mò trong bóng tối và va phải cái gì đó đau điếng, nước mắt chực trào ra thì một cảm giác ấm áp quen thuộc nơi bàn tay. Một ai đó đã nắm lấy tay nó.

- Suyt! Ở đây rất lộn xộn, cẩn thận ngã đấy! - Nó biết giọng nói này của ai. Tại sao lúc nào cậu ấy cũng xuất hiện khi nó cần nhất vậy nhỉ?

Ý nghĩ đó vừa bất chợt thoáng qua tâm trí Zen, nó chưa kịp nói lên những khúc mắc thì... “Tách!” Đèn bật sáng. Zen mừng vì nó không phải lặn mò trong bóng tối nữa, nhưng những gì đang hiện ra trước mắt khiến nó bị đứng hình mất mấy giây. Nó thử chớp mắt một lần nữa và tự véo má mình để chắc rằng nó không nhìn nhầm hay là đang mơ. Khung cảnh nơi đây thật sự rất rất “lộn xộn”. Những bộ bàn ghế bị bôi bẩn nằm lộn lốc khắp mọi nơi, những nhạc cụ bị phá hỏng trông te tua phát khiếp, phòng nhạc cụ bây giờ trông như một đồng hoang tàn, đổ nát. Chuyện gì đã xảy ra? Ai đã làm chuyện này? Bao nhiêu câu hỏi cứ dồn dập hiện lên khiến đầu óc nó quay cuồng. Chợt, một tiếng nói cất lên từ đằng sau khiến nó bừng tỉnh:

- Bắt quả tang rồi nhá! Các trò là học sinh lớp nào đêm hôm lén vào trường phá hoại tài sản của nhà trường hả? - Tiếng quát của bác bảo vệ khiến nó giật mình, bao nhiêu lời muốn thanh minh không hiểu sao không thể thốt ra được, cứ ấp úng mãi:

- Bọn em... bọn em...

- Không phải bọn em làm! - Sắc mặt của mấy thằng bạn của nó lúc này cũng chẳng khác nó là bao.

- Chứng cứ rành rành thế này mà còn chối cãi à? - Một giọng nói trầm bổng cất lên, nhẹ tựa lông hồng nhưng đối với bọn nó nghe thật cay độc. Lưu Ly, chính là cô ta.

Zen nhìn không chớp mắt đứa con gái đứng sau cô ta - cô gái mà nó đã từng tin tưởng và thân thiết nhất. Tại sao Phương lại có mặt ở đây? Tại sao lại đi với Lưu Ly? Phương tránh ánh nhìn như muốn xuyên thẳng vào tim của Zen, cô bé ngoảnh mặt đi như sợ phải đối diện với đôi mắt nó. Giờ thì Zen đã hiểu, thì ra tất cả chỉ là một màn kịch, đây là một cái bẫy được toan tính từ trước, và bọn nó đã thật ngu ngốc khi chui đầu vào. Một cảm giác hụt hẫng xâm chiếm tâm hồn Zen khi bị người tin yêu nhất phản bội. Đau. Trái tim nó như đang rỉ máu, dao đâm vào tim cũng không đau thế này. Nghẹn đắng. Đầu óc quay cuồng, trống rỗng, đôi mắt Zen trở nên vô hồn, bàn tay nó nắm chặt khiến cho những móng tay sắc nhọn đâm sâu vào da thịt tê tái, đôi vai nó run run, môi nó bị cắn chặt đến bật máu. Một giọt nước nóng hổi khẽ rơi ra từ khóe mắt như rửa sạch mọi nỗi đau, mọi đối trá...

26. Chương 26

- Zen có nhà không hả cô?

- Các con vào đi, nó ở trên phòng ấy. Không hiểu dạo này có chuyện gì mà nó cứ nằm lì trên ấy suốt, cơm không buồn ăn, cô hỏi chuyện cũng không chịu nói. Các con lên khuyên giải nó giúp cô nha!

- Vâng, bọn con sẽ cố gắng.

- Dậy, dậy mau! Mày định nằm lì ở đây đến bao giờ hả? Bọn tao mang kem đến ày nè, kem dâu ngon lắm, dậy ăn! - Thiên hét vào tai con bạn và tìm mọi cách lôi nó ra khỏi giường.

- Bọn mày về đi, tao muốn được yên tĩnh. - Đáp trả lũ bạn với giọng cau có, nó lại tiếp tục trùm chăn kín đầu và ngủ.

Biết không thể nào lay chuyển được con bạn cứng đầu, Vân đành dùng đến chiêu bài cuối cùng, nó hướng cổ xuống nhà và bắc hai tay làm loa gào tướng lên:

- Lão Trư ơi! Lên đây giúp bọn em lôi con nhỏ này dậy đi!

Nghe thấy thế, như có một sức mạnh thôi thúc khiến Zen bật dậy ngay tức khắc. Đám bạn xung quanh cười nghiêng ngả trước mức độ... sợ anh trai của nó.

- Thôi, đừng gọi nữa, tao dậy rồi, có chuyện gì không?

- Bọn tao đến để lôi mày trở về đây, buồn thế đủ rồi! Dù sao thì chúng ta cũng biết trước bọn nó không đơn giản vậy đâu, chỉ là mọi việc sớm hơn dự kiến... Phạt trực nhật, viết bản kiểm điểm hay bị kỉ luật... không thành vấn đề. Nếu bọn nó đã không từ thủ đoạn để “chơi” chúng ta như vậy thì không còn lí do gì để nhún nhường nữa. Từ nay chúng ta sẽ chính thức tuyên chiến với chúng. - Huyền điềm tĩnh nói, đôi mắt cậu xoáy sâu vào Zen.

Zen đưa mắt nhìn những người bạn, bốn cặp mắt cũng đang hướng về nó chờ đợi câu trả lời. Ngay lúc này đây, Zen cảm thấy mình thật hạnh phúc khi có những người bạn như vậy, họ luôn quan tâm, động viên, tin tưởng, và bảo vệ nó. Một cái gật đầu dứt khoát thay cho câu trả lời. Những cái ôm thăm thiết của tình bằng hữu đoàn kết...

- Ý mày là lúc mày xuống lấy nước, con bé Phương lấy di động trên giường của mày nhắn tin cho bọn tao hả?

- Đúng vậy! - Zen khẳng định suy đoán của mình.

- Vậy còn tin nhắn của thằng Vũ thì lí giải sao đây?

Sau một lúc suy ngẫm, Vũ đưa tay gãi đầu:

- Có lẽ bọn nó nhắn tin cho Zen lúc tao bị ngất.

- Bị ngất? - Cả bọn đồng thanh thốt lên đầy kinh ngạc.

- Ủ, lúc tao đi bộ ra đầu xóm mua đồ ẹ về, hình như tao bị đánh ngất. Lúc tỉnh dậy thấy ngồi ngoài cổng rồi, với lại không mất mát gì nên tao cũng không để tâm...

- Vậy là đã rõ. Bọn này đã lên kế hoạch từ trước rất tỉ mỉ, không có sơ hở nào. Vậy thì chúng ta sẽ...

27. Chương 27

Cùng lúc đó, tại một căn phòng làm việc lớn...

- Tôi đã nghe báo cáo về những việc bê bối xảy ra gần đây. Cô giải thích thế nào? - Người thanh niên nhướn hàng lông mày dài và rậm theo những biểu cảm của khuôn mặt, ánh mắt anh nhìn thẳng vào người đối diện không chớp, trong bóng tối của căn phòng khó có thể nhìn rõ được nét mặt của anh ta, một vài tia sáng yếu ớt len lỏi qua tấm rèm cửa sổ chạy dọc trên sống mũi cao và thẳng ấy. Cặp kính gọng đen nằm gọn trên sống mũi thỉnh thoảng ánh lên những tia sáng phản chiếu càng tôn thêm vẻ nghiêm nghị của “chủ nhân”. Người đối diện tỏ ra khá hoảng hốt và bối rối trước câu hỏi của người thanh niên đang ngồi trên chiếc ghế xoay sau bàn làm việc kia, mái tóc nâu xoăn rũ xuống theo cái cúi đầu của cô.

- Xin lỗi đã khiến thủ lĩnh phải bận lòng, việc này anh cứ giao cho tôi giải quyết...

- Giải quyết ư? Giải quyết như thế nào? Cô định dùng thế lực để đàn áp bọn họ? - Người thanh niên tức giận nắm mạnh tay xuống bàn làm việc khiến những tập tài liệu đang nằm im lìm trên đó bật lên bay tứ tung xuống sàn. Cô gái giật nảy mình run sợ, mặt cắt không còn giọt máu. Đường như nhận ra hành động hơi quá khích của mình, anh lấy lại vẻ điềm nhiên và dịu giọng: Lưu Ly, cô là một cô gái thông minh, cô đã đóng góp nhiều công lao và tâm sức cho Ghost nên trước khi vắng mặt một thời gian, tôi đã tin tưởng giao phó Ghost cho cô quản lí, nhưng việc làm lần này của cô đã gây ảnh hưởng xấu không ít đến thanh danh của chúng ta. Xin lỗi, ta thực sự thất vọng...

Lời nói của người chủ như một cú đấm mạnh dội thẳng vào mặt khiến cô chao đảo suýt ngã. Ngay sau đó, cô đã lấy lại được phong thái của mình và ý thức được rằng chỉ có thành tâm nhận lỗi mới mong được tha thứ, cô bèn cúi gập người xuống:

- Em biết lần này em đã sai, xin thủ lĩnh hãy cho em cơ hội để chuộc lại lỗi lầm.

Đường như chờ đợi câu nói đó từ nãy giờ, khóe môi người thanh niên khẽ nhếch lên, một nụ cười hài lòng thoáng qua.

- Được, ta sẽ cho cô cơ hội sửa sai, nên nhớ rằng đây là cơ hội đầu tiên và cũng là cuối cùng.

28. Chương 28

Sáng hôm sau, trước bản tin trường học lại rộ lên những lời bàn tán xôn xao về vụ việc kì lạ vừa mới xảy ra. Tờ thông báo của Ghost dán lên trước đó mấy ngày đã bị ai đó xé bỏ và thay vào đó là một thông báo khác nhưng không phải của Ghost.

”Thư tuyên chiến:

Bắt đầu kể từ hôm nay, Light chính thức tuyên chiến với Ghost. Thời gian: 2h chiều. Địa điểm: Khu nhà kho cũ phía Nam trường học. Hình thức và luật thi đấu sẽ được bàn bạc và thương lượng sau. Các người không chấp nhận mình là “những kẻ thua cuộc” chứ?

Light.”

Trong khi cả trường đang xôn xao “Light là ai”, “Gan thật đấy, dám tuyên chiến với Ghost”, “Đúng là không biết lượng sức”..., thì tại một góc trường, một nhóm bạn đang bàn khoăn không biết Ghost có đến không. Và cũng ở một góc khác của trường, Lưu Ly tức giận nói: “Thủ lĩnh cứ để việc này em giải quyết. Không thể chấp nhận những kẻ dám ngang nhiên đối đầu với chúng ta thế này được!” Một bàn tay giơ lên cắt ngang lời nói của người phía sau. Người thanh niên kéo sụp chiếc mũ đen trên đầu xuống che đi nửa khuôn mặt, chỉ để lộ ra một nụ cười bí hiểm:

- Việc này... cũng thú vị đó chứ!

2h30', khu nhà kho cũ phía Nam...

- Trễ nửa tiếng rồi mà chưa thấy đến. Tao nghĩ lần này dự đoán của mày không chính xác rồi. - Thiên sót ruột nhìn đồng hồ sau một hồi đi đi lại lại rã rời cả chân. Huyền vẫn giữ được thái độ bình thản như thường, cậu vẫn chăm chú nhìn vào quyển sách đang đọc không rời mắt:

- Cứ đợi đi, sắp đến rồi.

Và để minh chứng cho lời nói của Huyền, chưa đầy 5' sau, bọn nó đã thấy bóng dáng của “những kẻ mà ai cũng biết là ai đấy” đang tiến về phía mình. Lưu Ly đi đằng trước, theo sau là ba, bốn tên đàn em. Vẫn cái vẻ kênh kiệu, đắc ý ấy, thật đáng ghét!

- Tôi đã đọc “thư tuyên chiến” của các người. Hay lắm, rất có khí phách! - Một nụ cười mỉa mai hiện rõ trên khuôn mặt cô ta. - Nhưng đừng cảm là một chuyện và ngu ngốc lại là một chuyện khác. Tưởng có thể thắng được chúng ta sao?
- Chưa biết mèo nào cắn mỉa nào. Đừng vội đắc ý. - Vân phấn nộ lên tiếng.
- Được thôi, để cho công bằng, Ghost sẽ là người quyết định thể lệ cuộc đấu, còn các người được quyền quyết định giải thưởng. Ok?
- Đồng ý, vậy thể lệ thế nào?

29. Chương 29

Lưu Ly đưa tay hất mái tóc dài ra sau, khoanh hai tay trước ngực và tìm một điểm tựa ở tường, không cần suy nghĩ, cô ta đáp:

- Tôi thay mặt thủ lĩnh, truyền đạt lại ý: Nếu Light có thể khiến cho gần một nửa học sinh trường này tự nguyện theo các người trong vòng một tuần thì bọn ta chấp nhận thua cuộc. Còn không, hãy tự động nộp đơn xin chuyển trường.
- Cái gì? - Cả bốn đứa bọn nó đều đồng thanh thốt lên. Hừ, bọn họ thật là nham hiểm, muốn ép bọn ta đây mà. Đừng hòng để các người đắc ý. Zen bước lên phía trước, nét mặt nó vẫn còn căng thẳng:
- Tôi được mọi người tin cậy giao phó trọng trách thủ lĩnh của Light vì vậy tôi thay mặt cả nhóm quyết định, chúng tôi đồng ý với điều kiện các người đưa ra. Ngược lại nếu chúng tôi thắng, thủ lĩnh của Ghost phải đích thân xin lỗi chúng tôi.

Khá bất ngờ trước yêu cầu của Light, khuôn mặt phó thủ lĩnh của Ghost thoáng vẻ lo lắng, nhưng rồi một nụ cười tự tin đã lấy lại phong thái của cô ta:

- Được, bọn ta đồng ý. Vậy ta tuyên bố kể từ giờ phút này cuộc đấu sẽ bắt đầu. Hẹn gặp lại! - Nói rồi, cô ta quay người bước ra cửa, lũ đàn em lại thấp tùng theo sau.
- Đợi đã, chẳng lẽ cô không hỏi ý của thủ lĩnh mà đã quyết định sao? - Zen hỏi với theo, trong lòng đầy khúc mắc.

Không hề dừng chân, và cũng không ngoảnh lại, Lưu Ly chỉ để lại cho bọn nó một câu nói thật lạ lùng:

- Thủ lĩnh bảo: Chấp nhận mọi yêu cầu của đối phương.

- Vấn đề nan giải rồi đây. Làm sao trong một tuần chúng ta có thể khiến gần 50 % học sinh trường này tự nguyện theo chúng ta được chứ. - Cái kiểu lo lắng mà cứ đi qua đi lại của Vũ khiến bọn nó phát mệt.
- Stop! Dừng lại cho tao nhờ, mày định đi mòn cả nền nhà à? - Tiếng Thiên quát lên cau có.
- Thôi, không cãi nhau nữa, trước mắt phải nghĩ ra kế sách gì đó chứ không phải ngồi đây lo lắng. - Một giọng nói điềm tĩnh cất lên cắt ngang cuộc khẩu chiến sắp bùng nổ, là Huyền, cậu quay sang Zen đang thần nhiên gặm nhấm gói bim bim: - Lúc này thấy nó hùng hồn thế, chắc nghĩ ra cách gì rồi?

Zen ngẩng mặt lên ngơ ngác trước câu nói của Huyền, nó đưa tay gỡ đầu:

- Hì hì, tao có dự tính gì đâu. Lúc đó tao nghĩ là đến đâu hay đến đó thôi!
- Sao? - Cả bốn cái đầu đồng loạt quay về phía nó, và bốn con mắt hình tên lửa đang chĩa thẳng vào nó với độ sát thương rất rất lớn. Thấy tình hình có vẻ rất chi là tình hình, nó vội xua tay xoa dịu sự căng thẳng của cả nhóm:
- Mặc dù chưa có tính toán lâu dài, nhưng mà tao nghĩ bước đầu cứ làm thế này, thế này đã...

Sáng hôm sau, toàn bộ học sinh của nhà trường đều truyền tay nhau những bức thư với nội dung: “Hỡi các bạn học sinh, trường học là nơi chúng ta tự do học tập, vui chơi chứ không phải là cái nhà tù mà mỗi

ngày chúng ta cấp sách đến và đi, muốn làm gì cũng phải cẩn thận mọi hành động lời nói, lúc nào cũng sống trong nơm nớp lo sợ động chạm đến Ghost. Trong những năm qua, các bạn đã phải chịu những thiệt thòi dưới trướng của Ghost, thật không công bằng! Vì vậy hãy tin tưởng và ủng hộ chúng tôi, Light sẽ đòi lại cho các bạn những gì các bạn xứng đáng được có.” Cả trường bàn tán xôn xao, còn năm người bạn của nhóm Light thì lo lắng không yên. Một ngày, hai ngày, ba ngày. Mới chỉ có hai mươi người ủng hộ, con số quá ít so với hơn hai ngàn học sinh của trường. Phải làm sao đây? Zen không ngừng suy nghĩ khi bước đi trên con đường từ trường về nhà cùng với bốn thằng bạn, nó thực sự không muốn rời xa ngôi trường này, càng không muốn vì mình mà các bạn bị liên lụy. Đang miên man chìm trong nỗi suy tư thì một tiếng hét thất thanh đã làm nó và bốn bạn phải chú ý. Tiếng hét phát ra từ dãy nhà chung cư cao tầng gần đó, cả bọn vội vàng chạy đến nơi. Một bạn nữ đang hốt hoảng đến nỗi mặt trắng bệch, chắc cũng trạc tuổi bọn nó.

30. Chương 30

- Sao vậy?

Đôi mắt cô gái long lanh ngấn lệ, khuôn mặt hoảng hốt tím lầy áo Huyền lay lay, và chỉ lên phía trên tòa nhà, cô van nài bọn nó với giọng yếu ớt:

- Xin hãy cứu lấy em trai tôi, làm ơn...

Nhìn theo hướng chỉ của cô gái, bọn nó thấy một đứa bé khoảng hai tuổi đang bò trên mép ngoài bờ tường của một tòa nhà cao tầng, cách đó không xa là một cái cửa sổ đang được mở toang, chắc chắn đứa bé đã bò ra ngoài bằng cửa sổ đó. Không một giây phút chần chừ, Huyền ra lệnh cho cả nhóm:

- Tao và Thiên lên trên đó, còn Zen, Vũ, Vân bọn mày ở dưới quan sát và tìm những vật gì có thể đỡ được trong trường hợp...

Nói rồi cả bọn bắt tay vào công việc. Huyền, Thiên và cô gái đó chạy ngay lên phòng. Cửa khóa bên trong, tiếng nhạc được bật âm ỉ.

- Chắc chắn chị giúp việc ngủ quên trong đó rồi, có gõ cửa cũng không nghe thấy đâu. - Cô gái lo lắng quệt nước mắt.

- Vậy thì chúng ta sẽ phá cửa. Thiên, giúp tao!

“Rầm!”, cánh cửa bật tung, bọn nó bước vào trong, đúng như lời cô gái nói, chị giúp việc đang say sưa ngủ gật trên ghế sofa. Trong khi cô bạn lay người giúp việc dậy thì Huyền đã men theo gờ tường và tiến đến chỗ đứa bé. Từ bên dưới nhìn lên, không giây nào là Zen rời mắt khỏi đứa bé ấy, đứa trẻ mới chỉ hai tuổi không biết gì vẫn cứ ngây thơ cười và tiếp tục bò, trái tim nó không ngừng đánh trống trong lồng ngực, chỉ một sơ sẩy thôi... Những người dân tập trung ngày càng đông phía dưới, những người sống xung quanh có, những người đi đường cũng có và cả phóng viên truyền hình. Mọi người đều nín thở và lo lắng quan sát những diễn biến đang xảy ra phía trên, nơi đứa bé đang bò và một người thanh niên đang tiến sát phía sau. Huyền thận trọng bước từng bước thật nhẹ nhàng để không gây ra tiếng động khiến đứa bé giật mình. Chỉ còn cách một bước chân nữa là tóm được đứa nhỏ. Ôi không...

Đứa bé đột nhiên dừng lại và nhìn xuống dưới, nó thấy mẹ nó và rất đông người đang ngược nhìn lên, một nụ cười rạng rỡ hé nở trên đôi môi bé nhỏ, xinh xinh. “Mẹ, mẹ...” - đứa bé gọi mẹ và chồm người ra phía trước. Trong tích tắc, không kịp suy nghĩ nhiều, Huyền vội lao người theo đứa bé và ôm lấy nó, để đứa bé nằm phía trên người cậu. Cậu đang rơi, Huyền nghe thấy những tiếng la hét thất thanh phía dưới và cả những tiếng khóc xé lòng. Tiếng gió lướt qua vùn vụt bên tai, cậu có thể cảm nhận được mình đang rơi với tốc độ chóng mặt. Dường như khi cận kề cái chết cái khát khao sinh tồn trong con người mỗi người lại trở dậy một cách mạnh mẽ. Huyền không muốn chết, cậu còn chưa báo đáp công ơn của bố mẹ, cậu còn chưa làm tròn trách nhiệm của một người con, một người bạn, cậu còn có rất nhiều điều muốn nói... Trước mắt Huyền đột nhiên hiện lên hình ảnh của những người thân yêu nhất, bố, mẹ những đứa bạn thân. Và Zen nữa... “Zen, tớ xin lỗi...” - Huyền nhắm chặt mắt lại...

- Huyền, Huyền ơi, tỉnh lại đi!

31. Chương 31

Tiếng ai khóc mà đau đến đến thế, sao giống tiếng Zen vậy nhỉ? Huyền khẽ mở mắt, ánh sáng chói lóa chiếu vào mắt khiến cậu thực sự khó khăn mới mở mắt ra được, trước mặt Huyền là bốn cặp mắt của bốn đứa bạn thân, và sau đó là của những người xung quanh. Huyền thấy đau đau nơi sống lưng, cậu ngồi dậy và phát hiện ra mình đang ngồi trên đồng thùng các tông bẹp dúm có lót những miếng xốp bên dưới. Thì ra mình chưa chết. Cậu mừng rỡ âm thầm lấy những đứa bạn trong những tiếng vỗ tay tán thưởng của mọi người và nụ cười rạng rỡ của người mẹ và người chị đang bế đứa nhỏ bình an đang khóc òa vì sợ hãi trên tay. Sau đó xe cứu thương đến đưa Huyền và đứa bé đi kiểm tra tổng thể. Còn bọn nó đã có thêm một kỉ niệm khắc sâu vào tiềm thức mãi mãi. Giây phút Huyền ngã xuống, sao trái tim nó lại đau nhói đến lạ lùng...

Buổi tối, truyền hình đưa tin về vụ việc xảy ra ban chiều, nó bị mẹ và anh xạc ột trận nên thân vì cái tội khiến mọi người phải lo lắng. Bọn bạn cũng chẳng kém hơn nó là bao. Sau vụ đấy cả đám bị các bậc phụ huynh cấm cửa mất hai tuần nhưng nhờ có gia đình của người phụ nữ có đứa con được bọn nó cứu đến nhà bày tỏ lòng biết ơn nên bọn nó được xem xét lại chỉ bị cấm cửa một tuần, ơn trời!

Cả trường học xôn xao về hành động cứu người của nhóm Light. Mọi người rất khâm phục và đã bàn bạc thống nhất với nhau sẽ ủng hộ nhóm. Và nhóm bọn nó đã có thêm vài trăm thành viên như vậy đấy, hàng ngày số lượng thành viên lại tăng vọt một cách đáng kể. Quả là một điều kì diệu hết sức tưởng tượng! Nhưng không có điều gì là tuyệt đối cả, ngay cả phép màu cũng vậy.

- Cứ đà này chúng ta sẽ thắng Ghost thôi! - Thiên lên tiếng hả hê vì những thành quả bọn nó đạt được trong những ngày qua. Nhưng chưa kịp hân hoan hơn nữa thì câu nói tiếp theo của Văn đã khiến nó ù xu như bánh đa nhúng nước:

- Đùng vội mừng, mà quên là những đứa gia nhập vào Ghost còn đông hơn cả thành phần không tham gia hả? Những đứa theo Ghost đều là học sinh cá biệt cả, đời nào bọn nó lại theo chúng ta.

- Mà nói đúng! - Cả lũ gật gù suy tư, những vương bận mấy ngày qua đã tan biến bỗng chốc lại quay lại như một tảng đá vô hình đè nặng trong lòng mỗi đứa.

32. Chương 32

Ngày thứ bảy...

- Ngày cuối rồi mà cũng vẫn chỉ dừng lại ở con số 980 thành viên, còn hơn 50 người nữa biết đào đâu ra bây giờ? Tao lo lắm bọn mày ạ, không lẽ công sức bao ngày nay của chúng ta đổ sông đổ bể?

- Bình tĩnh đi Zen, nóng giận lúc này là hỏng việc. Nhất định chúng ta sẽ thắng. - Huyền động viên Zen nhưng thực chất trong lòng cậu cũng đang lo lắng, nhưng cậu biết nếu để lộ điều đó ra ngoài thì mọi người sẽ mất tinh thần. Zen nhìn sâu vào mắt Huyền, không hiểu sao nó có một cảm giác rất đáng tin cậy, nó tin Huyền, tin những đứa bạn, và tin vào chính bản thân mình rằng chúng nó sẽ thắng.

4 giờ chiều, kết quả được thông báo: Light: 992 người. Ghost: 1053 người. Thất vọng là từ có thể diễn tả đúng tâm trạng của bọn nó lúc này. Một giọt nước mắt khẽ lăn trên má nó, ướt đầm bờ mi. Nó cảm nhận được hơi ấm từ những cánh tay của những người bạn đang ôm lấy bờ vai nó, vẫn biết là không được khóc nhưng sao không thể ngăn cho lệ ngừng rơi.

- Khoan đã!

Một âm thanh nhỏ nhẹ, dứt khoát vang lên nhưng cũng đủ gây nên sự chú ý của hàng nghìn học sinh đang có mặt tại đó. Một dáng hình nhỏ nhắn với khuôn mặt xinh xắn bước ra từ đám đông. Đó là một cô gái mặc đồng phục màu đen, người của Ghost, mọi người thử đoán xem đó là ai? Vâng, chính là Mai Phương, người đã phản bội lại lòng tin của bọn nó. Sao cô bé lại có mặt ở đây? Người đi bên cạnh cô bé chẳng phải là cô gái có đứa em được bọn nó cứu đây sao? Và những người đi sau họ đồng phục cũng đều màu đen.

- Chúng tôi xin rời khỏi Ghost và muốn gia nhập Light. - Mai Phương cất tiếng phá tan bầu không khí căng thẳng đang bao trùm cả sân trường.

- Cái gì? Cô đang nói nhảm gì vậy Mai Phương? Cô nên ý thức được những điều mình nói ra! - Không chỉ Lưu Ly mà cả bọn nó cũng khá bàng hoàng trước quyết định đường đột đó của Phương, nhưng ánh mắt lộ rõ vẻ cương quyết ấy không có vẻ gì là đùa.

- Phó thủ lĩnh, cảm ơn chị thời gian qua đã cứu mang tôi, nếu không có chị cứu giúp ngày trước thì hôm nay tôi cũng không thể đứng đây mà nói những lời này, ân tình này suốt đời không thể báo đáp hết được. Nhưng xin chị hãy buông tha cho họ... - Phương hướng đôi mắt ngấn lệ về phía chúng nó - Họ là những người bạn thật sự đầu tiên của tôi ở đây. Lần đầu tiên tôi biết thế nào là bạn bè hoạn nạn có nhau, lần đầu tiên hiểu ý nghĩa đích thực của tình bạn, và... cũng là lần đầu tiên tôi chịu cảm giác đau đớn khi phản bội lại niềm tin mọi người dành ình. Tôi không thể tiếp tục đi trên con đường sai lầm này nữa, tôi muốn được trở về là chính mình. Xin chị...

Một thoáng do dự nhưng cũng không đủ để làm lay chuyển trái tim sắt đá của Lưu Ly, một nụ cười mỉa mai hiện ra trên khóe môi cô ta:

- Vậy ta tuyên bố, kể từ giờ phút này, Mai Phương và tất cả những người theo cô ta sẽ không còn là thành viên của Ghost nữa. Chúng sẽ trở thành kẻ đối địch với Ghost. Nếu bất cứ thành viên nào của Ghost có liên hệ gì tới chúng, người đó sẽ phải trả giá đắt. Ta không nói suông đâu. - Hạ chốt câu cuối cùng để cảnh cáo người của mình, cô ta quay sang bọn nó nở một nụ cười đắc thắng: - Các người không thắng được đâu, cuộc chơi đã kết thúc rồi, vì vậy có thêm bao nhiêu người nữa thì tỉ số cũng không được công nhận.

- Được công nhận!

Lại một giọng nói khác vang lên. Từ trong đám đông, một dáng người cao ráo bước ra, đột nhiên đám đông dạt sang hai bên để tạo đường cho người đó đi. Đó là một người thanh niên trẻ, trạc tuổi bọn nó mà chúng nó chưa bao giờ gặp ở ngôi trường này. Cậu ta không mặc đồng phục của trường, chiếc áo thun trắng dài tay và chiếc quần jeans đen ống côn nhãn hiệu Levi's càng làm tôn thêm dáng người cao ráo và nét tính nghịch ở cậu ta. Chiếc nón lưỡi trai đỏ nằm trên đầu bị kéo sụp xuống để lộ nửa khuôn mặt khiến ai cũng cảm thấy tò mò về con người bí ẩn này. Cậu ta là ai mà ngay cả đến phó bang của Ghost cũng phải nghiêng mình kính sợ?

- Đây là cuộc chơi công bằng, vì vậy chúng ta vẫn sẽ quyết định dựa vào tỉ số cuối cùng chứ không phải thời gian, phải không phó thủ lĩnh?

33. Chương 33

Một thoáng lưỡng lự trên nét mặt Lưu Ly, nhưng rồi cô ta cũng nhanh chóng đáp:

- Vâng, thưa thủ lĩnh!

Điều gì có thể diễn tả được sự ngạc nhiên của bọn nó lúc này, không, cả trường mới đúng. Thủ lĩnh của Ghost ư? Người này là thủ lĩnh của Ghost ư? Cuối cùng thì cậu ta cũng chịu xuất đầu lộ diện. Thật không thể ngờ được.

Và quả thật không thể ngờ được, khi người thanh niên đó đưa tay hạ chiếc nón lưỡi trai trên đầu xuống, mái tóc của cậu ta ánh lên dưới ánh mặt trời vàng rực, chói lóa. Zen sững người. Bao kí ức hỗn độn hiện về trước mắt nó, lúc ở con hẻm nhỏ, lúc lại quay ngược đến cánh đồng hoa bồ công anh, rồi vụ việc ở phòng nhạc cụ, thư tuyên chiến... Khuôn mặt này, đôi mắt này, mái tóc này, dáng người, giọng nói... Sao lại có thể như vậy được chứ? Tất cả chỉ là một người. Đầu óc Zen quay cuồng, đau nhức đến độ muốn nổ tung. Ai có thể lí giải cho nó chuyện gì đang diễn ra được hay không? Xin hãy nói thủ lĩnh của Ghost không phải là cậu ấy đi!

- Zen! Zen! Mà làm sao vậy? Trông mặt mày tái nhợt thế, ốm à?

Câu hỏi của lũ bạn lôi nó thoát khỏi cơn bàng hoàng và trở về với thực tại.

- Không, tao không sao. Bọn mày đừng lo.

- Vậy thì thắng thua đã rõ. Ghost sẽ thực hiện theo đúng giao kèo. - Người thanh niên đó, à không, thủ lĩnh của Ghost tiến đến trước mặt bọn nó và nghiêng người một góc 45 độ: Thay mặt Ghost, ta, thủ lĩnh, xin lỗi mọi người về những việc Ghost đã gây ra trong thời gian vừa qua.

Khuôn mặt cậu ta ngược lên, chạm phải ánh mắt hụt hẫng xen lẫn thất vọng của nó.

- Tại sao cậu lại giấu tôi? Tôi giống con cóc lắm sao? Bị cậu lừa gạt mà không hề hay biết.

- Không phải tôi giấu mà là chưa đến lúc phải nói ra. - Khuôn mặt cậu ta lộ vẻ lạnh lùng không chút biểu cảm.

Zen quệt nước mắt, cảm giác bị tổn thương, lừa dối xâm chiếm tâm hồn nó. Nó không thể yếu đuối thế này, nó sẽ không để cho ai tiếp tục chà đạp lên lòng tin của nó nữa. Nó chỉ tay vào người đối diện và nói:

- Cậu, từ giờ chúng ta sẽ đối đầu với nhau. Tôi sẽ không khoan nhượng đâu!

- Được, cố lên nhé! - Một nụ cười đầy ẩn ý khẽ lướt qua khuôn mặt ấy. Một cái phất tay và quay lưng bỏ đi. - Chúng ta đi!

Chỉ còn Zen cứ mãi đứng nhìn trong tiếng reo hò của tụi bạn mọi người xung quanh. Một kỉ nguyên mới sẽ được lập ra tại ngôi trường này. Hai thủ lĩnh, một phe áo đen và một phe áo trắng, một cô gái (cùng bốn trợ thủ giúp sức) và một chàng trai. Liệu đây là kết thúc như mong muốn, hay tất cả mới chỉ là... bắt đầu?

34. Chương 34

Hãy để tất cả theo gió bay đi - Kì 4

“Tớ đã mất quá nhiều thời gian để kiếm tìm câu trả lời cho riêng mình và cho cả cậu. Giờ đây tớ đã tìm ra câu trả lời: Trái tim tớ cần một tia nắng.”

6. Lạc lối

Hai dãy phòng học cao tầng nằm đối diện nhau và tách biệt với nhau bởi một khoảng sân rộng lớn. Quản lí khu nhà bên phải là thủ lĩnh phe áo đen - Ghost, khu nhà còn lại chịu sự quản lí của thủ lĩnh phe áo trắng - Light. Học sinh 2 bên vẫn được giao tiếp và dùng chung sân trường, nhưng tuyệt đối không bên nào được xâm phạm đến địa bàn của đối phương.

Từ trên cao nhìn xuống, qua khung cửa kính của khu phòng học bên trái, nó đang phóng tầm mắt của mình bao quát lấy toàn bộ ngôi trường. Thật sự nó không hề mong muốn chuyện này xảy ra, chủ tâm của nó lúc đầu là muốn đòi lại công bằng ọi người chứ không phải là chia cắt ngôi trường theo phe phái thế này. Nó tự hứa với bản thân sẽ cố gắng hết sức để đảm đương vị trí nặng nề này, vì thế nó cần phải học cách mạnh mẽ hơn và đủ bản lĩnh để đương đầu với những khó khăn trước mắt.

- Cốc cốc!

Tiếng gõ cửa khiến nó giật mình và lôi nó ra khỏi những suy nghĩ vẩn vơ.

- Vào đi!

- Tài liệu thủ lĩnh cần tôi đã đem đến đây!

- Cảm ơn Huyền nhé! Mày cứ để trên bàn giúp tao. À, tao đã nói rồi mà, khi không có ai, bọn mày đừng gọi tao là thủ lĩnh. Tao là Zen, trước giờ vẫn vậy và sau này vẫn vậy.

Huyền nhìn nó mỉm cười, đôi mắt hấp háy tinh nghịch. Hôm nay cậu mặc một chiếc áo sơ mi trắng, khoác bên ngoài là một chiếc áo gile trắng bóng cổ rộng, trước ngực đính một chiếc huy hiệu màu bạc lấp lánh, hai ống tay áo được xấn lên đến khuỷu thật tự nhiên và thoải mái.

- Ừ, tao biết rồi... thưa thủ lĩnh! - Huyền lè lưỡi trêu nó khiến mặt nó xị ra như một đứa con nít đang giận dỗi.

- Quên mất, công việc của bọn mày sao rồi? Làm tốt chứ? - Nó ngược mặt lên chăm chú đón chờ câu trả lời từ Huyền.

- Vẫn ổn, mới đầu có chút khó khăn nhưng đã giải quyết ổn thỏa rồi.

Công việc nó và Huyền đang nói đến là mở câu lạc bộ võ thuật cho các thành viên của Light. Tiêu chí của hội là bảo vệ bản thân và những người yếu thế, không lạm dụng võ thuật để đánh nhau phi nghĩa và bắt nạt kẻ khác.

- Vậy mày cứ làm việc đi, tao đi đây. – Nói rồi Huyền quay lưng tiến ra cửa.

Như chợt nhớ ra điều gì đó, nó gọi với theo:

- Cảm ơn bọn mày!

35. Chương 35

Huyền không nói gì, một nụ cười khẽ thoáng qua khuôn mặt cậu. Âm thanh cánh cửa vừa đóng lại đưa căn phòng trở về trạng thái yên tĩnh trước đó. Zen ngả mình xuống ghế, nó với tay cầm lấy tập tài liệu trên bàn Huyền vừa đem đến. Nó lật giở từng trang, xem qua một lượt rồi lại để tập tài liệu về vị trí cũ. Zen thở dài. Đó là hồ sơ cá nhân của một người mà nó nhờ Huyền tìm thông tin giúp. Một người mà đối với nó, sự hiểu biết về người đó chỉ là một con số không tròn trĩnh. Vâng, đó là thủ lĩnh của Ghost. Nó cần phải hiểu thêm về người này, hẳn là đối thủ của nó - hoặc giả đã từng là bạn, vì vậy nó không thể không biết gì về người này được. Lại một lần nữa nó cầm trên tay tập tài liệu, đôi mắt nó lướt qua và dừng lại ở những dòng chữ: “Tên khai sinh: Đặng Duy Phong, ngày sinh: 21/8, nhóm máu: A, chiều cao: 1m82, cân nặng: 60 kg. Là đại thiếu gia một trong những tập đoàn tài chính lớn nhất của người Việt tại Pháp. Sống ở Pháp từ bé với bố vì mẹ mất sớm, năm 16 tuổi mới về Việt Nam học...” Đó là tất cả những gì nó được biết về hắn. Thiếu vắng tình thương của mẹ từ nhỏ quả thật rất đáng thương, nhưng những việc hắn làm thì thật là đáng ghét, không thể khoan nhượng được, Zen đập mạnh tay xuống bàn.

Hôm nay là ngày tổng duyệt của câu lạc bộ võ thuật, nó phải đích thân đến tận nơi để xem xét tình hình luyện tập của mọi người trong thời gian vừa qua. Dưới sân trường nắng ấm, nhìn các bạn học sinh đang nô đùa, khuôn mặt của ai cũng rạng rỡ khiến nó cũng thấy vui lây. Nó và bốn đứa bạn đi đến đâu cũng nhận được những lời chào hỏi từ mọi người và nó lại vui vẻ đáp lại. Trời đang nắng, trong xanh là thế, bỗng nhiên xám xịt, mây đen kéo đến đầy trời, u ám dự báo điềm chẳng lành. Quả nhiên, điềm chẳng lành đang tiến về phía nó.

- A, chào thủ lĩnh! – Một giọng nữ lạnh lạnh cất lên, chữ cuối cùng cố tình kéo dài một cách châm biếm.

- Chào Lưu Ly, nếu không có việc gì thì tôi đi đây, tôi đang có việc.

- À, cô đang chuẩn bị xuống câu lạc bộ phải không? Câu lạc bộ gì ấy nhỉ? Nhớ rồi, câu lạc bộ võ khí à? Khí mà múa võ thì trông thật tức cười. Ha ha...! – Một tràng cười lớn nổ ra sau đó giữa Lưu Ly và đám thuộc hạ của cô ta.

Zen và mấy đứa bạn tức sôi máu, nó hận không thể cho cô ta một đấm ngay lúc này. Tự ép mình hạ hỏa, nó nở một nụ cười nham hiểm:

- Vậy cho tôi hỏi cô và họ... – chỉ vào đám người trước mặt - ... là con gì?

- Hỏi vậy mà cũng hỏi, con người chứ con gì nữa, cô nhìn mà không biết à?

- Ha ha. – Chỉ chờ có thế, nó ngẩng mặt lên trời cười lớn – Cô là người mà vẫn có thể hiểu được tiếng khí, thật bá phúc bá phúc. Khuôn mặt của cô ta lúc này thật đa sắc màu, hết xanh, vàng, chuyển sang tím tái, rồi lại đỏ.

- Đi! - Lưu Ly hét lên và quay ngoắt bỏ đi cùng đám thuộc hạ, bỏ lại sau lưng nụ cười chế giễu của những người xung quanh. Thế đấy, cứ hễ gặp nhau là hai phe bọn nó lại “đấu” nhau như thế, chẳng bên nào chịu thua bên nào.

36. Chương 36

Trong khi bọn nó đang họp tại văn phòng của nó vào giờ ra chơi thì Thiên biệt tắm biệt tích đầu mắt từ sáng đến giờ chạy vào mở cửa đánh “rầm” làm hồn vía cả bốn đứa trôi tuột theo mây.

- Có chuyện gì vậy? Mày đi đâu từ sáng đến giờ tao cho người tìm mãi không thấy?

- Có... có chuyện rồi! – Thiên vừa đáp vừa thở hổn hển. - Sáng nay, lúc đi trên hành lang thư viện trường, tao có nghe mọi người kháo nhau rằng có một nữ sinh vừa mới chuyển đến trường ta. Cô ta chuyển vào lớp của tên Đặng Duy Phong đó... Và điều quan trọng là... Cô gái mới chuyển đến có ngoại hình... rất rất giống mày, Zen ạ!

- Cái gì? Giống tao á? Mày có nhìn nhầm không? – Cả bọn hết ngạc nhiên đến trố mắt nuốt từng lời của Thiên.

- Thì lúc đầu tao cũng không tin, nhưng sau đó thì tao đã đi kiểm tra tận nơi rồi...

- Thật lạ lùng, trên đời này có người giống tao thế sao? - Zen băn khoăn.

Ngày hôm sau, tại thư viện của trường vào giờ ra chơi, có năm cái đầu nấp sau kệ sách đang chụm vào nhau bàn bạc: “Mày chắc là cô ta sẽ đến đây chứ?” - “Chắc, tao điều tra rồi, ngày nào giờ này chả đến đây.” - “Cô bạn đó tên gì vậy?” - “Hoàng Linh Khanh...” - “Suyt, hình như đến rồi kìa!” Cả bốn cái đầu nhìn theo hướng chỉ của Thiên. Một giây sững sờ, giây kế tiếp cả bốn đứa nhìn nhau không ai nói nửa lời.

- Thật tao không thể tưởng tượng nổi trên đời lại có người giống mày như vậy, Zen ạ! – Vân thốt lên ngỡ ngàng.

Còn nó vẫn còn đang há hốc mồm vì kinh ngạc. Cô ta là ai? Sao lại có thể giống nó như vậy chứ, từ thân hình đến khuôn mặt... À không, mái tóc dài suôn mượt xõa ngang lưng chính là dấu hiệu phân biệt cô ta và nó, tóc của nó tỉa ngắn hơn chứ không dài như vậy.

Màn đêm đen kịt bao trùm lấy cả thành phố nhưng không át được muôn vàn thứ ánh sáng hội tụ cả một vùng bên dưới. Không khí trở nên cô đặc và lạnh lạnh bởi cái mùi vị ẩm thấp và ướt át của sương đêm. Từ khung cửa sổ của một khách sạn nằm sao trong thành phố, có một đôi mắt long lanh đang hứng lấy thứ ánh sáng nhỏ nhoi, yếu ớt nhưng tinh túy và lấp lánh của hàng vạn ngôi sao trên bầu trời đêm, gió lùa vào phòng mát rượi. Cô gái chuyển ánh nhìn của mình xuống trang giấy trắng của quyển sổ nhỏ đặt trên bàn và tiếp tục viết tiếp những dòng còn lại trên cuốn sổ nhật kí:

Ngày... tháng... năm...

Nhập học ngôi trường này mới có mấy ngày thôi mà mình thấy ở đây có rất nhiều điều thú vị. Mọi người ai cũng đối xử tốt với mình, khiến mình không hề cảm thấy lạc lõng. Lần này, mình và ông ngoại từ Mỹ bay về Việt Nam là muốn tìm kiếm hai người, họ là hai người rất quan trọng đối với cuộc đời mình, trong đó có cậu. Suốt mười năm kiếm tìm không ngừng nghỉ, mình vẫn không từ bỏ hy vọng được gặp lại cậu ấy. Quả nhiên, công sức bao nhiêu năm cuối cùng cũng được đền đáp, mình đã tìm thấy cậu ấy, tại ngôi trường này. Mình xin vào lớp cậu ấy với hy vọng làm cậu ấy ngạc nhiên và cậu ấy sẽ vui vẻ chào đón mình như trước đây cậu ấy đã từng thế. Quả thật, khi gặp mình, cậu ấy rất ngạc nhiên, nhưng sau đó đáp lại sự thân thiện của mình chỉ là vẻ thờ ơ. Lúc đó mình đã tự hỏi là mình thay đổi nhiều nên cậu ấy không nhận ra, hay trong kí ức của cậu ấy không còn một chỗ trống nào dành mình nữa. Thật sự rất hụt hẫng!

Ngày... tháng... năm...

37. Chương 37

Bây giờ thì mình đã biết tại sao khi mới lần đầu gặp mình cậu ấy lại ngạc nhiên đến vậy. Hóa ra vì mình rất giống một người, đó thủ lĩnh của Light. Đó là một cô gái thân thiện, mạnh mẽ và rất được mọi người yêu quý. Mình thật sự rất khâm phục cô ấy, cô ấy chiếm được cảm tình của rất nhiều người, còn mình mình chỉ hy vọng có chỗ đứng dù chỉ một góc nhỏ trong tim một người thôi nhưng sao lại khó đến thế!

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay cậu ấy đã nói chuyện với mình, cậu ấy hỏi mình về chiếc đồng hồ có mặt ngoài là hình trái tim làm bằng pha lê mà mình đang đeo trên cổ, khi nhìn vào mắt cậu ấy, mình thấy như toàn bộ niềm vui và sự xúc động đang bao trùm trong đôi mắt đó. Cậu ấy đã nhớ ra mình rồi ư? Mình quả thật rất vui, rất vui.

Ngày... tháng... năm...

Cậu ấy không còn đối xử lạnh nhạt với mình như trước nữa, thay vào đó là thái độ ân cần và dịu dàng. Mình quả thật rất hạnh phúc, nhưng trong lòng mình vẫn nhen nhóm một sự bất an, liệu niềm hạnh phúc nhỏ nhoi này có giữ được lâu không hay chỉ trong phút chốc rồi lại sụp đổ?

...

Cùng lúc đó, ngoài ban công của một ngôi nhà cao tầng nằm ở ngoại thành thành phố, có một người con trai đang ngồi vắt vẻo trên lan can, một chân chống lên lan can, chân kia thả tự do xuống dưới, đôi mắt trong veo của cậu chăm chú hướng vào khoảng không đen tối xa xăm, mờ mịt và dường như đang cố gắng tìm kiếm lại những mảnh vụn kí ức rời rạc của quá khứ...

- Chào cậu, rất vui được làm quen, tớ là “nàng tiên bồng công anh bé nhỏ”. Còn cậu?

Thằng nhóc hướng con mắt nghi hoặc vào con bé, đôi mắt nó hiện rõ suy nghĩ đầu óc con bé này có vấn đề. Con bé vẫn đứng đó, vẫn nở nụ cười rạng rỡ. Nụ cười đó khiến thằng nhóc thẩn thờ, nó vội quay mặt đi để che giấu sự bối rối.

- Hừ, tên gì mà dài. Từ nay tớ sẽ gọi cậu là đồ ngốc, rõ chưa?

- Sao lại là đồ ngốc? - Con bé ngơ ngác trước biệt danh mà tên nhóc đặt cho.

- Trông mặt cậu ngốc lắm. Không chịu thì thôi, tớ đi đây!

Thấy thằng nhóc chuẩn bị bỏ đi, con bé cuống quýt:

- Được, được, cậu gọi tớ thế nào cũng được. Vậy tớ phải gọi cậu là gì?

- Đây đồ ngốc, cậu ngốc thật hay vờ vậy? Cậu là đồ ngốc thì tôi tất nhiên là đồ ngu rồi, hỏi thế cũng hỏi! - Thằng nhóc cáu kỉnh.

- Ha ha! Tên gì ngộ thế!

Thằng nhóc giận tím mặt bỏ đi, con bé hoảng hốt chạy theo:

- Đây, tớ là đồ ngốc thì gọi là No, còn cậu là đồ ngu thì gọi là Nu nhé! Rút gọn tên thế dễ đọc hơn mà! - Con bé nài nỉ với vẻ mặt đáng thương.

38. Chương 38

- Được.

Vậy là tuổi thơ của thằng nhóc tràn ngập tiếng cười và tiếng gọi í ới của con bé. Không biết từ khi nào được gặp con bé mỗi ngày đã trở thành một phần cuộc sống của thằng nhóc.

- Nu này, bố vừa tặng cho tớ chiếc đồng hồ này nhân dịp sinh nhật lần thứ bảy đấy! - Con bé chìa ra chiếc đồng hồ trái tim pha lê, mở nắp ra, bên trong là mặt đồng hồ và trên nắp đính ảnh của một gia đình rất hạnh phúc.

Đột nhiên thằng nhóc cảm thấy thật ghen tị với con bé, nó cũng đã từng ước có một gia đình như thế, một gia đình có cả cha lẫn mẹ yêu thương và chăm sóc nó. Con bé không hề hay biết nỗi lòng của thằng nhóc, nó cứ tiếp tục huyền thuyên về những điều bố nó kể:

- Bố bảo là chiếc đồng hồ này đặc biệt lắm nhé, nó chạy được là nhờ nhịp tim đấy! Khi đeo nó vào cổ, nhịp tim và nhiệt năng của cơ thể sẽ tác động lên đồng hồ và tạo ra một nguồn năng lượng làm cho nó chạy, hay

quá Nu nhỉ? Bố còn bảo, đồng hồ cũng giống như quả tim của con người, khi hai trái tim sát lại gần nhau và truyền hơi ấm cho nhau thì sẽ tạo nên một điều thật kì diệu...

- Thôi, cậu đừng nói nữa. Hay ho lắm sao? - Thằng nhóc tức giận hét lên.

Và nó cũng không thể ngờ rằng đó là lần cuối cùng nó có thể tức giận với cô bé...

- Ngày mai tớ sang Pháp!

Con bé lặng người đi trước câu nói của thằng nhóc, nước mắt nó bắt đầu rơi lã chã trên đôi má bầu bĩnh, con bé chạy đến níu lấy tay áo thằng nhóc giật giật như muốn khẳng định lại sự thật nó vừa được nghe:

- Nu đang đùa phải không? Nu đừng đùa tớ như vậy, không thích đâu!

Thằng nhóc vội quay mặt đi để che giấu những cảm xúc trong lòng. Nó sợ khi nhìn vào mắt con bé, nó sẽ không có đủ can đảm để tiếp tục ra đi.

- Không, Nu nói thật đấy! Ngày mai tớ đi rồi, cậu sẽ đến tiễn tớ chứ?

Con bé thất thần, giọng nó lạc hẳn đi trong làn nước mắt:

- Nu nói dối! Nu nói dối! Nu đã hứa sẽ không bao giờ rời xa No cơ mà!

Thằng nhóc cũng đau không kém gì con bé, nó cắn chặt môi đến suýt bật máu để ngăn không cho những dòng lệ thoát ra ngoài.

- Tớ xin lỗi! Sáng mai 7 giờ tớ sẽ đợi cậu dưới gốc cây sồi già giữa cánh đồng bồ công anh này, cậu sẽ đến chứ?

39. Chương 39

Con bé ngược nhìn thằng nhóc bằng đôi mắt ầng ậng nước, nó nhìn ra sự kiên định trong đôi mắt nó, nó biết Nu sẽ không bao giờ thay đổi quyết định đâu, hơn nữa người bắt cậu ấy phải rời xa nó là bố của Nu, cho dù nó có khóc, có níu kéo thì sẽ thay đổi được gì chứ! Con bé đưa tay lên quệt nhẹ giọt lệ vương trên khóe mắt và nở nụ cười buồn:

- Được, sáng mai tớ sẽ đến!

Ngày hôm sau, thằng nhóc đã có mặt tại địa điểm hẹn đúng giờ, con bé vẫn chưa thấy đến. 7h30'... Vẫn chưa thấy con bé đâu cả. 8h45'... Vẫn chỉ có thằng nhóc một mình dưới gốc cây. 9h30'... Mây đen kéo đến ùn ùn, trời bắt đầu đổ mưa, thằng nhóc vẫn kiên trì đứng đợi, nó tin chắc rằng con bé sẽ đến. 10h20'... Dưới gốc cây sồi già, một dáng hình đơn độc, nhỏ bé đang đứng lặng lẽ trong màn mưa. Mưa lạnh buốt cắt da cắt thịt khiến cơ thể thằng nhóc run lên từng đợt, những tán sồi già như ngã ra, muốn dùng thân mình để che chở, bảo vệ cho thằng nhóc nhưng cũng chỉ đủ sức che chắn cho nó một phần nào sự lạnh lẽo của cơn mưa mà không thể nào làm giảm bớt nỗi buồn giá trong trái tim nó. Hơn 3 tiếng đồng hồ chờ đợi, cuối cùng người đó đã không đến...

- Bố nói sao? No bị tai nạn giao thông và... đã mất rồi ư? - Đầu óc thằng nhóc choáng váng, nó không dám tin vào tai mình điều bố nó vừa nói. - Bố buông con ra, buông con ra, con muốn đi gặp No! Bố lừa con!

- Thằng ngốc này! Con bé đó chết rồi, nó chết rồi mày nghe rõ chưa? Nhốt thiếu gia ở trong phòng, không cho ra ngoài cho đến khi hoàn tất thủ tục sang Pháp!

Thằng nhóc khụy xuống, nước mắt ướt đẫm khuôn mặt và bộ đồ nó đang mặc. Trái tim nó đau đốn, tâm hồn nó như bị cào cào thành từng mảnh. Nó gục ngã.

Những ngày sau đó, nó sốt li bì, miệng luôn mồm kêu: “No, tớ xin lỗi, tớ xin lỗi!”. Hai tuần sau, nó tỉnh dậy và cứ ngỡ rằng mình chỉ vừa trải qua một giấc mơ khủng khiếp, nhưng không ngờ đó không phải là mơ, nó đã hy vọng là vậy nhưng sự thật phũ phàng lại quất vào tâm hồn non nớt của một thằng nhóc bảy tuổi những vết roi sắc bén, ứa máu. Nó thu mình trong căn phòng tối tăm không một khe sáng, không ăn không uống, chỉ ngồi một chỗ trên giường thất thần lẩm bẩm gọi tên một người...

Vài ngày trước...

- Père (tiếng Pháp là bố), hãy nói thật cho con biết có phải mười năm trước bố đã nói dối con về cái chết của No không?

Người đàn ông trạc năm mươi tuổi khá sững sốt và ngạc nhiên trước câu hỏi của con trai mình. Mái tóc màu nâu sáng lấm tấm hoa râm rụng thưa theo cái gục đầu đầy suy tư, dường như ông đang cố nhớ lại người mà con ông đang nói đến. Tuy đã năm mươi nhưng trông ông vẫn còn khá trẻ, những suy tính, lo toan trên thương trường bao nhiêu năm qua cũng không làm giảm bớt phong độ của người đàn ông trải đời này. Đôi mắt xanh thăm thẳm như đại dương ấy đang xoáy sâu vào đứa con trai trước mặt, ông đáp gọn:

- Đúng vậy!

Như chỉ chờ có thế, cơn tức giận tích tụ trong đầu cậu bao nhiêu năm qua được dịp bùng nổ. Cậu cầm lọ hoa trên bàn ném thật mạnh vào tường và hét lên:

- Sao bố lại làm vậy với con?

- Vì sao ư? Con nên hỏi bản thân mình mới đúng. Vì nó mà con cương quyết không chịu sang Pháp với ta, vì một con bé mà con sẵn sàng từ bỏ sự nghiệp của mình sao? - Người cha không hề tỏ ra nao núng trước cơn thịnh nộ của con trai mình, ông bình thản đáp.

- Nhưng chẳng phải sau đó con đã đồng ý sang Pháp sao?

- Đúng, con đồng ý sang Pháp với ta nhưng có chắc rằng sau này con sẽ không bỏ trốn về Việt Nam vì nó?

40. Chương 40

Người con trai sững sờ, cậu không bao giờ nghĩ rằng người cha cậu hằng thương yêu và kính trọng lại có thể làm những việc đáng khinh đến thế, nước mắt mặn chát tưới ướt đôi môi của cậu.

- Bố... bố có biết là bao năm qua con phải chịu sự đau đớn dày vò thế nào không? Không giây phút nào là con không nghĩ về cô ấy, suốt mười năm qua chưa có đêm nào là con yên giấc, hình ảnh của cô ấy cứ chập chờn trong giấc mơ của con. Bố có hiểu được cảm giác đó là thế nào không? Sự nghiệp ư? Tiền đồ ư? Những cái đó quan trọng với bố thế nào? Vậy đối với bố thì mẹ con con là cái gì? Được rồi, con sẽ từ bỏ tất cả, không cần bất cứ thứ gì hết. Con hận bố, sẽ không bao giờ con tha thứ cho bố! - Đúng, vậy, cậu thương ông nhưng cũng rất hận ông, đó chính là lí do vì sao cậu mang họ mẹ. Đôi mắt cậu vằn lên những tia lửa đáng sợ, bàn tay run run nắm chặt lại. Ngay sau đó là âm thanh sập cửa dữ dội chấn động cả căn phòng. Chỉ còn lại người đàn ông vẫn ngồi trên ghế bất động, dường như ông đã làm tổn thương con sâu sắc, một giọt nước mắt lăn ra từ khóe mắt ông:

- Con trai, ta xin lỗi, mọi việc ta làm chỉ vì con thôi! Đối với ta, cô ấy và con là tất cả.

...

Quay về với hiện thực...

- Mà thấy sao hả No? Mà có nghĩ cô ấy chính là No của tao không?

Chú cún con đang nằm phủ phục dưới chân chủ một cách chán nản đột nhiên nghe thấy nhắc đến tên mình chợt nhồm dậy sủa gâu gâu khiến cậu chủ của nó phải bật cười.

- Tao nghĩ rồi, tao sẽ bù đắp cho cô ấy, tao sẽ không để cô ấy phải chịu bất cứ tổn thương nào nữa. Hãy tha thứ cho tớ, Linh Khanh...

Buổi tối, Zen xin phép mẹ đi mua một vài cuốn sách tham khảo, vừa bước ra khỏi hiệu sách, đang đứng chờ đèn đỏ thì nó bất gặp một dáng hình quen thuộc phía bên kia đường. Đèn đỏ bật sáng, nó vội vã bước lên

lần đường dành cho người đi bộ và đuổi theo người đó, nó đi sau cậu ta, tạo một khoảng cách đủ xa để Duy Phong không nhận ra có người bám theo mình. Zen tự hỏi tại sao nó lại làm cái việc ngốc nghếch này, và lòng hiếu kỳ đã thay nó trả lời câu hỏi đó. Lúc này, Zen đang ngược mắt nhìn lên tấm bảng quảng cáo với vô số đèn nhấp nháy đủ màu sắc quanh hai chữ: Bar Lặng. Nếu nó không nhìn nhầm thì người vừa bước vào trong là Duy Phong, sự ngạc nhiên vẫn còn hiện lên rõ rệt trên khuôn mặt nó. Sau một hồi đấu tranh tư tưởng nên vào hay không, cuối cùng nó vẫn quyết định bước chân vào. Zen đẩy cửa kính ngăn cách quán với thế giới bên ngoài. Khác xa với những gì nó thường tưởng tượng và bắt gặp trong phim với thứ nhạc xập xình, huyền ảo thì âm thanh êm dịu phát ra từ tiếng đàn violon trên khán đài khiến cả căn phòng tràn ngập cảm giác thư thái và tĩnh lặng đến kì lạ, y hệt như tên gọi của quán: Lặng.

Và điểm đặc biệt khiến Zen phải chú ý, người đang kéo đàn chính là Duy Phong. Khuôn mặt điềm tĩnh, ánh mắt trầm tư đầy mê hoặc ẩn hiện dưới ánh đèn đa sắc của bar, bàn tay linh hoạt đưa đẩy, kéo ra những nốt nhạc trầm bổng, phiêu du theo điệu nhạc. Zen không hiểu lắm về nhạc lí, nhưng nó có thể cảm nhận được nỗi buồn trong từng âm điệu của bài hát, da diết, bi ai và có cả sự chia li, nuối tiếc. Bản nhạc này nó cảm thấy rất quen, dường như đã từng nghe ở đâu đó nhưng không thể nhớ ra. Nốt nhạc cuối cùng cất lên kết thúc cả bản nhạc, Duy Phong buông đàn xuống, cúi đầu chào khán giả như một nhạc công thực thụ, những tràng pháo tay như sấm rền nổ ra như hết lời ca ngợi tài năng của chàng nghệ sĩ trẻ. Bất chợt Zen thấy giật mình, từ nãy tới giờ nó không hề nhận ra rằng tiếng đàn của ai đó đã khiến nó phải ngẩn ngơ đứng nhìn. Nó bối rối bước lùi ra sau nhưng không ngờ lại đụng phải một người.

- Này, đi đứng kiểu gì vậy hà? Không có mắt à?

Zen hoảng hốt khi thấy ly rượu trên tay một người đàn ông béo bản tung tóe lên bộ ple lịch sự của ông ta do dự bất cẩn của nó.

- Cháu... cháu xin lỗi, cháu không cố ý, mong chú bỏ qua cho... – Nó cuống quýt nhận lỗi, mặt tái xanh như tàu lá chuối.

41. Chương 41

Ông chú béo mặt lộ rõ vẻ giận dữ, từng thớ thịt trên mặt rung rung theo từng điệu bộ của ông ta, tai nó ù đi theo tiếng quát:

- Cái gì? Xin lỗi thế là xong à? Cô có biết bộ ple này đáng bao nhiêu tiền không?

Nghe thấy sự to tiếng diễn ra trong căn phòng, tất cả ánh mắt của mọi người tại quán đều đổ dồn về phía nó và ông chú béo.

- Cháu xin lỗi, nhưng... cháu không có tiền đền cho chú! – Nó trả lời một cách yếu ớt và trong lòng không ngừng tự rửa thâm cái tính hiếu kỳ để rồi bây giờ gây họa thế này, mẹ và anh nó mà biết nó vào bar chắc chắn nó sẽ phải hứng chịu những cơn thịnh nộ trời giáng, vì vậy tuyệt đối không thể để cho họ biết được. Bất chợt, thái độ của ông ta quay ngoắt ba trăm sáu mươi độ, giọng nói trở nên nhẹ nhàng hơn, khiến nó phải rùng mình:

- Thôi được, coi như cô gặp may vì gặp tôi, tôi sẽ không bắt cô đền tiền bộ ple, đổi lại...

Ánh mắt ác thú đã phơi bày tâm địa của người đàn ông đó. Nó vội vã quay người định bỏ chạy thì đã bị ông ta tóm được. Bàn tay chắc nịch, to khỏe nắm chặt lấy cánh tay yếu ớt của nó khiến nó đau đến ứa nước mắt. Trong lúc nó tưởng chừng như tuyệt vọng nhất, thì một giọng nói đầy uy lực vang lên:

- Buông tay cô ấy ra!

Tiếng nói từ phía sau khiến nó lẫn người đàn ông kia phải chú ý. Trước mặt nó, Duy Phong đứng dựa lưng vào tường, hai tay đút túi quần, khuôn mặt không một chút sắc thái biểu cảm. Người đàn ông trừng mắt, nhìn đứa con trai trước mặt vừa ra lệnh ình, chỉ là đứa oắt con hỉ mũi chưa sạch mà dám đối đầu với ông. Láo toét!

- Mày là đứa nào? Không phải chuyện của mày.

Vẫn giữ thái độ ban đầu, Duy Phong lạnh lùng cất tiếng:

- Bỏ bàn tay bẩn thỉu của ông ra khỏi người cô gái đó, đừng để tôi nhắc lại lần nữa nếu không ông sẽ không yên đâu!

Một nụ cười mỉa mai lộ rõ trên khuôn mặt to béo của người đàn ông, lão ta đưa tay xoa xoa cái cằm bóng láng của mình và trả lời với giọng khinh khỉnh:

- Nhóc con định học đòi làm anh hùng cứu mỹ nhân à? Đúng là không biết tự lượng sức mình. Thôi, ta không có nhiều thì giờ để chơi với chú mày, tránh ra!

“Bốp!” Người đàn ông vừa kết thúc câu nói, một cú đấm trời giáng đã giáng thẳng xuống mặt hắn ta khiến hắn lăn quay ra đất kèm theo đó là những tiếng kêu thảm thiết của những vị khách xung quanh. Định thần lại sau cơn choáng váng, hắn đưa tay lên sờ mũi và hốt hoảng nhìn những vết máu trên tay mình, cái giọng vệt đục của hắn vang lên, khản đặc, xen lẫn sự run rẩy:

- Máu! Máu! Mày dám đánh ông chảy máu. Gọi quản lý đến đây, quản lý đâu!

Những gì vừa diễn ra trước mắt khiến Zen phải bật cười, nó thích thú đứng xem màn kịch hay sắp diễn ra mặc dù trong lòng có chút áy náy cho Duy Phong. Nghe thấy có sự huyền não diễn ra ở một góc quán, người quản lý tất tả chạy ra, khuôn mặt lộ rõ vẻ lo lắng, mồ hôi túa ra:

- Thưa ngài, có chuyện gì vậy?

Nhìn thấy người khách của quán đang nằm sóng soài dưới đất, máu chảy ra hai bên cánh mũi, người quản lý thất thần, vội vã chạy đến đỡ người đàn ông béo dầy và phủ bụi trên người ông ta. Khuôn mặt gã đàn ông từ màu đỏ chuyển dần sang tím tái, ông ta chỉ thẳng vào mặt Duy Phong và hét lớn:

- Mau đuổi cổ thằng nhóc đó ra khỏi quán cho ta!

Người quản lý nhìn theo hướng tay chỉ của vị khách, sắc mặt trở nên tối sầm lại, đôi mắt ông hết liếc nhìn vị khách lại quay sang nhìn Duy Phong một cách e dè, dường như ông đang rơi vào một tình thế hết sức khó xử:

- Thưa ngài, vị này... không thể đuổi được.

42. Chương 42

Câu trả lời không như mong muốn càng làm người khách béo phần nộ, ông ta nghiêng rằng, mắt trợn ngược như muốn rớt ra ngoài:

- Chỗ này làm ăn kiểu gì thế hả? Có mỗi thằng oắt con mà cũng không đuổi được, đúng là vô dụng.

- Thưa, đây là...

Sau một hồi đứng ngoài cuộc, Duy Phong bỗng xen vào:

- Thôi, kết thúc ở đây! Quản lý Nam, nhờ anh thay tôi thanh toán toàn bộ thiệt hại cho ông ta. – Phong hướng ánh nhìn đầy khinh miệt về phía người đàn ông rồi quay sang người quản lý: - Và sau này, cấm loại người này đặt chân đến quán chúng ta, anh hiểu không?

- Vâng thưa cậu chủ!

Người quản lý kính cẩn nghiêng mình trước Duy Phong khi cậu bước qua trước mặt và kéo theo nó ra ngoài, để lại bao ánh nhìn kinh ngạc xen lẫn tò mò của những người khách xung quanh. Trong khi đó, vị khách hống hách kia vẫn đang há hốc mồm vì những gì vừa nghe được, ông đã từng nghe đến uy danh của người đứng đầu quán bar này, và điều đó khiến khuôn mặt ông thất sắc.

- Này, đi chậm thôi, cậu kéo tay tôi đau...

Đang đi thật nhanh, bỗng dưng Phong dừng lại đột ngột khiến nó không kịp chuẩn bị, đâm sầm vào tấm lưng to lớn của cậu ta, mũi đau đến ứa nước mắt. Bàn tay Phong dần nổi lông và buông khỏi tay nó, cậu quay lại trừng mắt quát:

- Cậu có bị điên không mà vào những nơi đó hả? Nếu như lúc đó tôi không có ở đó thì sao? Cậu biết hậu quả sẽ như thế nào không?

- Tôi... tôi xin lỗi! Số tiền đó nhất định tôi sẽ trả cho cậu, nhưng đừng hét lớn như thế nữa được không?

Đường như nhận thấy thái độ hơi quá của mình, khuôn mặt đầy vẻ căng thẳng của Duy Phong dần dần ra, cậu dịu giọng:

- Vấn đề không phải là tiền bạc... Thôi, không nói nữa. Thật hết cách với cậu. Về thôi!

Zen nhìn đồng hồ, đã mười giờ hơn rồi, chết thật, về muộn thế này mẹ cấm cửa cho xem. Sương đêm buông xuống phủ kín lên vai và tóc khiến nó cảm thấy lạnh lạnh, đột nhiên, một hơi ẩm từ đằng sau phủ lên người nó, khiến nó thoáng bối rối.

- Khoác chiếc áo này vào đi, cậu mà cảm lạnh thì tôi không chịu trách nhiệm đâu.

Zen ngược mắt nhìn Phong, nó nhìn thấy hình ảnh của chính mình phản chiếu qua đôi mắt trong suốt của người đối diện, thêm một lần nữa nó hiểu thêm về con người này, cậu ta ngoài cái tính ngang tàng, bướng bỉnh, khó ưa, thì ẩn sâu bên trong là một trái tim ấm áp. Bất giác đôi môi nó khẽ nở ra một nụ cười.

- Cảm ơn!

Dưới ánh đèn của những trụ điện gần đó, bóng hai đứa phản chiếu nghiêng nghiêng in trên mặt đường tạo thành những vệt đen dài. Zen đùa nghịch với những cái bóng, nó đưa chân giẫm lên chúng như hồi bé vẫn thường chơi, hành động đó khiến người đi bên cạnh nó phải bật cười, nó nhả mặt tỏ vẻ không quan tâm rồi lại tiếp tục với trò chơi của mình. Nhưng rồi có một điều gì đó đã khiến Zen phải dừng lại, nó chăm chú nhìn những cái bóng to lớn, xiêu vẹo phía trước và di chuyển ánh nhìn lên trên. Trước mặt nó, một lũ người với đủ kiểu hình hài kì dị đang đứng dựa lưng vào những chiếc xe gắn máy phân khối lớn. Ước chừng có khoảng hai mươi tên, tên nào cũng to xác và mặt mũi bặm trợn, sau lưng chúng còn có cả vũ khí... Zen quan sát xung quanh, đây là đoạn đường vắng vẻ rất ít người qua lại, hơn nữa cũng đã khuya sẽ càng vắng hơn, tình thế mà bọn nó đang đối mặt hiện giờ là hai chọi hai mươi, quả thật không cân sức.

43. Chương 43

Nó quay sang Duy Phong, cậu ta vẫn thản nhiên bước đi như không có chuyện gì, đột nhiên cất tiếng:

- Lại gặp nhau rồi!

Trong khi nó còn đang ngơ ngác không hiểu chuyện gì thì từ trong đám đông đó, hai người đàn ông bước ra. Một tên có dáng vẻ lẻo khèo, tay chân dài thông, gò má nhô cao, mắt sâu hoắm như bộ xương di động, đặc điểm dễ nhận dạng nhất ở hắn là mái tóc đỏ choạch, nhìn dáng vẻ đó nó có thể đoán được là một kẻ nghiện hút; người thứ hai là một gã có thân hình to lớn, lực lưỡng như hộ pháp, một cái khăn có hoa văn được buộc trùm lên đầu cổ tình che đi mái đầu cạo trọc của gã, đôi mắt long lên sòng sọc như muốn ăn tươi nuốt sống bọn nó, cánh mũi xỏ vài chiếc khuyên lông trắng trông như một con bò tót hiếu chiến, đặc biệt là vết sẹo lớn ở má phải càng tăng thêm vẻ hung tợn. Vết sẹo? Đặc điểm này làm nó liên tưởng tới một người... Không lẽ là hắn? Nó nhìn Duy Phong với ánh mắt dò hỏi, sau khi nhận được cái gật đầu từ đối phương, nó chết sững. Thì ra hai kẻ này chính là hai tên côn đồ mà bọn nó đã gặp trong ngõ hẻm lúc cứu cún con.

- Vẫn còn nhớ bọn này chứ hả? Hôm nay chúng tao tìm đến gặp bọn mày không những để thanh toán nợ cũ mà còn để kết thúc nợ mới... - Tên có vết sẹo dài trên mặt lên tiếng.

- Nợ mới? - Khuôn mặt Phong thoáng ngạc nhiên, nó cũng ngạc nhiên không kém.

- Nợ cũ thì vẫn phải trả, còn nợ mới có người nhờ bọn tao đòi hộ.

- Người đó là ai? - Phong khôn khéo tìm cách moi móc thông tin từ bọn chúng, nhưng không may đã bị nhìn ra.

- Định đưa tao vào trường à? Không dễ thế đâu! Chuẩn bị chờ chết đi! Anh em, xông lên!

Trong phút chốc nó và Phong đã bị bao vây bởi đám người kia, hai đứa nó chống trả quyết liệt, hợp sức tác chiến. Zen dùng cạnh cổ tay đỡ lấy những đòn tấn công bằng gậy của đối phương, chân liên tục tung ra những cú đá hiểm hóc vào mặt của chúng, tay còn lại nhanh chóng móc điện thoại ra gọi ứng cứu. Điện thoại đổ hai hồi chuông thì có người nhấc máy, giọng Huyền trầm ấm bên kia đường dây vọng lại: “Zen à? Gọi giờ này có việc gì sao?” Trong lúc khẩn cấp, nó vội nói ngắn gọn: “Có chuyện rồi! Mày đem theo người đến đường X, nhanh lên nhé!” Cất điện thoại vào túi, nó tập trung tinh thần chiến đấu, hy vọng có thể cầm cự được mười phút. Đối phương không phải là những kẻ tầm thường, chúng ra đòn rất hiểm và không hề nương tay ngay cả với con gái.

Zen liếc nhìn sang phía Duy Phong, vẫn kiên trì cầm cự nhưng nhìn cậu ta đã bắt đầu thấm mệt, trong lúc sơ ý, một tên từ phía sau cầm dao xông về phía cậu ta. Nó chỉ kịp hét lên: “Cẩn thận!” Không kịp nữa rồi, con dao đã kề sát sau lưng Phong, nó chỉ có thể nhìn mũi dao tiến đến gần cậu ta trong bất lực. “Keng!” Âm thanh kim loại lạnh lùng va chạm với nền đất. Con dao từ tay tên sát thủ rớt xuống, còn hắn bị văng ra xa. Người vừa ra tay cứu Duy Phong là Huyền. Sau cậu ấy, Thiên, Vân, Vũ cũng xuất hiện, cùng với đám người của Ghost và Light đã xuất hiện kịp lúc để cứu nguy cho bọn nó. Kết cục của lũ du côn kia chắc ai cũng biết, chúng bị một trận bầm dập và giao cho công an xử lí. Không ai có thể ngờ rằng tất cả chỉ mới là khởi đầu của một âm mưu đã được sắp đặt sẵn.

44. Chương 44

7. Trở về miền quá khứ

Trước mặt con bé, người đàn ông nằm đó bất động, máu từ sau gáy chảy ra đọng lại thành vũng. Tay nó dính đầy máu, không biết của nó hay của người đàn ông kia, chỉ kịp nhìn thấy trong mắt con bé ánh lên nỗi sợ hãi và kinh hoàng đến tột độ. Tiếng thét thất thanh xen lẫn đòn đau phát ra như xé toạc bầu trời: “Khôngggg!”

Choàng tỉnh sau cơn mê, Zen vẫn chưa hết bàng hoàng về những gì vừa diễn ra, tim nó đánh trống liên hồi trong lồng ngực, mồ hôi vã ra như tắm, hơi thở gấp gáp đang dần lấy lại nhịp. Nó thở phào nhẹ nhõm vì nó vẫn đang ngồi đây, trên giường, trong ngôi nhà thân yêu của mình. Zen đứng dậy, lần mò trong bóng tối tìm công tắc đèn. Chỉ một lúc sau, phòng nó đã sáng trưng như tất cả các vì sao trên kia đang quy tập về nơi này. Nó đẩy nhẹ cánh cửa sổ ra, gió từ ngoài lùa vào xua đi không khí ngột ngạt, oi bức của căn phòng. Từ trên phòng nó nhìn xuống, có thể nhìn bao quát toàn bộ thành phố. Đã hơn 1 giờ sáng mà các nhà hàng, quán bar... vẫn còn làm việc, có vẻ như bây giờ mới là thời điểm để những ánh đèn neon đủ màu kia phát huy hết công suất, khả năng của mình. Dưới đường không một bóng người, thi thoảng có vài con chó cất lên những bài ca gọi bầy muộn thuở, một chú mèo trắng nhảy phóc lên mái nhà cất tiếng gọi bạn tình. Trên cửa sổ phòng Zen, chiếc chuông gió khẽ đung đưa, phát ra tiếng leng keng nho nhỏ, phá tan không gian tĩnh lặng của màn đêm. Ngoài ban công, một bức tranh được vẽ dang dở, đang đến phần hoàn thiện, nằm im lìm trên giá vẽ. Bức tranh cánh đồng bồ công anh tuyệt đẹp, với các gam màu được phối hợp ăn ý; giữa cánh đồng hoa là hình ảnh một cậu bé và một cô bé đang chơi đùa, nụ cười hồn nhiên ngây thơ như làm bừng sáng cả căn phòng. Bước đến bên bàn rót một cốc nước, nó mang ra ngoài ban công vừa uống vừa ngắm cảnh thành phố lúc về khuya. Những cơn gió nhẹ khẽ lùa vào mái tóc và đùa giỡn với những lọn tóc trước trán Zen. Nhấp vài ngụm nước lấy lại tinh thần, nó bỗng nghĩ về giấc mơ vừa rồi. Thật lạ lùng, đã bao nhiêu năm trôi qua vậy mà giấc mơ kì lạ ấy cứ ám ảnh Zen trong mỗi giấc ngủ. Nó luôn tự hỏi không hiểu người đàn ông trong mơ là ai? Và đã có chuyện gì xảy ra với ông ta và đứa bé? Bao nhiêu câu hỏi cứ đặt ra trong đầu mà mãi chưa có lời giải đáp. Mỗi lần mơ thấy giấc mơ đó, nó lại có cảm giác bất an trong lòng.

Hóng gió đã đủ, nó biết đã đến lúc phải quay vào trong và trở lại với chiếc giường của mình, nếu không thế nào ngày mai ông anh quý hoá cũng hành hạ nó đủ điều.

Phía sau Zen, ánh đèn le lói cuối cùng cũng đã tắt, thành phố lại rơi vào sự tĩnh lặng như bị bao phủ bởi màn đêm cô quạnh...

- Đi đâu bây giờ nhỉ? Tổ đưa cậu đi ăn kem nhé!

- Không, tớ không thích ăn kem. - Người con trai tỏ ra khá bối rối trước câu trả lời của cô gái đang ngồi sau xe của cậu. Cô ấy không còn thích ăn kem nữa ư? Ngày xưa cứ tíu tít đòi mình dẫn đi ăn kem. Thì ra khẩu vị của con người có thể thay đổi theo thời gian.

- Vậy cậu muốn đi đâu nào?

- Đi uống trà sữa nhé!

- Ok. Bám chắc nhé!

45. Chương 45

... Bước vào quán coffee Hồi ức thì cũng là lúc trời đổ một cơn mưa rào, Phong và Khanh ngồi xuống một chiếc bàn gần cửa kính, từ đây có thể quan sát cảnh vật bên ngoài. Cơn mưa rào bất ngờ khiến ọi người đang đi trên đường vội vã tìm ình một chỗ trú ẩn, mọi công việc đang thi công dở phải dừng lại để chờ cho tạnh mưa. Trong lúc chờ đợi người phục vụ chuẩn bị đồ uống, Phong nhìn Khanh một cách chăm chú trong khi cô bé đang hướng mắt ra ngoài cửa kính ngắm nhìn mọi người qua đường.

Là cô bé No ngày xưa đây ư? Kể từ ngày hay tin No mất, chưa bao giờ cậu nghĩ có một ngày lại được ngồi bên và quan sát cô gần thế này. Về hồn nhiên tươi trẻ, tinh nghịch của No ngày xưa vẫn còn đây, trong No của hiện tại và giờ đã trở thành thiếu nữ. Phong ngỡ ngàng, thời gian trôi qua nhanh quá mà Phong không hề nhận ra, cậu và No đã mười tám tuổi, không còn là những đứa trẻ chỉ biết vui vênh, khóc nhè và hay trêu chọc nhau như trước nữa. Nhưng... liệu có quá nhanh để đón nhận một sự thay đổi?

Chị nhân viên trẻ mang một khay nước đến và đặt lên bàn bộn nó một trà sữa và một trà chanh. Phong vẫn vậy, vẫn thích hương vị thơm đượm, chua chua ngọt ngọt của trà chanh. Đôi mắt Phong dừng lại ở một tập lịch đứng ở trên bàn, trên đó cũng in rất nhiều hình hoa bồ công anh, bắt chợt cậu nghĩ tới một người. “Đó là một loài hoa thủy chung và mạnh mẽ. Hoa trao gửi tình yêu của mình cho gió nhưng khi không thể ở bên gió hoa vẫn không hề ứa tàn, nó tạo ra những thế hệ khác để tiếp tục cuộc hành trình tìm kiếm tình yêu còn dang dở”. Bất giác cậu chợt mỉm cười.

- Phong!

- Hả!

- Nãy giờ tớ gọi cậu không nghe thấy sao?

- À, tớ xin lỗi, tớ đang nghĩ tới một số chuyện khác.

- Cậu thích hoa bồ công anh à?

- Không, nhưng chẳng phải trước đây cậu rất thích loài hoa này sao?

- Vậy à, ừ, có lẽ tớ quên rồi.

“Quên”, cậu ấy nói nghe sao nhẹ nhàng vậy. Những sở thích trước đây đã quên hết rồi sao? Phong ơi, mày ngốc quá, quá khờ đã qua rồi cứ để nó qua đi, điều quan trọng là hiện tại, giờ đây mày đã có No ở bên rồi mày còn muốn gì nữa!”

- Thời gian qua cậu sống tốt chứ?

Khanh khuấy khuấy ly trà sữa với những viên chân trâu tròn tròn long lanh trong đáy cốc và mỉm cười khẽ đáp:

- Tớ vẫn ổn, tớ... đã nhớ cậu rất nhiều. Khi gặp lại cậu, tớ đã hy vọng cậu nhận ra nhưng cậu cứ thờ ơ...

- Tớ hiểu, tớ xin lỗi, Khanh. Trước đây là tớ không tốt, tớ ra đi mà không nói một lời từ biệt, chắc cậu giận tớ lắm! Chỉ cho đến khi tớ biết sẽ mất cậu vĩnh viễn tớ mới nhận ra rằng cậu quan trọng đối với tớ đến nhường nào. Và khi gặp lại cậu, tớ biết rằng đây là cơ hội cuối cùng của tớ, ông trời đã ban nó cho tớ để tớ biết trân trọng cậu nhiều hơn, và không để tuột mất cậu lần nữa. – Gương mặt Phong trầm tư, thể hiện sự nghiêm túc, đôi mắt trong suốt của cậu ánh lên những tia nhìn ấm áp và sự thành thật.

Khanh nhìn sâu vào đôi mắt đỏ, cô tin những gì Phong nói, chúng như một thứ thuốc thần kì trút bỏ mọi gánh nặng ưu tư trong Khanh, cô mừng rỡ quệt vội một thứ gì đó nơi khóe mắt:

- Cậu nói thật chứ?

46. Chương 46

- Chưa bao giờ tớ nói dối cậu cả, đúng không?

- Ừm, đúng vậy!

“Cạch!” Cuộc đối thoại giữa hai người bỗng bị gián đoạn vì có người bước vào quán.

- Trời mưa to quá, ướt hết cả rồi.

- Ngồi xuống đây đi!

- Zen, mày uống gì?

- Trà chanh.

- Còn bọn mày?

Những giọng nói này phát ra ở dãy bàn bên kia cách đó hai, ba bàn. Bất thần, Phong ngược mắt lên, vô tình hay hữu ý, đôi mắt cậu chạm phải ánh mắt một người.

Hôm nay nó bắt gặp Phong và Khanh ở quán Hồi ức, thì ra hai người ấy... Vậy mà lâu nay nó không tình ý để nhận ra. Kì lạ, chuyện của hai người đó nó bận tâm làm gì chứ, nó không phải là một cô nàng chuyên đi buồn chuyện cũng chẳng phải thân thiết đến mức quan tâm đến chuyện của cậu ta, ngược lại đó là đối thủ của nó. Nhưng sao... có một cảm giác thật lạ lùng và khó tả cứ vương vấn trong lòng không sao lí giải được, một cảm giác không tên. Ôi, mày điên rồi, Zen, mày đang nghĩ gì vậy chứ!

“Tít”. Có tin nhắn đến, nó vội lục túi tìm kiếm chiếc điện thoại. “Đang ở đâu vậy? Đi với tớ đến một nơi này nhé! Cậu chuẩn bị đi, mười phút nữa tớ qua đón. Huyền.”

...

8h10' p.m.

- Cậu định đưa tớ đi đâu đây?

- Lát nữa cậu sẽ biết!

Ngồi sau xe Huyền mà nó cứ thấp thỏm về điều bí mật cậu ấy sẽ dành cho nó. Đây không phải là lần đầu tiên nhưng lần này chỉ có hai đứa nó, những lần khác đều có cả nhóm đi cùng.

Đi qua Thảo Điền, dọc bờ sông Sài Gòn, Huyền dừng lại. Hai đứa nó cứ lặng lẽ bước đi bên nhau bên dòng sông hiền hòa thơ mộng, bãi cỏ lau mé sông phất phơ theo gió và dưới cái thứ ánh sáng mờ ảo của vầng trăng đầu tháng. Zen cúi xuống nhặt một viên sỏi nhỏ, lấy đà ném thật xa lên mặt sông phẳng lặng, viên sỏi nảy trên mặt nước vài vòng gây xáo động mặt sông, tạo thành những vòng tròn loang đều ra khắp một vùng và kết thúc chuyến du hành của mình bằng một âm thanh tĩnh lặng. Hồi nhỏ, năm đứa nó thường chơi trò ném sỏi xuống mặt sông để thi xem ai ném xa hơn, trò chơi thuở bé không còn khiến bọn nó hứng thú như xưa nhưng những gì nó đem lại cho Zen là cả một tuổi thơ yên bình và hạnh phúc như mặt nước phẳng lặng kia.

47. Chương 47

- Cậu không có gì muốn nói sao? – Nó thoáng ngạc nhiên khi thấy Huyền vẫn im lặng từ nãy tới giờ.

Huyền không nói gì, cậu hướng ánh nhìn của mình ra ngoài xa, nơi dòng sông hiền hòa vẫn êm đềm trôi một cách lặng lẽ, mặt sông phản chiếu thứ ánh sáng diệu kì của mặt trăng trên cao, thi thoảng lại tan ra dưới sự tác động của những cơn gió.

- Cậu biết vì sao tên tớ là Huyền không? – Sau một vài phút im lặng, cuối cùng Huyền cũng chịu cất tiếng bằng một câu hỏi lạ lùng.

- ...

- Huyền trong tiếng Hán có nghĩa là nắng ấm. Khi đặt cho tớ cái tên này bố mẹ đã hy vọng tớ có thể như tia nắng bình yên của buổi sớm mai mang lại sự ấm áp ọi người. Nhưng, nắng sẽ tắt khi mùa đông đến, mùa đông không có nắng sẽ thật lạnh giá và cô đơn biết bao, và... có một người tớ không hề mong muốn người đó phải chịu đựng điều đó một mình. Đã từ lâu tớ rất muốn nói với người đó điều này, nhưng tớ cảm thấy bây giờ là lúc thích hợp nhất để nói với cậu, Zen ạ! – Huyền quay sang nhìn thẳng vào đôi mắt nó, khiến nó ngỡ ngàng trong chốc lát. – Zen, cậu có đồng ý để tia nắng này sưởi ấm cho trái tim cậu suốt đời và mãi mãi được không?

Nó nhìn sâu vào đôi mắt Huyền, đôi mắt nói lên sự thành thật trong từng lời nói của cậu ấy, nó biết Huyền không đùa, điều đó lại càng khiến nó cảm thấy bối rối. Nó không biết tình cảm nó dành cho Huyền là sao nữa, ngay cả chính nó cũng không hiểu nổi, khi Huyền sang Nhật bỏ bạn nó ở lại thật sự nó đã rất buồn, suốt một năm trời nó luôn nghĩ về cậu ấy; khi Huyền cầm tay nó trong phòng nhạc cụ trái tim nó khẽ run lên từng nhịp như có một luồng điện chạy qua và khi Huyền ngã từ trên cao xuống để bảo vệ đứa bé, giây phút đó nó đau đớn tưởng như sẽ mất cậu ấy vĩnh viễn. Nhưng... vẫn còn một điều gì đó khiến nó phân vân?

- Tớ... Cậu có thể cho tớ thời gian suy nghĩ được không?

Sự căng thẳng khi chờ đợi câu trả lời hiện rõ trên nét mặt Huyền, nó biết lời đáp trả của nó không như mong muốn nhưng hàng lông mày đang nhíu lại của cậu khẽ giãn ra, Huyền khẽ mỉm cười:

- Được, tớ sẽ chờ!

- Đang nghĩ gì mà thần mặt ra vậy?

48. Chương 48

Nó bất giác giật mình trước giọng nói của một người, điều đó không ngăn được vẻ nhăn nhó trên mặt nó.

- Lão Trư, anh vào phòng thì phải gõ cửa chứ?

- Ta gõ rưng cả tay mà tại nhà người không nghe thấy chứ.

Anh nó đặt đĩa trái cây trên bàn và ngồi xuống bên cạnh nó.

- Nào, có chuyện gì mà trầm ngâm vậy? Nói anh nghe?

- Không có đâu, anh đừng suy bụng ta ra bụng người. – Nó vội vàng chối đây đẩy.

- Cái tật nói dối vẫn không chữa, cô tưởng có thể qua mắt được tôi sao? – Anh nó bĩu môi và véo má nó một cái khiến nó la oai oái.

- Được rồi, anh đừng hành hạ em nữa! Anh, khi trong lòng cảm thấy phân vân không biết làm thế nào thì anh sẽ làm gì?

- Ngủ.

- Anh đừng đùa nữa, em nói thật đấy!

- Nhóc con, lắng nghe đi! Em thấy trái tim mình nói gì? Quyết định thế nào là ở em, nhưng hãy nhớ có những thứ khi mất đi rồi thì không lấy lại được đâu. Có nhiều ngã rẽ để em lựa chọn, nhưng em sẽ không biết được con đường nào dẫn tới thiên đường nếu không thử bước vào đó. Thôi, ngủ đi, anh ra đây!

Anh nó xoa đầu nó rồi đứng dậy tiến ra cửa. Sau một phút suy nghĩ, nó đã biết mình phải làm gì.

- Anh, cảm ơn anh!

Zen vội tìm chiếc điện thoại di động và soạn tin nhắn rồi gửi đến ột người với nội dung: “Tớ đã mất quá nhiều thời gian để kiếm tìm câu trả lời cho riêng mình và cho cả cậu. Giờ đây tớ đã tìm ra câu trả lời: Trái tim tớ cần một tia nắng”.

Kể từ giây phút đó, nó và Huyền đã trở thành một cặp, những khi rảnh rỗi Huyền đưa nó đi dạo phố, chúng nó cùng nắm tay nhau đi trên những con đường dài dằng dặc dưới tiết trời của Sài Gòn, cùng nhau chạy trốn những cơn mưa mùa hè bất chợt, cùng nhau ngắm mưa trên ban công nhà nó, cùng nhau hát vang những bài ca ngô nghĩnh dưới bầu trời đầy sao, cùng ngủ quên tựa đầu vào nhau trên xe bus... Bọn bạn nó thời gian đầu biết chuyện còn hay trêu, nhưng lâu dần cũng quen và không quên chúc mừng bọn nó. Zen thích ngắm nhìn Huyền mỗi khi đang đọc sách, mỗi lần như thế nó có thể quan sát kĩ khuôn mặt cậu và đôi mắt màu cà phê đen láy ấy. Thứ cà phê đen đậm đặc, tỏa ra hương thơm ngào ngạt, quyến rũ kích thích khứu giác và vị giác để rồi khi đưa vào miệng, đắng, rất đắng, đắng đến tận tim, nhưng khi dần trôi xuống cổ họng thì chỉ còn là những dư vị ngọt ngào, lắng lại rất lâu rất lâu... Nó thích đôi mắt đó, vì bất cứ ai nhìn vào một lần thì mãi mãi không thể nào quên.

Có lần, khi đang đi dạo phố cùng Huyền thì một bàn tay nắm lấy tay nó kéo giật lại, nó hoảng hốt suýt bật lên thành tiếng thì nhận ra người đang cầm tay nó là một bà lão. Trông cách ăn mặc như một bà thầy bói, với đủ thứ phụ kiện quái dị trên người, sau một lúc quan sát chỉ tay của nó, bà ngược nhìn nó chăm chú và nói: “Cháu gái, cháu sẽ phải trải qua rất nhiều khó khăn, gian khổ cho đến ngày cháu tìm được tình yêu đích thực của đời mình...” Zen kinh hãi rút tay lại, nó chẳng hiểu gì, chỉ thấy sợ ánh mắt lạnh lẽo của bà ta. Nó kéo người bên cạnh đến trước mặt bà và chỉ vào cậu, tỏ ra bức xúc:

49. Chương 49

- Bà đừng nói bậy, đây là bạn trai của cháu, bây giờ và sẽ mãi mãi như thế!

Bà lão lắc đầu, rồi quay đi, miệng lại lẩm bẩm điều gì đó nó không nghe rõ.

- Mấy bà thầy bói này thật là, kiếm tiền thì cũng không nên đoán bừa như vậy chứ!

Nó nhìn sang Huyền, nét mặt cậu thoáng vẻ trầm tư, hướng ánh nhìn theo bóng dáng bà lão, cậu hỏi nó:

- Nếu một ngày tớ không thể ở bên cạnh cậu được nữa, cậu sẽ không khóc chứ?

- Sao cậu lại nói thế? Cậu đang lo lắng về những điều bà ấy nói đấy à? Đừng mê tín thế chứ! – Zen cười cười để che giấu sự bất an trong lòng.

- Không có gì! Tớ chỉ buột miệng hỏi vậy thôi mà!

Zen thở phào nhẹ nhõm, nó đưa tay véo lấy má Huyền, và giả vờ hung dữ:

- Không được nói thế nữa nghe không! Cậu nhất định không được bỏ rơi tớ! Hứa nhé!

- Tớ hứa. Nhất định là như thế!

...

Zen những tưởng nó sẽ sống mãi trong niềm hạnh phúc nhỏ nhoi đó cho đến một ngày...

- Cô nói sao? Ghost muốn thách đấu với Light ư? – Tâm trạng của nó vẫn còn chưa hết sững sốt vì những gì Lưu Ly vừa nói ra.

- Đúng vậy, nếu bên nào thắng thì sẽ được toàn quyền sử dụng sân bóng của trường trong vòng một tháng. Không phải các người sợ đấy chứ?

Zen đã quá quen thuộc với những trò của Lưu Ly rồi, không biết lần này cô ta lại định bày trò gì nữa đây.

- Light không tham gia đâu, các người muốn đấu với ai thì tùy.
 - Tham gia đi mày, vì danh dự của Light, không thể thua chúng được, dù sao thì ta cũng chẳng thiệt gì, đấu thì đấu, sợ gì!
 - Đúng đó thủ lĩnh, ta việc gì phải sợ chúng, tham gia đi!
- Thực lòng nó chẳng muốn tham gia tẹo nào, nhưng nguyện vọng của anh em nó không thể không xem xét được.
- Vậy cô nói thế lệ đi!
 - Mỗi bên sẽ chọn ra năm người để tham gia thi đấu, thử thách lần này là thi xem ai can đảm nhất, chúng ta sẽ đến ở trong một ngôi nhà ma trong vòng ba ngày, đội nào đòi về trước xem như thua cuộc. Ok?
- Ma ư? Từ trước đến giờ nó rất khoái xem phim ma, nhưng được gặp thì chưa bao giờ cả, lần này cũng muốn thử xem sao.
- Được!

50. Chương 50

Hãy để tất cả theo gió bay đi - Kì cuối

“Nắng yêu hoa nhưng hoa không thuộc về nắng, hoa mãi là của gió, chỉ gió mà thôi...”

8. Ngôi nhà ma

Chuyến xe đi từ Thành phố Hồ Chí Minh đến một thành phố cao nguyên khởi hành lúc 8 giờ sáng, trên xe có mười đứa học sinh, đây của Zen gồm nó, Huyền, Vân, Thiên, Vũ, đây bên kia là đội đối thủ: Duy Phong, Lưu Ly, Linh Khanh và hai người nữa. Lần này, chúng nó sẽ đến ở tại một ngôi nhà cổ bị bỏ hoang nhiều năm vì bị ma ám, nghe đồn nơi đây có một người con gái đã thất cổ tự tử vì bị người yêu phản bội, sau đó người yêu của cô ta cũng mất tích không một chút dấu vết, nhiều người đi ngang qua ngôi nhà vào ban đêm vô tình nhìn lên sẽ thấy những đốm sáng lập lờ nơi cửa sổ phòng cô gái đã chết, có người còn thấy một bóng trắng thoát ẩn thoát hiện và nghe thấy những tiếng rít, những tiếng khóc, kêu la thảm thiết trong ngôi nhà. Sau cái chết của cô gái, người nhà của cô đem rao bán căn biệt thự, những chủ nhân mới của ngôi biệt thự không ai ở quá được một tuần đều phải chuyển đi, vì vậy không ai dám mua và ngôi nhà bị bỏ hoang từ đó đến giờ...

Zen có vẻ bị say xe, suốt từ khi lên xe đến giờ nó không nói nửa lời, chỉ ậm ừ cho qua. Khuôn mặt nó lộ vẻ mệt mỏi thấy rõ nên Huyền mới nói nó ngủ một tí cho đỡ mệt. Con choáng đầu khiến Zen nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, trong cơn mơ màng nó còn kịp thấy ánh mắt của người đối diện nhìn nó với vẻ lo âu. Xe đến nơi là hơn ba giờ chiều, dừng ở lưng chừng đèo. Bọn nó còn phải đi bộ thêm một quãng nữa mới đến nơi cần đến. Trời chiều chập choạng tối, khung cảnh bắt đầu trở nên âm u tĩnh mịch, đâu đó trên những ngọn cây thông trong rừng vắng vắng tiếng quạ kêu nghe như tiếng kêu ai oán, thê lương của một kiếp người. Màn đêm dần khoác lên mình vạn vật những tấm áo đen đúa, cô đặc lại một cách đáng sợ. Sương dần buông, không khí lạnh lạnh ẩm ướt khiến cho người ta lạnh thấu xương, không chỉ cơn lạnh bên ngoài mà còn một cơn lạnh mơ hồ đáng sợ ở trong lòng. Zen khẽ rung mình, chiếc áo khoác nó khoác lên người không đủ để làm giảm bớt cái lạnh nơi đây.

- Hắt xì!
- Cảm rồi à? Cậu khoác áo tở vào đi! – Huyền cởi bỏ chiếc áo jacket trên người nhẹ nhàng khoác lên vai nó.
- Không được! Còn cậu...
- Tở ỏn mà, cậu đừng lo. Cậu mà ốm ra đây là phiền lắm đấy!
- Ừm, cảm ơn!

Trong bóng tối dày đặc, những chiếc đèn pin nhỏ bé được dịp phát huy hết công suất của mình. Bọn nó vẫn tiếp tục tìm đường đến căn nhà đó qua tấm bản đồ chỉ đường.

- Mọi người đi sát bên nhau nhé! Đừng để bị lạc. – Phong cẩn thận nhắc nhở.

Bọn nó vẫn tiếp tục đi, đôi chân bắt đầu mỏi, cộng với đồng hành lí trên vai cơ thể đã bắt đầu xuống sức. Đột nhiên, có một tiếng reo khe khẽ khiến cả bọn phải chú ý:

- Nhìn kia! Đúng là nó rồi!

Cả bọn nhìn theo hướng chỉ của Thiên, ai cũng hiểu đó là cái gì. Căn biệt thự hiện ra trong màn đêm đen kịt nhờ ánh sáng phản chiếu của nó, quanh căn nhà được bao bọc bởi cánh rừng thông.

- Nhanh lên, đi nào, sắp đến nơi rồi! – Huyền thúc giục.

Không hiểu sao trong lòng nó lại có một cảm giác bất an, nhìn khuôn mặt của mọi người ai cũng hiện lên một nỗi sợ rõ rệt, nhưng đã đến đây rồi thì không thể trở về được. Cả bọn bắt đầu bước chân lên vùng “cấm địa”, ngay lối đi lên dốc tiến thẳng về phía ngôi nhà có một tấm bảng cũ rích, xin màu với dòng chữ cảnh báo: “Nguy hiểm”. Lúc này đây, ngôi nhà ma đang sừng sững trước mặt bọn nó với vẻ đầy thách thức. Mặc dù không thể nhìn rõ ngôi nhà vì trời quá tối nhưng qua ánh sáng đèn pin mờ ảo nó có thể đoán được đây là một ngôi nhà đã được xây lâu đời theo lối kiến trúc Pháp cổ, rêu phong phủ kín cả lối đi lên những bậc cầu thang nên nếu không cẩn thận rất dễ ngã.

51. Chương 51

Huyền nắm chặt tay nó khi nó bước lên bậc thềm. Mọi người đều đã tập trung đông đủ ngoài bên ngoài ngôi nhà, chỉ cần đẩy nhẹ cánh cửa kia và bước vào trong nhưng ai cũng đều cảm thấy do dự. Gió bên ngoài bắt đầu thổi mạnh, rít qua từng kẽ hở của bức vách tạo nên âm thanh u u đầy đáng sợ. Đột nhiên... “Rầm!”

- Cánh cửa mở tung, gió từ ngoài lùa vô ào ạt. Chúng nó hét lên thất kinh: “Aaa!”, tay chân đã bắt đầu cứng đờ như hóa đá. “Đừng lo, chỉ là gió mạnh đập cửa thôi.” – Phong vội trấn an cả bọn. Cả đám như trút được gánh nặng, thở phào nhẹ nhõm. Phong đi tiên phong bước vào trong trước, bọn nó leo theo sau. Căn nhà sặc mùi ẩm mốc và bụi bặm khiến nó hắt xì hơi mấy cái liền.

- Ai mang theo bật lửa không? – Vân quay sang hỏi bọn nó.

- Có đây! – Zen vội móc trong ba lô ra, bốn cái bật lửa đưa ọi người. Căn phòng sáng bừng lên sau khi được châm nến, giờ đây nó có thể quan sát kĩ cả căn phòng. Đây là tầng dưới của tòa nhà, hình như là phòng khách, có một bộ sofa cũ nát bụi phủ đầy được đặt ở giữa căn phòng. Lơ lửng trên đầu, trước mặt bọn chúng là những tấm “lưới” mạng nhện giăng đầy mọi nơi. Đang tập trung quan sát căn phòng thì Zen nghe thấy có tiếng hét thất thanh bên cạnh, khiến cả đám giật mình ngoảnh lại.

- Khanh, cậu làm sao vậy? Trông sắc mặt cậu yếu lắm! – Phong hoảng hốt đỡ Khanh ngồi xuống một chiếc ghế gỗ cũ gần đó sau khi đã lau chùi sạch sẽ. Đó là lần đầu tiên nó thấy cậu ta quan tâm đến người khác như vậy, đây là Đặng Duy Phong mà nó từng quen biết sao?

Sắc mặt Khanh lúc này tái hắc đi, cô bạn không ngừng đưa tay ôm ngực, cơ thể co giật liên hồi, khuôn miệng liên tục phát ra những tiếng ho khò khè không dứt, hơi thở khô khè, ngắt quãng, đầy nặng nhọc.

- Lấy giúp... tớ... cái... ba lô... – Từng lời nói ngắt quãng được Khanh thốt lên đầy yếu ớt.

Mọi người cuống cuống tìm ba lô của Khanh và đưa cho bạn ấy, Khanh vội lục trong túi và lấy ra một ống hít, vật thường dùng cho những người bị mắc bệnh hen suyễn, không lẽ...?

- Tớ bị bệnh hen suyễn, xin lỗi đã khiến mọi người phải lo lắng. – Khanh nở nụ cười gượng gạo yếu ớt sau khi đã hồi phục sau cơn bệnh bộc phát.

Phong cầm lấy tay Khanh, khuôn mặt cậu vẫn còn chưa hết lo sợ vì sự việc mới xảy ra.

- Sao cậu không nói cho tớ biết? Đáng ra phải ở nhà chứ theo đến đây làm gì? Cậu biết là tớ đã lo lắng thế nào không? Nếu cậu có mệnh hệ gì thì sao?

Mặc dù trong giọng nói của Phong chứa đựng sự giận dữ, nhưng đằng sau đó là tất cả sự quan tâm, lo lắng của cậu ta dành cho người con gái ấy.

- Ngày mai chúng ta trở về! – Sau một thoáng im lặng, Phong tuyên bố.

- Sao lại về, vừa mới đến mà? – Cả bọn đồng loạt phản đối.

Vẫn giữ thái độ kiên quyết, Phong đáp:

- Ai muốn ở lại thì cứ việc, tôi và Khanh sẽ về. Tình trạng sức khỏe của cô ấy hiện nay không thể tiếp tục cuộc đấu được.

- Hừ, không chịu được sao ban đầu không ở nhà luôn đi, còn theo tới đây làm gì cho vướng tay vướng chân.
- Thiên bắt mẫn lên tiếng, câu nói băng quơ của nó cũng đủ để cho tất cả mọi người trong căn phòng này đều nghe thấy.

- Cậu vừa nói gì hả? – Khuôn mặt Phong đỏ bừng, đôi bàn tay nắm chặt lại nghe răng rắc, cậu ta định xông vào nện cho Thiên một trận nhưng may là bọn nó đã kịp thời can ngăn.

Zen biết Thiên không cố ý làm người khác tổn thương, nhưng cái tính thẩn thẩn quá đáng của nó đúng là gây ra biết bao phiền phức. Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Khanh bèn nhẹ nhàng cất tiếng:

- Xin lỗi vì đã gây ra bao phiền phức ọi người... khụ... khụ... tớ không sao đâu, có thể tiếp tục được mà. Phong đừng lo quá, Khanh bị thể này quen rồi, đừng để vì mình mà ảnh hưởng đến mọi người.

Sau một phút trầm ngâm, Phong cũng đành phải nhượng bộ:

- Thôi được, nhưng nếu cảm thấy không ổn thì cậu phải nói đấy nhé!

- Ừ, tớ biết rồi.

Cuối cùng thì mọi việc cũng đã được giải quyết êm đẹp. Nó cũng cảm thấy ái ngại cho sức khỏe của Khanh, nhưng thật lòng nó cũng không hề muốn cất công đến đây rồi lại về một cách vô ích, hy vọng rằng Khanh sẽ không sao.

52. Chương 52

Khanh và Phong mặc thêm áo ra ngoài để tránh bụi trong khi mọi người dọn dẹp qua. Trong cái nền u tối và lạnh lẽo của bóng đêm, ngôi nhà gây cho người ta cái cảm giác âm u, lạnh lẽo đến đáng sợ. Tòa nhà được xây theo lối kiến trúc Pháp cổ rất độc đáo, điểm đặc biệt ở đây là tòa nhà chỉ có một tầng, nhưng rất rộng, liên thông với phòng khách là những dãy hành lang dài dẫn đến các phòng, mái hình vòm tạo nên chiều sâu hun hút cho cảnh gian nhà, ẩn sau những lớp bụi và mạng nhện là những hoa văn, họa tiết được trạm trổ tinh xảo và rất có hồn.

Trong ánh nền chập chờn, bóng bọn nó in trên tường tạo nên những hình thù kì dị, bên ngoài gió bắt đầu nổi to kéo theo những chiếc lá khô tạo nên những âm thanh xào xạc trên nền đất. Cánh cửa sổ bị bật tung ra vì sức đập của gió thổi một luồng khí lạnh buốt tràn vào cả căn phòng, một vài ngọn nến phụt tắt. Huyền vội vàng đi ra đóng cửa sổ, còn bọn nó cuống cuồng châm lửa, ánh lửa bùng lên, bùng sáng cả căn phòng xoa dịu nỗi sợ hãi trong lòng mỗi đứa, gió khê luồn qua khe cửa tạo nên những âm thanh u u rợn người. Ngoài trời chốc chốc lại có một tia sáng rạch ngang bầu trời kèm theo tiếng sấm rền vang làm bọn con gái chúng nó phải hét lên kinh sợ. Nước mắt Khanh bắt đầu rơi lã chã, hình như khi quyết định đến đây cô bạn không ngờ được là phải đối mặt với những cảnh tượng khủng khiếp như thế này, nỗi hoang mang về lời đồn quỷ ám trong ngôi nhà này lại dấy lên trong lòng Khanh. Zen thấy thương cô bạn quá, một cô công chúa từ nhỏ đến lớn chỉ sống trong tổ ấm thì khi đối mặt với những nơi bụi bặm ảm thấp và đáng sợ thế này hẳn là rất sợ hãi. Sực nhớ ra điều gì đó, Zen với tay lục ba lô lấy ra một bình giữ nhiệt, khi sáng trước khi đi mẹ nó đã đưa cho nó bình trà này, hy vọng là vẫn còn nóng. Nó mở nắp bình, một làn khói nghi ngút kèm hương thơm thanh dịu tỏa ra, xoa tan mọi mệt nhọc và lo lắng. Zen rót trà ra tách và đem đến chỗ Khanh đang ngồi.

- Trà mẹ tớ pha đấy, cậu uống đi cho ấm.

Một thoáng ngạc nhiên lướt qua khuôn mặt Khanh, cô nhìn nó với ánh mắt cảm kích và đưa tay đỡ lấy tách trà.

- Cảm ơn!

“Xoảng!” Một thoáng sơ ý, tách trà trên tay Zen tuột ra và rơi xuống đất, tung tóe, tắt cả mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía nó và Khanh. Nó hốt hoảng khi thấy Khanh run run ôm lấy bàn tay đang đỏ tấy lên vì vết trà đổ.

- Khanh, tớ xin lỗi, tớ không cố ý đâu!

- Cậu làm gì vậy hả? - Một tiếng quát từ đằng sau khiến Zen giật mình, người đó xông lại chỗ nó và đẩy nó sang một bên suýt ngã, may mà có Huyền lại đỡ nó. Phong lo lắng nhìn bàn tay đang sưng tấy lên của Khanh và ngoảnh sang trừng mắt giận dữ: - Cậu có biết là cậu vừa làm gì không hả? Bàn tay này rất quý giá đối với Khanh, nếu vì cậu mà cô ấy không thể cầm cọ vẽ được nữa thì cậu có đền nổi không? Sao lúc nào cậu cũng gây chuyện vậy?

Zen sững sờ, lần đầu tiên nó bị một người con trai mắng như vậy trước mặt rất nhiều người, nó chỉ có ý tốt thôi mà, sao lại thành ra như thế! Đau quá, trái tim Zen đau đớn không thể diễn tả được, nước mắt ứ đọng nơi khóe mắt chực trào ra. Thấy Zen bị Phong mắng như vậy, Huyền và đám bạn của nó đều nhảy ra bên vực:

- Cậu không thấy nói như vậy là quá đáng lắm sao? Zen đã nói rồi, cậu ấy không cố ý...

Phong quay đi, không thèm nghe lời Huyền nói, cậu ta quẳng lại một câu:

- Tôi không quan tâm!

- Cậu...

53. Chương 53

“Bốp!” Một cú đấm trời giáng xuống khuôn mặt hoàn mỹ của Phong khiến cậu ta chao đảo. Sự nhẵn nhụi trong Huyền đã đạt tới cực điểm, cậu không bao giờ cho phép ai được xúc phạm đến người con gái của cậu như vậy. Miệng Phong nhếch lên một nụ cười ngạo nghễ: “Đánh hay lắm! Nhào vô!” Khi một cuộc kịch chiến giữa hai bên sắp diễn ra thì một tiếng hét vang lên: “Tất cả thôi đi!” Một dòng nước mắt bỗng lăn dài trên má Zen, cảm giác tủi thân và bị tổn thương đang bủa vây lấy tâm hồn nó, nó cất lên trong tiếng nấc trước con mắt sững sờ của tất cả mọi người:

- Đúng, tất cả là lỗi tại tôi, vì tôi mà tay Khanh bị thương, vì tôi mà chúng ta ở đây, vì tôi mà các người đánh nhau thế này... Tôi lúc nào cũng gây rắc rối ọi người, được, tôi đi!

Zen vụt chạy ra khỏi toà biệt thự đúng lúc một tia chớp lóe lên rạch ngang bầu trời, bóng dáng nhỏ bé của nó khuất dần sau màn đêm, vắng vắng sau lưng là tiếng gọi của Huyền.

... “Thế nào rồi? Vẫn chưa tìm thấy nó à?” - Cả lũ đang trong tâm trạng phấp phỏng chờ đợi bỗng bật dậy khi thấy Huyền trở về một mình. Huyền lắc đầu chán nản, mái tóc cậu ướt nhẹp vì mưa. “Thời tiết như thế này... trời lại còn tối quá không thể thấy gì cả. Sáng mai dậy sớm chia nhau ra đi tìm vậy, hy vọng rằng Zen sẽ sớm quay trở về.” Huyền ngược mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bên ngoài trời đang mưa rất to, mọi thứ đều bị làn mưa mờ mịt che lấp, mặc dù nói là chờ đợi cho đến sáng nhưng trong lòng Huyền có một ngọn lửa như thiêu như đốt, không thể ngồi yên, chốc chốc cậu lại đứng lên gõ ra cửa sổ chờ đợi một bóng hình trở về. Bất chợt, Huyền nhận ra có một điều lạ lùng. “Nãy giờ không thấy Phong, hắn đâu rồi?” Vân cất tiếng thở dài ngao ngán: “Lúc này vừa chạy đi tìm Zen, hắn cũng đi sau đấy nhưng giờ này vẫn chưa thấy về! Bọn này đúng thật là trẻ con.” Câu nói của Vân khiến Huyền phải trầm ngâm suy nghĩ, không lẽ...

Cùng lúc đó, tại một nơi khác... “Lạnh quá, lạnh quá, ư ư... Mẹ ơi con sợ lắm!” Cơn mưa lạnh buốt, xối xả đập lên tấm thân gầy gò nhỏ bé của Zen như những vết dao cứa vào da thịt nó; bóng tối như một con thú dữ nuốt trọn lấy vạn vật càng làm tăng thêm nỗi sợ hãi trong lòng. Zen đang ngồi đây, trong rừng thông, nó cũng không biết mình đã chạy sâu vào trong này từ lúc nào, đến lúc nhận ra thì không định được phương hướng nữa. Không thể tiếp tục đi, cũng không thể quay lại, nó ngồi thu mình dưới gốc cây và chờ đợi, chờ

đợi trời sáng, chờ đợi ai đó sẽ đến cứu nó, nhưng nó biết tất cả chỉ là vô vọng. Nỗi uất ức xen lẫn nỗi sợ hãi tích tụ trong lòng được dịp bùng phát, Zen gục mặt xuống đầu gối khóc, những giọt nước mưa nặng trĩu, lạnh giá như nỗi lòng của Zen tấp vào mặt nó, hòa lẫn nước mắt. Mệt mỏi và lạnh, Zen ngủ thiếp đi, trong cơn mơ màng nó nhìn thấy hình dáng thân thuộc của một người đang ra sức gọi tên mình: “Zen, Zen, tỉnh dậy đi!” Một cái cốc đầu đau điếng khiến Zen bừng tỉnh, nó nhận ra mình vẫn đang ở trong rừng thông, cơn mưa đã ngớt, và có một bóng đen đang ở trước mặt nó, Zen hét lên kinh hãi:

- Á! Maaaa!

- Ma cái đầu cậu ấy, tỉnh ngủ chưa hả? Tôi, Phong đây?

Lần này qua giọng nói và ánh đèn pin yếu ớt nó đã kịp định thần và nhận ra người đó là ai, vui mừng như “chết đuối vớ được cọc” nó ôm chầm lấy Phong trong vô thức.

- Hu hu... Tên chết tiệt này, sao cậu không đến sớm hơn hả? Cậu có biết là tôi đã sợ thế nào không?

Hành động bất ngờ của Zen khiến Phong bị đứng hình trong giây lát, trái tim cậu bỗng bị trật một nhịp.

- Này, cậu có bỏ ra không hả? Tôi sắp chết ngạt rồi đây này!

Nhận ra hành động quá khích của mình, đôi má Zen nóng bừng, nó vội đẩy Phong ra khiến cậu ta suýt bật ngã ra đằng sau.

- Cậu định báo đáp người đã không ngại mưa gió đến cứu cậu thế này đây à?

- Hic, xin lỗi, vậy bây giờ chúng ta về chứ?

54. Chương 54

Trước khuôn mặt tràn trề hy vọng của Zen, Phong đập một câu khiến nó đang từ trên thiên đàng bay thẳng xuống địa ngục:

- Về ư? Tôi không biết đường.

- Cái gì? Đi tìm người ta về mà không biết đường. Tôi có nghe nhầm không đấy?

- Thì ai mà nhớ tới trường hợp đó, tôi mãi lo đi tìm cậu... mà tại ai giờ hai đứa phải lâm vào hoàn cảnh này hả? Đêm hôm còn chạy ra ngoài...

Không có tiếng trả lời, Phong vội ngoảnh sang bên cạnh thì không thấy Zen đâu cả, cậu cuống cuống quay lại thì thấy nó vừa bị ngã xuống một cái hố, Phong đưa tay kéo Zen lên nhưng không may chân Zen đã bị trặc, cậu đành phải cõng nó.

- Cậu ăn bao nhiêu bát mà nặng thế hả?

- Cũng ít thôi, không nhiều lắm đâu. Sơ sơ mỗi bữa cũng bốn, năm bát, ngoài bữa chính còn có bữa phụ nữa. – Nó lè lưỡi trêu Phong.

- Hừ, thế mà không thành heo kể cũng lạ!

Zen dựa đầu vào lưng Phong, làn hơi ấm áp từ tấm lưng to lớn, rắn chắc áp vào má khiến cho nó vô cùng thoải mái, dễ chịu và có cảm giác an toàn sau tấm lưng đó, đã lâu lắm rồi không ai cõng nó như thế này.

- Này, lúc này tôi nói hơi quá lời, cho tôi xin lỗi nhé!

- ...

- Lúc đó tôi quá nóng giận nên đã không làm chủ được bản thân mình, đã nói những lời tổn thương đến cậu, đó không phải là những lời nói thật lòng đâu, đừng để bụng... Thật ra... Khanh chính là cô bé mà lần trước tôi đã nói với cậu ấy, cô bé đó vẫn còn sống. Trước đây tôi đã đối xử không tốt với Khanh vì vậy tôi muốn bù đắp cho cô ấy, tôi đã hứa sẽ mãi mãi bảo vệ cô ấy... Từ nhỏ, ước mơ của Khanh là trở thành một họa sĩ, nên đối với Khanh bàn tay rất quan trọng... Hãy hiểu cho tôi... Này, cậu có nghe tôi nói gì không hả?

Không có tiếng trả lời, Phong ngoảnh mặt ra đằng sau và thấy Zen đang gúi đầu lên vai mình ngủ say sưa.

- Hừ, cô nhóc này thật là...

Phong vẫn tiếp tục tìm lối ra, nhưng sao trong lòng cậu cảm thấy bất an, lưng cậu nóng hừng hực như có lửa đốt. Phong vội đặt Zen xuống và sờ tay lên trán nó.

- Sốt cao quá, chắc tại dầm mưa đây mà.

Phong lại công nó trên lưng và tìm kiếm một tia hy vọng. Bất chợt, một ánh sáng le lói ngoài bìa rừng xuyên qua kẽ lá đập vào mắt cậu, Phong vội vàng công Zen đi về hướng có ánh sáng và không ngừng gọi nó:

- Zen, Zen, tỉnh dậy đi, sắp được cứu rồi.

Trong cơn mơ màng, nghe thấy hai từ được cứu nó choàng tỉnh, không giấu nổi niềm vui qua giọng nói yếu ớt, khản đặc:

55. Chương 55

- Thật sao? Chúng ta sắp được cứu rồi à?

- Ủ, thấy ánh sáng kia không? Chỉ cần đến đó chúng ta sẽ được cứu.

Nó hướng mắt theo tay chỉ của Phong, từ xa xa, một căn nhà gỗ thấp thoáng sau những tán lá thông, ánh sáng nhỏ bé hắt ra từ căn nhà như đang ra sức vẫy gọi chúng. Bước chân của Phong nhanh hơn, gấp gáp hơn như sợ chỉ chậm thêm một giây nào nữa thì căn nhà cùng với bao hy vọng của chúng sẽ tan biến vào hư không.

Càng tiến gần đến căn nhà nhỏ, bước chân của Phong dần chậm lại vì có tiếng người đang trò chuyện, trước cửa ngôi nhà, có một đôi thanh niên nam nữ đang đứng nói chuyện với nhau, theo phản xạ, Phong và nó vội nấp vào một bụi cây gần đó để quan sát, sau cơn mưa hơi ẩm của đất bốc lên bủa vây lấy mũi bọn nó, những giọt nước mưa còn đọng lại trên lá bông chốc vỡ tan khi bọn nó chạm vào. Sau lùm cây, xuyên qua kẽ lá có hai đôi mắt đang chăm chú quan sát những diễn biến trước mặt. Và một phút sau đó, bọn nó thẳng thốt nhìn nhau, không nói nên lời.

- Mọi việc chuẩn bị ổn thỏa cả rồi chứ?

- Vâng, thưa chị, tất cả đã xong xuôi, chỉ còn chờ nhân vật chính xuất hiện nữa thôi.

- Tốt! Cứ tiến hành như đã sắp đặt, sau vụ này tôi sẽ không bạc đãi các chú đâu.

- Vâng, cảm ơn chị!

Mẫu đối thoại này là của đôi nam nữ mà bọn nó vừa nghe thấy, và không thể ngờ đến, một trong hai người đó lại là người mà bọn nó quen biết, rất rất quen biết. Khi bọn nó vừa nhận ra “người quen” và còn chưa kịp hiểu chuyện gì đang xảy ra thì một cảm giác đau nhói phía sau khiến nó không còn ý thức được điều gì nữa, đôi mắt Zen dần chìm vào bóng tối.

- Đến giờ này mà cũng chẳng thấy tăm hơi của tên Phong đó đâu, điện thoại thì mất sóng không liên lạc được, chắc hẳn bị ma bắt đi rồi. – Thiên vừa đi qua đi lại, vừa nhìn ra ngoài cửa sổ như ngóng chờ một điều gì đó dù biết rằng chỉ là vô vọng, chốc chốc cậu lại ngược nhìn đồng hồ và lại thốt ra một câu bâng quơ như thế, mọi người trong căn nhà này cũng chẳng ai khá hơn.

- Hức, không đâu, nhất định cậu ấy sẽ trở về, chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện gì đâu! – Nước mắt giàn giụa khóe mi khiến khuôn mặt của Khanh trở nên ảm đạm và ưu tư, trái với vẻ xinh tươi thường ngày.

- Thôi, Khanh đừng khóc nữa, trời sáng mọi người sẽ đi tìm hai người đó, chắc chắn họ sẽ không sao đâu. Zen là một đứa có cá tính mạnh mẽ, nó sẽ không khuất phục trước bất kì chuyện gì đâu, còn Phong, với một kẻ ngang tàng như thế thì ai làm gì được hắn chứ. – Vẫn tìm cách trấn an mọi người.

Lời nói của Vân quả là có tác động không nhỏ đến Khanh, cô bạn không còn khóc nữa và cảm thấy vững tâm hơn.

- Lưu Ly và Huyền đi đâu mà lâu thế nhỉ? Nửa tiếng rồi mà không thấy quay lại. – Vũ thắc mắc nhìn quanh.

56. Chương 56

- Lưu Ly đi vệ sinh từ lúc bước vào căn nhà này đến giờ vẫn chưa thấy quay lại, còn Huyền nói là đi xem xét tình hình xung quanh. Tao lo quá, hai đứa nó mà biến mất nửa thì... – Thiên lo lắng.

Thấy sự việc có vẻ nghiêm trọng, Vân tuyên bố:

- Từ bây giờ không ai được rời khỏi chỗ này nửa bước, xung quanh đây toàn rừng tối và vực sâu rất nguy hiểm, ngày mai nếu tìm được bọn nó thì chúng ta sẽ lập tức trở về, còn nếu không thì phải báo cho cảnh sát thôi.

Càng ngày càng có nhiều người mất tích, bạn bè của bọn nó không biết sống chết ra sao trong khi bọn nó chỉ có thể ngồi đây chờ đợi và chờ đợi, từng phút trôi qua mà cảm tưởng như cả thế kỉ.

9. Nước mắt của quỷ

Sáng hôm sau, tại một căn nhà kho cũ kĩ... “Zen, tỉnh lại đi!” - “Mình đang ở đâu đây? Ai gọi tôi đây?” Đôi mắt nó từ từ hé mở và dần thích nghi với bóng tối, khắp người nó ê ẩm và không tài nào cử động được, bóng tối như một tấm màn đen bao phủ lên đôi mắt nó, đầu Zen đau như búa bổ, dư âm của cơn choáng váng vẫn làm trì hoãn hoạt động của não bộ khiến cho cả cơ thể nó dường như mất đi toàn bộ sức lực; khi nó chuẩn bị thiếp đi một lần nữa thì có tiếng gọi: “Này, dậy đi!” Zen gắng gượng mở mắt ra nhìn nhưng xung quanh nó chỉ toàn là bóng đêm dày đặc, lần này thì tinh thần của nó đã tỉnh táo lên đôi chút, nó cất giọng yếu ớt: “Ai đây? Đây là đâu?” Trong bóng tối lạnh lùng, vọng vào một tiếng nói: “Phong đây, chúng ta bị bọn chúng đánh ngất rồi đưa vào đây. Chỗ này có lẽ là căn nhà gỗ ban này.” Câu trả lời của Phong khiến trái tim Zen thót lại, tâm trí nó lơ mơ nhớ lại những sự việc đã xảy ra.

“Ý của cậu là... chúng ta đã bị bắt cóc sao?” Trong bóng đêm u tối hòa quyện với hơi đất lạnh giá, giọng nói của Duy Phong vọng lại có phần chua xót: “Rất tiếc phải nói đúng là vậy!” Giờ đây, nó mới nhận ra tình cảnh nguy hiểm mà mình đang gặp phải, nó mếu máo: “Hu hu, tôi chưa muốn chết! Tôi vẫn còn yêu đời lắm!” Câu nói của nó vừa ra đến cửa miệng thì đã bị chặn ngang bởi một bàn tay, một bàn tay cứng cáp với những ngón tay thon dài và thật ấm áp: “Suyt! Có người đến!” Lời nhắc nhở của Phong khiến Zen nhớ ra tình cảnh của nó lúc này, ngay lập tức nó im bặt. Cánh cửa nhà kho bật tung, ánh sáng ào ạt tràn vào căn nhà kho cũ kĩ, ẩm mốc, quất tới tấp vào mắt Zen khiến nó phải nhắm mắt nhìn. Trong thứ quang sáng mờ ảo, chói lóa, nó chỉ kịp nhìn thấy bóng dáng to lớn và đồ sộ của hai gã đàn ông đang tiến về phía mình trong chớp nhoáng rồi lại tiếp tục khép hờ mắt vờ như vẫn chưa tỉnh.

“Dậy! Dậy mau!” – Một tên trong số đó đến gần và đá vào chân, lôi bọn nó dậy. Zen mở mắt, nó cảm nhận được sự đau đớn khi sợi dây thừng thô ráp lồng vào và thít chặt lấy cổ tay mình, vài phút sau nó và Phong đã bị lôi xềnh xệch ra phía cửa như hai kẻ tử tù sắp bị lôi ra pháp trường hành hình. Ra khỏi căn nhà kho cũ kĩ và đặc mùi ẩm mốc bụi bặm kia, không khí trong lành của thế giới bên ngoài đập vào mũi khiến nó hít lấy hít để. Trời đã tạnh mưa nhưng bầu trời vẫn bị bao phủ bởi một màu xám u ám như báo hiệu những cơn mưa dai dẳng sẽ còn kéo dài trong vài ngày tới. Mặt đất vẫn còn ẩm ướt do dư âm đọng lại của trận mưa to đêm qua nên rất trơn và dễ ngã. Nó và Phong bị bọn bắt cóc lôi đến một nơi cách ngôi nhà kho không xa, xung quanh là vực thẳm khiến Zen không khỏi rung mình với ý nghĩ bọn chúng sẽ đẩy hai đứa nó từ trên này xuống.

57. Chương 57

- Các... các người định làm gì? – Zen lắp bắp, trong giọng nói của nó lộ rõ vẻ sợ hãi. Trong khi đó tên Phong vẫn bình thản như không có chuyện gì xảy ra, sao hắn còn có thể cười được cơ chứ! Hai tên sát thủ mặt lạnh như tiền, không hề động lòng trước vẻ đáng thương của Zen, chúng tiếp tục lôi bọn nó đi mà không

nói rõ mục đích: “Đến nơi rồi sẽ biết.” Càng đến gần, mọi thứ càng rõ rệt, bên bờ vực, có một dáng người mảnh mai trong bộ đầm trắng đang đứng quay lưng lại với bọn nó, mái tóc dài với tà váy trắng tinh khôi bay bay trong gió càng làm tăng thêm dáng vẻ cô độc và yếu ớt.

- Người cần đến đã đến rồi! - Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên từ người đứng trước mặt khiến cơ thể nó như có dòng điện chạy qua, giọng nói quen thuộc này...

Người con gái từ từ quay đầu lại, khuôn mặt xinh đẹp dần hiện rõ sau màn sương mờ ảo, đôi mắt sắc sảo lạnh lùng nhìn thẳng vào nó, khóe miệng khẽ nhếch lên một nụ cười.

- Quả đúng là cô, Lưu Ly. Hoá ra lúc gặp cô trước căn nhà gỗ đó không phải là nhìn nhầm. – Duy Phong nở một nụ cười mỉa mai đầy chua xót.

- Tại sao cô lại làm vậy? – Zen đau đớn cất cao giọng, mặc dù bình thường không ưa Lưu Ly nhưng nó không bao giờ có thể ngờ nổi cô ta lại bày ra những trò này. Ánh mắt sắc lạnh quét qua người khiến Zen cảm thấy rùng mình, nó chưa bao giờ thấy Lưu Ly đáng sợ như thế này, đây mới là con người thực của cô ta? Lưu Ly cười lớn trước câu hỏi của nó, giọng nói chất chứa đầy sự bi ai, phẫn nộ:

- Tại sao tôi lại làm vậy ư? Trước sau gì các người cũng sẽ chết, vậy được, để tôi nói cho các người biết. Đúng, chính tôi là kẻ đã thuê hai tên côn đồ đó thanh toán các người, chính tôi đã bày trò thử thách đến ngôi nhà ma để dụ các người đến đây. Để đạt được mục đích, tôi đã gia nhập Ghost, cố tình tiếp cận để lấy được lòng tin của Duy Phong, bên cạnh đó, tôi đã bày trò hạ thấp thanh danh của cậu ta, để ai cũng nghĩ Ghost là nơi quy tập những phần tử xấu xa nhất, đồi bại nhất và đặc biệt là kẻ cầm đầu. Chắc các người đang thắc mắc lắm đúng không? Để tôi kể cho các người nghe một câu chuyện...

Cách đây hai mươi năm, có một cô gái vì yêu một chàng trai mà bất chấp sự phản đối của gia đình, bỏ nhà ra đi theo chàng trai đó. Khi đó, chàng trai đã thề non hẹn biển rằng sẽ mãi mãi yêu cô và không bao giờ rời xa cô khiến cô hết mực cảm động và trao cả trái tim mình cho chàng trai. Một thời gian sau, đứa con gái đầu lòng của hai người chào đời, cùng lúc đó người con gái phát hiện ra người đàn ông mà mình yêu thương bấy lâu đã lừa dối mình khi anh đã có vợ và một đứa con trai. Lời thề năm nào của người con trai như những bọt bóng xà phòng, càng lung linh đẹp đẽ bao nhiêu thì lại càng mong manh dễ vỡ bấy nhiêu. Sau bao năm xem cô như thú vui qua đường, ông ta quyết định rời xa mẹ con cô và trở về với tổ ấm vốn có của mình. Quá đau đớn vì bị phản bội, vài năm sau, cô giao con ột người bạn nhờ chăm sóc và gieo mình xuống vách núi tự vẫn. Nơi các người đang đứng chính là nơi năm xưa cô gái đã quỳ sinh. Và cô gái trong câu chuyện trên chính là... người mẹ quá cố của tôi.

Sau khi nghe câu chuyện của Lưu Ly, nó nhận ra có thứ gì đó ươn ướt hai bên gò má, thì ra nó đã khóc lúc nào không hay, không ngờ cô ta lại có một quá khứ sâu thẳm như vậy. Nhưng có một điều nó vẫn không sao hiểu nổi:

- Việc này có liên quan đến tôi và Duy Phong ư?

58. Chương 58

- Không liên quan đến cậu, nhưng nếu tôi đoán không nhầm thì người đàn ông phụ bạc trong câu chuyện trên chính là... cha của tôi. - Giọng nói của Duy Phong lướt qua như gió thoảng, nó bàng hoàng quay sang nhìn cậu ta, nếu sự thật là vậy thì...

Một tràng cười lớn nổ ra, Lưu Ly lại gần Duy Phong và vuốt nhẹ lên má cậu.

- Thật quả không hổ danh con trai của ông ta, cả hai cha con các người đều thông minh và xảo quyệt như nhau. – Ánh mắt cô ta chĩa thẳng vào người Phong những tia nhìn căm phẫn, đôi đồng tử vẫn lên những tia máu đỏ đáng sợ, tràn ngập hận thù, nước mắt ứ đọng nơi khóe mắt như bị dồn ép không thể trào ra.

Trước mắt Lưu Ly hiện lên hình ảnh một đứa trẻ năm tuổi đang kêu gào thảm thiết gọi mẹ, người phụ nữ quay đầu lại, khuôn mặt xinh đẹp tiêu tụy và hốc hác, đôi mắt to đen láy phảng phất một nỗi buồn vô hạn đang nhìn nó đầy trĩu mến, khuôn miệng hé nở một nụ cười. Trong phút chốc, tất cả bỗng tan biến vào hư không, và đó là lần cuối cùng đứa trẻ còn được nhìn thấy nụ cười của mẹ nó.

- Chính gia đình các người đã hủy hoại cuộc đời của bà ấy, chính các người đã cướp đi người mẹ thân yêu nhất của tôi, giờ đây tôi sẽ cho người đàn ông đó nếm trải mùi vị mất đi người thân là như thế nào, tôi sẽ khiến cho ông ta phải sống đau khổ, day dứt đến hết quãng đời còn lại vì những gì mình đã gây ra!

- Tôi biết cha tôi đã gây ra đau khổ ẹ con cô, tôi chấp nhận chịu tội thay ông ấy. Nhưng Zen không có tội, hãy thả cô ấy đi.

- Thả cô ta ra để đi gọi người đến cứu người à? Ta không ngu ngốc đến thế đâu. Chỉ trách cô ta xui xẻo dính vào người để phải chịu chung kết cục này thôi.

- Không! - Tiếng hét đón đau của Zen khiến ai cũng phải giật mình ngoái nhìn, nước mắt ứa đầm hai hàng mi, nó nói trong tiếng nấc nghẹn ngào:

- Sao lại như vậy? Hai người chẳng phải là anh chị em sao? Sao lại đối xử với nhau như vậy? Ân oán của đời trước tại sao đời sau lại phải gánh chịu, cứ thế này đến bao giờ mới kết thúc đây?

Những lời Zen nói quả có tác động đến Lưu Ly, một thoáng phân vân ẩn hiện trong đôi mắt ấy, nhưng rồi lòng hận thù quá lớn đã dập tắt chút hy vọng nhỏ nhoi của nó, cô ta trừng mắt hét lớn:

- Cô thì biết gì mà nói! Một người sống trong gia đình hạnh phúc như cô làm sao hiểu được nỗi đau bị người được gọi là cha bỏ rơi ngay từ khi mới lọt lòng và nỗi đau mất mát người thân mà tôi phải gánh chịu! Đây là chuyện ân oán giữa chúng tôi, hôm nay nó sẽ được kết thúc tại đây!

Nói rồi cô ta phẩy tay ra lệnh:

- Cởi trói cho cậu ta!

Một trong hai tên bắt cóc tiến lại gần và cởi trói cho Phong. Cậu xoa xoa bàn tay cứng đờ lại vì bị trói khá lâu.

- Nhặt con dao dưới đất lên!

Duy Phong từ từ cúi xuống nhặt lấy con dao đã xuất hiện dưới chân mình lúc nào không hay, ánh dao sáng lóa, lạnh lùng như lưỡi hái tử thần đang mỉm cười với cậu.

- Cậu còn nhớ trò chơi phóng dao đã dạy cho tôi chứ? Tôi vẫn còn nhớ đó là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, khi đó tôi đang khóc vì bị bạn bè bắt nạt vì là đứa trẻ không cha không mẹ. Cậu đã nói rằng mỗi khi buồn thì hãy giải tỏa những ám ức sẽ cảm thấy thoải mái hơn. Hôm nay tôi sẽ dùng nó để chơi một trò chơi với cậu.

- Thì ra có ngày nó lại hữu dụng như vậy! – Phong cảm thấy nực cười khi chính trò chơi cậu đã dạy cho Lưu Ly để xả stress, hôm nay lại có thể lấy mạng cậu.

59. Chương 59

- Tôi đếm đến ba, chúng ta cùng phóng, một là một trong hai sẽ sống, hai là cả hai đều chết. Chuẩn bị đi! Một... hai...

Bầu trời bỗng nhiên tối sầm lại. Mây đen giăng kín. Một tia chớp lóe lên rạch ngang nền trời u tối. Gió bắt đầu nổi mạnh, đám lá thông khô trên cao lìa cành bay lả tả. Những mái đầu bị gió thổi rối tung trong gió. Hai con mắt giao nhau nảy lửa. Một trận huyết chiến một mất một còn. Những bàn tay cầm dao từ từ đưa lên cao... “Ba!” Tiếng hô thứ ba vừa phát ra thì cả hai mũi dao đều chia thẳng vào nhau. Một tia sáng chói lóa lao đi vun vút trong không khí, xé toạc sự tĩnh lặng. “Phập!” Sự việc diễn ra quá nhanh khiến Zen không kịp nhìn thấy gì cả. Trước mắt nó là cảnh tượng một chiếc dao cắm sâu vào gốc cây và người đứng trước gốc cây đó đang chảy máu, máu từ bả vai cậu ta tuôn ra xối xả ướt đầm vai áo, trên tay Phong là con dao mà trước đó Lưu Ly đã đưa, vẫn nguyên vẹn. Thì ra khi đưa con dao lên chuẩn bị phóng, cậu đã kịp thời rút dao về; còn Lưu Ly, lưỡi dao của cô ta bay sượt qua vai Duy Phong và cắm thẳng vào gốc cây phía sau cậu ta. Là do Phong may mắn hay Lưu Ly cố tình làm thế?

- Tại sao lại không ra tay? – Tâm trạng lúc này của Lưu Ly tràn ngập cảm xúc lẫn lộn, có một thứ gì đó nghèn nghẹn trong cổ họng.

- Nếu giết tôi có thể khiến cô hoá giải được mọi hận thù vậy thì... cứ vậy đi!

- ...

- Cô có biết rằng cô đáng thương lắm không? Trả thù được rồi thì cô sẽ cảm thấy vui sao? Cô đã mất quá nhiều thời gian cho việc trả thù mà không nhận ra mình chẳng còn gì cả, ngay cả một nụ cười cho đúng nghĩa cô cũng chưa bao giờ có...

Những lời Phong nói như xoáy sâu vào hiện thực mà Lưu Ly chưa bao giờ dám đối mặt, cô đưa hai tay bịt chặt tai, nước mắt giàn giụa và hét lớn:

- Im đi!

Sợi dây trói tuột ra sau mọi nỗ lực của Zen, nó vung tay thúc mạnh cùi chỏ vào mặt của tên đang canh giữ mình làm hắn đau đớn ôm mặt. Nhân lúc đó nó định thoát ra khỏi sự kìm kẹp của tên còn lại bằng cú đá vào hạ bộ của hắn thì bị một bàn tay to lớn túm chặt lấy bắp vai và nó bị lôi giật ngược ra sau.

Một cảnh tượng hãi hùng diễn ra trước mắt Zen, đằng sau nó là miệng vực sâu thăm thẳm như đang há ra chuẩn bị nuốt gọn lấy nó. Một tiếng hét thất thanh vang lên, cơ thể Zen nhẹ bẫng trong không trung, nó đang rơi. Đầu óc Zen trống rỗng, tai nó ù đặc đi khi không khí lao vun vút qua tai, hình như có tiếng ai đó gọi nó, vừa xa lại vừa gần vừa đau đớn lẫn bị thương. Trong tích tắc, nó cảm nhận được hơi ấm của một bàn tay. Bàn tay rắn chắc và lạnh giá, tay của tử thần ư?

- Bám chặt lấy! Đừng buông tay!

Zen mở mắt ra, cơ thể nó đang treo lơ lửng giữa không trung, và phía bên dưới là vực thẳm. Một tay Duy Phong đang bám vào một mỏm đá nhô ra ở vách núi, tay còn lại nắm chặt lấy tay nó, đôi mắt Zen nhòe đi vì nước mắt và sự sợ hãi, một mẩu đá nhỏ tách khỏi những phiến đá gần đó và lăn xuống dưới khiến nó nhìn theo, viên đá quay vào vòng rồi lọt thỏm giữ thỉnh không và mất hút sau màn sương mù đục không một tiếng động. Vết thương ở vai trước đó đã cướp đi phần nào sức lực của Phong, khuôn mặt cậu tái nhợt đi, mồ hôi túa ra như tắm, cắn răng chịu đựng sự đau đớn đang hành hạ thể xác, đôi tay cậu gồng lên chống chọi với sức nặng của cả hai cơ thể. Máu từ bắp vai cậu ngày càng ra nhiều hơn, ướt đầm tay áo và từ từ chảy xuống cánh tay nó đang bám chặt lấy tay Phong. Cảnh tượng đó khiến Zen bật khóc, nó không ngờ trong giây phút này nó lại trở nên yếu đuối như vậy.

60. Chương 60

- Đừng khóc! Tôi sẽ không buông tay cậu đâu, rồi chúng ta sẽ được cứu... - Phong tìm cách trấn an Zen mặc dù cậu biết hy vọng có người đến cứu rất mong manh.

Những lời nói của Phong khiến nó thật sự cảm động, nhưng nó đủ thông minh để nhận ra tình thế mà mình đang lâm phải, nước mắt chảy vào miệng, len lỏi vào cổ họng nó đắng ngắt, nó không thể tiếp tục ích kỷ như thế này nữa.

- Cứ thế này thì cả hai chúng ta sẽ chết mất, không được rồi, buông tay đi! Thà một người sống còn hơn cả hai đều chết!

Lúc này, cơ thể Phong đã bắt đầu có dấu hiệu đuối sức, bàn tay bám lấy mỏm đá của cậu đang trượt dần xuống, nó biết Phong không thể gắng gượng được bao lâu nữa nhưng cậu vẫn nhất quyết không nghe lời nó:

- Không! Nếu phải chết cả hai chúng ta sẽ cùng chết!

Sự ương bướng không đúng lúc của Phong khiến Zen đau đớn đến tức tối, nó gất lên:

- Buông ra!

- Không!

- Đồ ngốc! Cậu làm thế chẳng phải ích kỷ lắm sao? Tại sao lúc nào cũng chỉ thích làm theo ý mình? Cậu không nghĩ cho bản thân mình thì cũng nên nghĩ cho những người thân yêu nữa chứ! Còn Khanh, cô ấy sẽ

thế nào? Xin cậu đấy, hãy vì Khanh, vì bố cậu và... vì tôi. Cậu phải tiếp tục sống... Hãy sống thay cho cả tôi nữa!

- Nếu cậu chết thì tôi sống trên đời này còn có ý nghĩa gì!

Thanh âm chứa đựng sự đau khổ, dồn nét bật ra trong tích tắc vang vọng cả một vùng trời. Nó sững sờ trước câu nói của Phong, một giây... hai giây... trôi qua, đôi mắt Zen khép lại khiến một hàng nước mắt lăn ra, khóe môi nó khẽ nở một nụ cười chua xót.

- Cảm ơn! Cho dù đó chỉ là một lời nói dối trước khi chết để làm tôi vui thì tôi cũng rất cảm ơn cậu vì điều đó.

- Không phải! Đó là sự thật! Tôi thích cậu! Cho đến giờ phút này tôi mới nhận ra rằng... tôi đã thích cậu mất rồi! Cho dù cậu đã có Huyền, cho dù cậu không đáp lại tình cảm của tôi đi nữa thì tôi vẫn có quyền được thích cậu!

Phong đang tỏ tình với nó ư? Ngay lúc này? Zen còn chưa hết ngạc nhiên về những lời của Phong, thì một thanh âm rất đổi thân thuộc truyền đến tai nó. Có ai đó đang gọi nó, ban đầu chỉ là một thanh âm xa xôi, lạ lẫm giữa rừng núi heo hút, nhưng càng ngày càng gần và rõ hơn, nó có thể nhận ra tiếng gọi đó, là Huyền. Huyền, cậu ấy đến cứu nó, nó ngỡ nó đang mơ, nhưng không, không có giấc mơ nào lại thật đến như vậy, trái tim Zen vui sướng như suýt nhảy khỏi lồng ngực. Trong cái khoảnh khắc đó, cái khoảnh khắc giữa sự sống và cái chết nó đã gọi tên Huyền. Và nó đã không hề để ý đến cảm xúc của một người, người đã ở bên cạnh nó trong những giờ phút sinh tử, một người đã sẵn sàng chấp nhận hy sinh tất cả vì nó...

61. Chương 61

Sau khi được mọi người cứu, Zen nhận ra tình thế đã thay đổi. Lưu Ly đang bị Thiên giữ chặt hai tay ra phía sau, còn những tên đồng bọn của cô ta thì bị trói vào một gốc cây gần đó. Nhìn hiện trường trước mắt, nó có thể lờ mờ đoán ra được những gì đã xảy ra, chắc trong lúc nó và Phong đang treo lơ lửng ở vách núi thì mọi người đã tìm ra nơi này và giải cứu bọn nó. Nhưng có một điều nó còn thắc mắc...

- Chắc mọi người đều ngạc nhiên vì bọn tôi lại biết Zen và Phong bị bắt cóc ở đây mà đến cứu phải không?

Dòng hồi tưởng bắt đầu cuốn Huyền về thời điểm trong quá khứ, khi Zen vừa mới bỏ đi. Sau khi trở về với cuộc tìm kiếm Zen không thành, Huyền phát hiện ra có một người đã mất tích ngay từ khi mới bước vào căn nhà này, cậu không vội nói với mọi người và lấy lí do đi tìm hiểu xung quanh, tiện thể đi tìm Lưu Ly. Khi đang quan sát toàn bộ kiến trúc của tòa nhà, cậu phát hiện thấy một bóng đen vụt qua trước mắt, Huyền bám theo đến ngã tư hành lang thì mất dấu, một cánh cửa không khóa sừng sững hiện lên trước mắt cậu, cánh cửa gỗ thông đen như có ma lực hấp dẫn cậu bước vào. Cánh cửa được mở ra, ánh đèn pin yếu ớt trên tay cậu rọi qua một lượt căn phòng. Không có người, nhưng tại sao đây lại là căn phòng duy nhất không có khóa? Huyền tiến sâu hơn vào căn phòng, ở giữa là một chiếc giường trải ga trắng muốt, rất sạch sẽ, tinh tươm, không hề bám lấy một chút bụi, đối diện với hướng cửa ra vào là lối ra ban công đã bị chặn lại bởi cánh cửa kính đóng kín và khuất sau tấm rèm lớn. Huyền có thể khẳng định rằng căn phòng này có người đang ở và nó vẫn được quét dọn thường xuyên, điều đó cho thấy vì sao nó hoàn toàn biệt lập với sự cũ kĩ và bụi bặm của toàn bộ ngôi nhà.

Sát bên đầu giường là một cái bàn trang điểm bằng gỗ xoan, bên dưới có một ngăn kéo nhỏ để đựng vài đồ lặt vặt cá nhân. Cậu tiện tay kéo ngăn tủ ra, một cuốn sổ nhỏ bìa nâu ẩn hiện dưới lớp bụi dày. Trí tò mò thúc, cậu cầm lên phải sạch bụi, giở xem một vài trang, và cậu nhận ra đây là một cuốn nhật kí. Giấy bên trong đã ố vàng và bị mối gặm không ít, có những chỗ bị nhòe đi vì nước nhưng vẫn có thể nhìn ra nét chữ mềm mại và thanh mảnh của con gái. Một tấm ảnh đen trắng rơi ra từ quyển nhật kí, tuy đã bị phai mờ ít nhiều nhưng những đường nét của người trong ảnh lại rất rõ. Đó là một người con gái có mái tóc dài đến ngang lưng và một đôi mắt nâu tròn tròn, rất sáng; đôi lông mày thanh tú lượn hình vòng cung trên đôi mắt đó càng làm tăng thêm vẻ đẹp thông minh sắc sảo. Quả thật cô ta rất giống một người... Nếu cậu không quan sát thời gian chụp tấm ảnh thì có lẽ cậu sẽ nghĩ rằng đây là Lưu Ly. Huyền lướt qua một lượt quyển nhật kí, sau khi hiểu ra mọi chuyện, cậu biết rằng có thể Phong và Zen đang gặp nguy hiểm nên vội vàng báo tin ọi người. Sau đó bọn nó phát hiện ra cánh cửa ở cuối căn phòng chính là cánh cửa dẫn đến lối

ngầm thông với căn nhà kho đã nhốt Zen và Phong trước đó nên tức tốc đến đây, mọi việc sau đó thế nào thì ai cũng biết.

- Chắc cô không thể ngờ được rằng, chính mình đã đưa chúng tôi đến đây.

Một nụ cười nhếch lên trên khóe môi Lưu Ly, nụ cười mỉa mai đầy cay đắng:

- Rất thông minh, tôi đã không lầm khi muốn đưa cậu vào Ghost. Được, tôi đã thua, thua thật rồi! Gọi người đến bắt tôi đi!

Huyền nhìn Lưu Ly bằng sự cảm thương sâu sắc, cô gái này quả thật rất bất hạnh. Cô ta đã dồn quá nhiều tâm sức và thời gian để trả thù, để rồi đánh mất quá nhiều thứ đáng ra thuộc về cô ta. Cuốn nhật kí trên tay Huyền đột nhiên bay về phía Lưu Ly, cậu chỉ để lại vồn vện một câu: “Sự thật nằm trong đó!” Lưu Ly vùng khỏi cánh tay đang giữ chặt mình của Thiên, cô cúi xuống nhặt quyển nhật kí, từng trang từng trang được khám phá. Một sự thật bi đát dần được tái hiện qua từng trang giấy hoen ố....

62. Chương 62

Mười hai năm về trước, một cô gái (chính là mẹ Lưu Ly bây giờ) yêu một chàng trai say đắm, cô yêu chàng bằng tất cả con tim vẹn nguyên và trong sáng. Bất chấp sự phản đối của gia đình, bất chấp người cha cô hằng kính yêu cắt đứt quan hệ huyết thống, cô vẫn quyết tâm cùng chàng trai đến một vùng đất khác xây dựng tổ ấm. Chàng trai là một người vẫn còn mang nặng tư tưởng phong kiến, khi biết tin vợ mình sinh con gái, anh ta đã không hề đoái hoài gì đến người vợ vừa mới sinh và trở về nhà với tình trạng say khướt, những năm tháng sau đó cô phải chứng kiến cảnh chồng mình đưa tình nhân về nhà mà không thể hé răng nửa lời, ban đêm cô chỉ có thể ôm đứa con gái bé bỏng mới 4 tháng tuổi âm thầm khóc trong nước mắt. Một ngày cuối thu, khi những chiếc lá vàng trên cây rơi cành chỉ còn trơ trọi những cành khô tàn úa, người đàn ông trở về nhà và với cái lí do họ chưa đăng kí kết hôn, ông ta đã đường đường chính chính đuổi vợ con mình ra đường để đưa tình nhân về nhà chung sống. Mặc cho cô gái van xin hết nước mắt, ông ta vẫn lạnh lùng đóng sập cửa lại trước mắt cô. Cô gái bế con thất thủ đi trong màn mưa buốt giá, cô cố gắng dùng thân mình và khoác lên người đứa bé chiếc áo khoác mình đang mặc để nó khỏi ướt, cô chạy vội đến dưới mái hiên của một ngôi nhà sang trọng và đỡ con để đứa bé nín khóc rồi cô ngất lịm đi lúc nào không hay. Khi tỉnh dậy cô thấy mình đang ở trong bệnh viện, cô đã ngất vì đuối sức và cảm lạnh, may là đứa bé vẫn bình an. Người đưa cô vào đây là một người đàn ông Pháp, ông chính là chủ nhân của ngôi nhà mà cô đã đứng trú mưa. Sau khi nghe cô kể rõ toàn bộ sự việc, ông đã đưa cô và con đến ở ngôi nhà khác của mình trên cao nguyên và cho người giúp việc đến chăm sóc họ. Tại đây cô đã sống những ngày tháng yên bình bên đứa con gái yêu của mình, nhưng nỗi đau mà người đàn ông đó gây ra cho cô quá lớn, hàng đêm cô vẫn dần vật bản thân mình trong cả những giấc mơ, chỉ vì một người không đáng mà cô đã phụ lòng quá nhiều người, để rồi giờ đây chính cô lại lâm vào tình cảnh đó. Cô sẽ đi, cô sẽ đi đến một nơi rất xa để tìm lại những gì cô đã đánh mất...

Những dòng chữ cuối cùng của cuốn nhật kí nhòe đi vì nước mắt của Lưu Ly. Cô khuyu xuống, nước mắt thấm đẫm những trang giấy mỏng manh. Sự thật tàn khốc đã giáng cho cô một cái tát rất bồng bềnh để tỉnh ngộ, thì ra cha của Duy Phong mới chính là người cô cần mang ơn. Thù hận đã biến cô thành một con quỷ dữ bất chấp tất cả để làm hại người khác, thù hận đã cướp đi tiếng cười tuổi thơ của cô, những giây phút thanh thản bình yên trong lòng, thù hận đã khiến cô trở thành một kẻ cô độc nhất thế gian, không bạn bè, người thân. Giờ đây cô còn lại được gì, chỉ là một kẻ trắng tay mang trong mình nỗi đau âm ỉ đến hết cuộc đời còn lại mà thôi. Đôi khi khoảng cách giữa yêu thương và thù hận chỉ là một ranh giới rất mong manh, nếu không đủ tỉnh táo để nhận ra, không đủ tỉnh tâm để nhìn lại thì khi bước qua lần ranh giới đó rồi bạn sẽ không thể tìm thấy đường về nữa.

Bọn nó lặng lẽ đứng nhìn, quá thừa để nói ra những lời không cần thiết lúc này. Quỷ dữ đã giác ngộ, quỷ dữ đã rơi nước mắt và trở về với với hình hài con người, những giọt nước mắt muộn màng...

10. Duy Phong

“ Nắng yêu hoa nhưng hoa không thuộc về nắng, hoa mãi là của gió chỉ gió mà thôi...”

Nó từ từ mở mắt ra, trước mắt là một màu trắng xoá. Màu trắng của thiên đường? Chẳng lẽ nó đã chết rồi ư? Bỗng từ xa có một bóng đen lao tới nắm lấy tay nó, khiến nó giật mình.

- Zen, làm sao vậy, cậu ổn chứ?

- Đây là đâu?

- Bệnh viện. Sau khi cậu ngất đi, cảnh sát đến và mọi người đưa Phong và cậu về đây. Bác sĩ nói cậu chỉ sái chân và trầy xước nhẹ, cộng thêm sốt do dầm mưa và mệt mỏi nên mới ngất, cần phải tĩnh dưỡng nhiều hơn. – Huyền trả lời nó, trong giọng nói xen chút lo lắng.

63. Chương 63

Nhìn khuôn mặt tiều tụy của Huyền, nó biết cậu ấy đã thức trắng đêm ở bên nó, trong lòng Zen trào dâng một thứ cảm xúc khó tả, khóe mắt nó ươn ướt, thấy thương Huyền nhiều hơn.

- Xin lỗi!

Huyền ngạc nhiên vì cậu nói bất thường của nó:

- Sao lại phải xin lỗi?

- Vì đã để cậu phải lo lắng!

Các cơ trên mặt Huyền dần dần ra, cậu cứ tưởng có chuyện gì nghiêm trọng lắm. Huyền mỉm cười, cốc nhẹ lên trán nó và bảo:

- Biết thế là tốt, nhất định lần sau không được để tớ phải lo lắng nữa đâu đấy!

- Ủ. Mà Phong thế nào rồi? Nếu không có cậu ấy tớ đã...

- Lúc đến đây cậu ta trong tình trạng mất khá nhiều máu, may là chỉ bị thương phần mềm, đã qua cơn nguy hiểm rồi!

Zen thở phào nhẹ nhõm, nếu Phong có làm sao thì nó sẽ ân hận suốt đời. Nghĩ đến Phong, những lời cậu nói ở lưng chừng vách núi lại hiện lên trong đầu nó, Zen thật sự rất khó xử, nó không biết phải đối mặt với cậu ta thế nào đây khi mà nó chỉ xem Phong là bạn, khi mà trái tim nó chỉ có Huyền...

- Thế còn Lưu Ly? Cô ta...

Nhắc đến Lưu Ly, Huyền lại khẽ thở dài:

- Lưu Ly bị bắt rồi, tháng sau sẽ ra hầu tòa. Thật sự rất tiếc cho cô ấy...

Vài ngày sau, Zen đã bình phục hoàn toàn, chân cũng đã đi lại được, chỉ còn ngày mai nữa là sẽ ra viện. Huyền đưa nó đi thăm Phong, cậu ấy đã được chuyển từ phòng hồi sức sau cấp cứu sang phòng cho bệnh nhân thường. Nó không vào, chỉ đứng ngoài nhìn vào trong qua lớp cửa kính dày. Phong đang ngủ, mi mắt cậu khẽ giật giật không yên, khuôn mặt xanh xao, gầy rộc đi thấy rõ. Ngay cả trong giấc ngủ cậu ấy cũng không được thanh thản sao? Một cảm giác nhói đau trong lòng Zen, nó vội quay đi để người bên cạnh không phát hiện ra. “Chúng ta đi thôi!” - “Cậu không vào à?” - “Không, chỉ cần thấy cậu ta vẫn ổn là được rồi!”. Huyền nhận ra sự khác lạ nơi Zen nhưng cậu không nói gì, Zen nói muốn ra ngoài đi dạo, cậu đưa nó đi. Khuôn viên của bệnh viện rất rộng, với lùm cây được cắt tỉa gọn gàng và đẹp đẽ, Zen để ý thấy có rất nhiều người ở đây, đa phần là các bệnh nhân đang tắm nắng, bên cạnh là người nhà, còn lại là các y bác sĩ. Một làn gió thoảng qua làm mái tóc nó khẽ tung lên, nó vuốt nhẹ cho tóc vào nếp và ngược nhìn người con trai đang đi bên cạnh mình. Một vẻ tư lự thoáng qua trên những đường nét của gương mặt Huyền, đan xen một buồn man mác mơ hồ khó tả. Từ lúc nào cậu ấy lại trở nên như vậy? Là do nó vô tâm không để ý hay cậu ấy che giấu quá kĩ mà nó không hề phát hiện ra? Zen định cất tiếng hỏi xem có chuyện gì thì đột nhiên Huyền dừng lại, bàn tay đang nắm chặt lấy tay nó buông ra. Zen quay người lại, cảm giác bất an dần định hình trong lòng, nó biết có chuyện gì đó đã xảy ra. Vẻ mặt của Huyền bỗng trở nên nghiêm nghị lạ thường, từng câu từng chữ lạnh lùng phát ra:

- Zen, chúng ta chia tay nhé!

64. Chương 64

Gió vẫn thổi, dòng người vẫn qua lại, nhưng thời khắc đó nó bỗng thấy mình như hóa đá. Zen đứng chôn chân tại chỗ, nó ngược nhìn Huyền, nhìn rất lâu rất lâu sau mới thốt lên được hai tiếng:

- Tại sao?

Huyền tránh ánh nhìn của nó, giọng cậu trở nên khô khốc:

- Tôi không còn tình cảm với cậu nữa!

- Tôi không tin! Tại sao cậu có thể dễ dàng nói chia tay là chia tay thế được? Cậu không phải người như vậy! Có chuyện gì vậy Huyền, nói cho tôi biết đi? – Bàn tay nó run rẩy giữ chặt lấy cánh tay Huyền, nó hy vọng đây chỉ là một giấc mơ, nó mong sao có ai đánh thức nó dậy để thoát khỏi cơn ác mộng này.

Huyền nhẹ nhàng gỡ tay nó ra, bàn tay ấm áp đã từng nắm lấy tay nó cùng với lời hứa không bao giờ rời xa ngày trước nay bỗng trở nên lạnh lẽo đến thấu xương.

- Xin lỗi! Tôi...

- Cậu có ai khác rồi đúng không?

- ...

Zen thật sự hy vọng Huyền sẽ trả lời nó, cho dù là lời phủ nhận dối trá nó cũng chấp nhận, nhưng sự im lặng của cậu ấy đã nói lên tất cả. Thì ra tình yêu cũng chỉ như đoá hồng có gai, khi hoa còn tươi, đẹp thì người ta bắt chập tất cả, kể cả bị những chiếc gai kia làm cho chảy máu để chạm được vào nó; đến khi chỉ còn lại xác thân tàn úa thì đáng thương thay, nó trở thành thứ bỏ đi, chẳng ai cần đến nữa.

Nó không tin những lời Huyền nói là thật, khi chia tay người ta có đủ hàng ngàn lí do nhưng khi yêu lại chẳng cần lí do nào cả, đó là bởi vì tình yêu được cảm nhận bằng con tim chứ không phải bằng lời nói, vậy nên cho dù Huyền có đưa ra bao lí do để chia tay đi nữa thì nó vẫn tin rằng tình cảm cậu dành cho nó vẫn không thay đổi. Nhưng nín kéo giờ đây có còn ích gì khi mà người đó đã lựa chọn buông tay nó, trái tim nó có đau đớn thế nào thì đôi mắt nó cũng không còn đủ sức rơi lệ nữa rồi. Bàn tay nó trong phút chốc trượt khỏi cánh tay Huyền, nó vội quay đi, đi thật nhanh để cậu không phát hiện ra sự yếu đuối được che giấu bởi vẻ ngoài mạnh mẽ của nó. Zen quay đi không ngược nhìn lên lần cuối, vì thế nó đã không hề nhìn thấy những giọt nước mắt đau ướt đầm khuôn mặt của người ở lại. Bàn tay Huyền nắm vào thật chặt khiến cho những móng tay đâm sâu vào da thịt đến bật máu, nhưng nỗi đau thể xác chẳng thấm vào đâu so với nỗi đau trong tim mà cậu phải chịu đựng, cái hạnh phúc mà cậu tự xây nên rồi lại tự mình đập đổ. Quyết định này đã làm tổn thương Zen và chính bản thân cậu sâu sắc, nhưng cậu biết đó là điều tốt nhất cho cô ấy, cậu sẽ không hối hận, mãi mãi không bao giờ hối hận.

“Zen, tôi xin lỗi! Thật sự xin lỗi!”

Một thứ chất lỏng trong suốt trượt xuống thính không, phát ra thứ ánh sáng lấp lánh chói lóa như pha lê, chạm xuống nền đất lạnh lẽo, vụn vỡ.

65. Chương 65

Zen thất thần khắp khiêng trở về phòng bệnh, nó muốn ngủ một giấc để khi tỉnh dậy, tất cả mọi chuyện sẽ chỉ như một giấc mơ, nó sẽ không phải chịu đựng cảm giác đau đớn đang đè nặng trong lồng ngực nữa. Định đưa tay đẩy cửa vào thì nó nhận thấy cửa phòng không đóng, chỉ được khép hờ. Qua khe cửa, nó nhìn thấy anh và mẹ đang bàn bạc một việc gì đấy rất hệ trọng, nét mặt vô cùng căng thẳng, tiếng nói của hai người vọng ra, thôi thúc sự tò mò, nó yên lặng lắng nghe.

- Sự việc đã đến nước này rồi không thể giấu con bé được nữa, người nhà của nó cũng đã tìm đến đây rồi, sớm muộn gì con bé cũng biết.

- Không được! Mẹ cũng biết là Zen đã phải gánh chịu quá nhiều đau khổ rồi, việc nó mất trí nhớ là dịp tốt để nó quên đi tất cả và làm lại từ đầu, nếu nó biết tai nạn của bố có liên quan đến nó thì suốt quãng đời còn lại nó sẽ mãi sống trong day dứt và ân hận. Nếu họ đã nhấn tâm bỏ rơi nó thì giờ đây còn tìm kiếm làm gì? Con sẽ không để cho họ phá hỏng cuộc sống yên bình hiện tại của nó đâu!

- Nhưng đó mới là gia đình đích thực của nó...

Cuộc đối thoại giữa hai người bị cắt ngang khi Zen đẩy cửa bước vào. Những ánh mắt chạm nhau trong sự ngỡ ngàng.

- Những gì mẹ và anh vừa nói là thật ư? Có phải chính con đã hại chết bố không?

- Con gái, đó chỉ là tai nạn, không phải lỗi của con,...

Đôi chân nó run run không đứng vững phải tìm một điểm tựa, nước mắt chảy dài trên hai gò má, trượt xuống cổ và len lỏi vào trong miệng nó, mặn đắng. Giọng nó thì thảo đứt quãng trong tiếng nấc:

- Tại sao? Tại sao tất cả mọi người đều lừa dối con? Cả Huyền, rồi mẹ và anh nữa... những người thân yêu của con...

Sắc mặt hai người trở nên tái nhợt, mẹ hoảng hốt định đưa tay chạm vào nó. Nó bước lùi tránh khỏi bàn tay đang giơ ra của mẹ và nhanh chóng biến mất sau cánh cửa. Nó bước đi thật nhanh trên hành lang bệnh viện, não bộ ra lệnh cho đôi chân của nó phải ra khỏi nơi này, nó muốn trốn chạy, đi đến một nơi thật xa để không phải đối mặt với những gì đang diễn ra nữa. Đột nhiên một bàn tay nắm lấy cánh tay nó, qua làn nước mờ đục nó nhìn thấy người đó đang nhìn nó đầy lo lắng, cái người mà chỉ ít phút trước thôi còn nhấn tâm đá nó ra khỏi cuộc đời cậu ta giờ đây lại đang ra vẻ quan tâm nó đấy ư? Nó giận Huyền, rất giận nhưng sâu thẳm trong trái tim nó lúc này lại muốn ôm chầm lấy cậu để khóc lóc, kể lể cho vơi bớt nỗi buồn. Nhưng rồi nó chợt khựng lại, lí trí bắt nó phải chấp nhận sự thật rằng nó và cậu đã kết thúc rồi, kết thúc thật rồi. Nó nhìn Huyền bằng ánh mắt lạnh lùng:

- Buông tay tớ ra nếu cậu còn muốn chúng ta là bạn!

66. Chương 66

Bàn tay Huyền từ từ rời khỏi cánh tay nó, nó vùng ra và chạy nhanh ra ngoài. Một chiếc taxi tiến tới, nó leo lên xe và đi mất.

Dưới gốc sồi già giữa cánh đồng bồ công anh, một dáng hình bé nhỏ đang run lên theo từng đợt thổn thức của con tim. Trong lùm cây bụi cỏ, đám côn trùng phải ngừng mọi hoạt động và lộ mặt ra khỏi nơi ẩn nấp để hướng sự chú ý đến một âm thanh lạ lùng, âm thanh chất chứa nỗi đớn đau, dồn nén, bị ai đến nỗi lòng. Đột nhiên, một giọng nói với âm vực trầm vang lên khiến cho âm thanh đó bị cắt ngang:

- Cuối cùng cũng tìm thấy cậu rồi!

Nó lấy tay lau đi những giọt nước mắt và ngược nhìn lên. Trong ánh tà dương, người con trai đứng đó mặc nhiên cho những tia sáng bàng bạc chiếu rọi lên toàn bộ cơ thể tỏa ra một thứ hào quang lấp lánh, kì ảo, những cánh hoa bồ công anh lơ lửng trong gió vương trên tóc cậu như quỳên luyến không rời.

- Cậu còn chưa bình phục hẳn, đến đây làm gì?

- Tất nhiên là để tìm cậu.

Duy Phong ngồi xuống bên cạnh nó, cậu đưa tay đón lấy những cánh hoa trắng muốt bay qua trước mặt và nói:

- Cậu có tin gió có trái tim không?

- Gió thì làm sao mà có tim được chứ!

- Thế mà có đấy! Suyt! Nhắm mắt lại nào!

Zen từ từ nhắm mắt lại, nó nghe văng vẳng tiếng Phong bên tai:

- Bây giờ hãy phát huy mọi giác quan của cậu để cảm nhận và lắng nghe. Cậu thấy gì không?
- Lời thì thảo của gió, gió hân hoan, gió reo vui, ca hát... gió sống. - Nó đang nhắm mắt và để cho những làn gió mát rượi phả vào mặt, nó nghe thấy tiếng gió hát bên tai, êm đềm và hạnh phúc.
- Ai bảo gió không có trái tim! Trái tim của gió chính là bờ công anh đây thôi!

Nhanh như chớp, một cảm giác nóng ấm đậu trên bờ mi đắm nước của nó, êm dịu và nhẹ nhàng như một làn gió, hong khô đi những giọt nước mắt buồn đau... Từ xa, có một người con trai lặng lẽ quay đi, đôi đồng tử màu cà phê giãn ra đầy mãn nguyện, khoe môi cậu khẽ nở một nụ cười yếu ớt. “Cô bé ngốc, nhất định phải hạnh phúc nhé!”

67. Chương 67

Phong đưa nó về viện, mẹ và anh đã rất lo lắng cho nó, chỉ sau một thời gian ngắn mà khuôn mặt của mẹ tiêu tụy thấy rõ, nó cảm thấy rất xót xa và ân hận. “Mẹ, con xin lỗi!” Mẹ ôm lấy nó và khóc: “Con gái đáng thương của mẹ, con không có lỗi gì cả, đó chỉ là tai nạn. Lúc đó con biết sự thật rằng con không phải con ruột của bố mẹ, con chạy ra khỏi nhà, một chiếc ô tô lao đến, bố đã đẩy con ra... Khi con tỉnh dậy, con đã mất toàn bộ kí ức trước đó, bác sĩ bảo con bị chấn động tâm lí mạnh nên dẫn đến mất trí nhớ. Vì vậy mẹ và anh con đã quyết định sẽ chôn vùi bí mật đó, không ngờ...” - “Nếu lúc đó con không làm thế thì bố đã không chết! Đều là lỗi của con...” Mẹ nắm lấy bàn tay nó, đặt vào ngực trái của mình và nói: “Bố con không chết, ông ấy vẫn sống ở đây, trong tim của mỗi chúng ta.” Rồi mẹ trầm ngâm cất giọng kể, đôi mắt bà lấp lánh một niềm yêu thương đọng đầy: “Ông ấy rất thích con gái, ông luôn muốn có một đứa con để có thể yêu thương, dỗ dành và che chở như một nàng công chúa. Rồi một ngày, ông trời đã mang con đến cho chúng ta, khi nghe thấy tiếng khóc ngoài cửa, cha con vội chạy ra và reo lên như một đứa trẻ, ông ấy bế con lên và con đã nín khóc. Con được bọc trong một cái chăn nhung, nằm trong vòng tay cha êm đềm và bình yên, đôi mắt lim dim chìm vào giấc ngủ, bàn tay bé xinh vẫn nắm chặt ngón trỏ của cha. Sau mấy tháng báo tìm cha mẹ của con không thấy có ai đến nhận về, cha con đã xin được nuôi con. Từ đó con chính thức trở thành thành viên trong gia đình. Khi con biết nói, hai tiếng đầu tiên con cất lên: “Pa...pa...”, tuy vẫn còn ngọng nghịu nhưng niềm vui bé nhỏ đó đã khiến ông ấy rơi nước mắt. Lớn lên một chút, con quần lầy cha như hình với bóng, đi đâu ông cũng đưa con đi theo, thường công con trên vai đi khắp nơi và nói với mọi người rằng con là thiên thần thượng đế đã ban cho gia đình ta. Mặc dù cha dành tình yêu thương cho con nhiều hơn, nhưng anh trai con không hề ghen tị vì điều đó, nó cũng rất vui khi có em gái và rất yêu thương con. Năm con lên bảy, cái ngày định mệnh đó... - Giọng mẹ nghẹn ngào - Trước khi ra đi, ông ấy đã nói rằng, con là thiên thần nhỏ lạc xuống trần gian nên thượng đế muốn bắt con về, nhưng cha con đã không để cho ông ấy làm thế, thượng đế đã thua... Ông ấy nở một nụ cười mãn nguyện rồi ra đi...”

Zen khóc nức lên vì những lời của mẹ, bao năm nay nó chỉ biết đến cha qua những tấm ảnh mà chưa bao giờ nhớ đến tình yêu thương vô bờ mà ông đã dành cho nó. Mẹ lấy tay lau những giọt nước mắt trên mi nó và dịu dàng nói: “Cuộc sống của con là do cha con đã trao tặng, vì vậy con phải thay ông ấy sống thật tốt vào nhé!” Zen khẽ gật đầu, nó sẽ đi tiếp con đường của mình vì nó biết nó không hề cô đơn, vì cha vẫn luôn dõi theo từng bước đi của nó.

Zen đã gặp gia đình thật sự của mình, nó có một người ông và một cô em gái song sinh. Nó được biết rằng ngày xưa vì gia cảnh khó khăn nên bố mẹ không thể giữ nó lại được. Sau này cuộc sống đã trở nên khấm khá nhưng bố mẹ của nó vẫn mãi day dứt về tội lỗi đã gây ra, họ cho người đi tìm kiếm nó bao nhiêu năm trời nhưng vẫn không có kết quả, vì lẽ đó mà sinh bệnh mất sớm. Sau này ông đã đưa tro cốt của bố mẹ và em gái nó sang Mỹ định cư và vẫn tiếp tục tìm kiếm tung tích của nó. Zen không trách bố mẹ, nó biết họ đã rất đau khổ khi phải đang tâm vứt bỏ đứa con do chính mình dứt ruột đẻ ra, tất cả cũng chỉ vì hoàn cảnh bất buộc mà thôi. Giờ đây nó đã có thêm một gia đình nữa và một người em gái song sinh, Linh Khanh.

- Chị! Đang nghĩ gì vậy? Lại đây xem cái áo này có hợp với em không?

Dứt ra khỏi dòng suy nghĩ, nó đến gần Khanh và ngắm nhìn bộ váy con bé đang mặc, trông rất dịu dàng và nữ tính. Hôm nay ngày nghỉ cuối tuần, con bé cứ lôi nó đi shopping cho bằng được, bọn nó đi khắp nơi,

mỗi rã rời cuối cùng Khanh cũng chọn được cửa hàng ưng ý.

- Đẹp lắm, rất hợp với em! – Nó gật đầu.

68. Chương 68

- Chị nghĩ Phong sẽ thích chứ?

- Ủ. chắc chắn là vậy!

Nhắc đến Duy Phong, đã lâu rồi nó chưa gặp. Zen không biết cảm giác nó dành cho Phong là gì, nó không thể chấp nhận Phong vì cánh cửa trái tim nó đã đóng chặt sau khi chia tay Huyền, nó không muốn tin vào thứ gọi là tình yêu vĩnh cửu nữa. Nó biết Khanh thích Phong, cứ mỗi lần nhắc đến cậu ta, đôi mắt con bé lại sáng lên, tràn ngập niềm vui, thế nên nó càng phải giữ khoảng cách với Phong, nó không muốn vì một người con trai mà tình cảm chị em nó rạn nứt, càng không muốn Phong vì nó mà chịu nhiều đau khổ hơn nữa.

Tình cờ nhìn sang bên kia đường, một dáng hình quen thuộc lướt qua mắt Zen. Khoảnh khắc đó, trái tim nó như ngừng đập, bao nhiêu thứ cảm xúc lẫn lộn bỗng ùa về, trào dâng trong lòng. Nó vụt chạy ra khỏi cửa hàng và đuổi theo người đó. Nhưng không kịp, bóng hình ấy cứ xa dần, xa dần rồi mất hút vào trong đám đông. Một cảm giác hụt hẫng xâm chiếm lấy tâm hồn Zen, lần thứ hai nó để vụt mất cậu ấy. Nó ngồi sụp xuống giữa dòng người qua lại và bật khóc, cảm giác lạc lõng và đơn độc. Nó sẽ chỉ cho phép mình yếu đuối vì cậu ấy thêm một lần nữa thôi, khóc xong nó sẽ để cậu ấy bước ra khỏi cuộc đời nó.

- Này cô bé hay khóc nhè, ngồi khóc giữa đường thế này không thấy xấu hổ à?

Giọng nói này nghe quen quen...

Trạm dừng xe buýt...

- Cầm lấy lau mắt đi, mắt mũi tèm lem xấu xí quá!

Zen giật lấy tờ khăn giấy Phong đưa cho, tức tối đáp trả:

- Tôi xấu mặc tôi, ai cần cậu quan tâm!

- Sao lại không quan tâm! Bạn gái tương lai của tôi xấu xí, ra đường làm mất mặt tôi chứ!

Cái tên ngang ngược này, vừa nãy còn cảm kích trước tờ khăn giấy của hắn nhưng bây giờ nó chỉ muốn đấm cho hắn một trận.

- Đừng có nói bậy, ai là bạn gái của cậu?

Đột nhiên tiếng điện thoại di động vang lên cắt ngang cuộc đối thoại của bọn nó. Zen cầm máy lên, là số của ông.

- Alo! Ông gọi con có chuyện gì ạ?

- Zen à, con đến bệnh viện ngay đi. Khanh đang cấp cứu...

Nghe điện báo của ông, nó và Phong tức tốc đến bệnh viện. “Con bé đang cấp cứu. Bệnh hen của nó lại tái phát.” – Ông đưa mắt liếc nhìn cánh cửa phòng cấp cứu, đôi mắt thoáng vẻ u sầu. “Nếu con không bỏ ra ngoài. nếu con ở bên cạnh Khanh lúc đó thì có lẽ con bé đã không...” Zen ngả khụy, một bàn tay vội đưa ra đỡ lấy nó. “Cậu đừng lo, Khanh rất mạnh mẽ, nhất định cậu ấy sẽ vượt qua được!” Nó biết Phong cũng đang rất lo lắng cho Khanh, chỉ là cậu ấy đang an ủi nó mà thôi. Cánh cửa phòng cấp cứu bật mở, bác sĩ bước ra, nó nghe thấy tiếng tim mình đập rất mạnh. Khi nghe tin Khanh đã vượt qua được cơn nguy kịch, bao nhiêu lo âu, căng thẳng được trút bỏ, nó đã vui mừng rơi nước mắt.

69. Chương 69

...

Khanh đang ngủ, đôi mắt im lìm khép chặt, gương mặt xanh xao và tiêu tụy bởi căn bệnh quái ác. Nó biết Khanh rất mệt mỏi và đau đớn nhưng không thể làm được gì cho em, chưa bao giờ nó thấy bất lực như lúc này. Mi mắt Khanh khẽ động và từ từ mở ra, nó vội đỡ Khanh ngồi dậy và nói: “Để chị gọt trái cây em ăn nhé!” Khanh gật đầu rồi im lặng chăm chú nhìn nó gọt trái cây. Kể từ lúc tỉnh dậy sau cấp cứu, Khanh trở nên trầm tư lạ thường, đôi lúc nó ngồi nhìn Zen rất lâu mà không nói gì cả, cũng như lúc này đây.

- Em biết cậu ấy thích chị!

Nó ngừng tay, ngẩng lên nhìn Khanh:

- Em nói ai cơ?

- Duy Phong. Ở căn nhà ma, khi em và Phong ra ngoài. Cậu ấy đã nói rằng cậu ấy thích chị! Quả thật em đã rất hoang mang. Chị đưa tách trà nóng đến cho em, em đã cố tình làm đổ lên tay mình. Khi thấy cậu ấy lo lắng cho em như vậy, em đã rất vui. Từ lúc đó, em lại càng tin rằng cậu ấy vẫn còn rất quan tâm đến em.

- Khanh...

- Chị! Chị không thích Phong phải không? Vậy xin chị hãy giúp em, chỉ một lần này thôi! – Khanh nắm chặt tay nó, ánh mắt van lơn - Chỉ cần chị ra đi, Phong sẽ trở về bên em, tất cả sẽ trở lại như ban đầu. Em biết mình rất ích kỷ, em có lỗi với chị, nhưng em thật sự không muốn mất Phong.

Nó lặng lẽ nhìn Khanh, thì ra đây chính là tảng đá đè nặng trong lòng Khanh bấy lâu. Nó muốn giúp Khanh, nhìn thấy Khanh đau khổ lòng nó còn đau hơn gấp bội. Nhưng còn người ai cũng có một phần ích kỷ trong mình, thực tâm nó không muốn rời khỏi nơi này, không muốn rời xa những người thân yêu. Và tại sao khi nghĩ đến Phong, nó lại không thể quyết định được?

- Chị sẽ suy nghĩ! Còn bây giờ em ăn trái cây và nghỉ ngơi đi nhé!

Zen đặt đĩa trái cây lên bàn rồi bước ra. Trước khi mở cửa, nó nghe thấy tiếng Khanh vọng lại phía sau:

- Chị, em xin lỗi!

70. Chương 70

Zen đang chào từ biệt mọi người, bởi chỉ vài tiếng nữa thôi nó sẽ bay sang Mỹ cùng ông. Quyết định này của Zen khiến mọi người đều bất ngờ. Ai cũng buồn bã, nuối tiếc nhưng mọi người đều tôn trọng nó. Zen đã suy nghĩ rất lâu, trái tim nó bị giằng xé giữa việc đi và ở. Và cuối cùng nó đã chọn cách ra đi, vì Khanh, vì Phong và vì chính bản thân nó. Nó sẽ đi thật xa và làm lại từ đầu, tất cả những bi thương, mất mát, buồn đau sẽ chỉ còn là quá khứ. Không báo với Phong, đó là điều tốt nhất mà nó có thể làm cho cậu ấy. “Mày có trở về nữa không?” - “Có thể có hoặc có thể không?” – Zen mỉm cười nhìn những đứa bạn, mắt đứa nào cũng rưng rưng. Ra đi lần này không biết đến bao giờ mới gặp lại, nó ôm lấy từng đứa và thủ thỉ: “Cảm ơn bọn mày rất nhiều vì những gì đã làm cho tao, sẽ mãi mãi không quên bọn mày đâu!” Rồi nó quay sang mẹ và anh, những người yêu nhất: “Anh phải chăm sóc tốt ẹ đấy!... Đến giờ rồi, con phải đi đấy!”

Đột nhiên Vũ thốt lên khiến mọi người phải chú ý: “Khoan đã! Sao giờ này Huyền vẫn chưa đến nhỉ? Tao đã báo với nó rồi mà!” Nó khẽ nở một nụ cười buồn: “Thôi không cần đâu! Mày cho tao gửi lời đến Huyền nhé!” Rồi nó từ biệt mọi người lần cuối và ra đi. Zen kéo chiếc vali đi trên con đường nhỏ, con đường đã gắn liền với tuổi thơ của nó, với bao kỉ niệm đã qua. Đó là những ngày trưa nắng đi học về nép mình dưới giàn hoa giấy của nhà ai, đó là những buổi chiều mùa hạ đá bóng giữa đường làm bể kính nhà hàng xóm, bị bác ấy “nhiệt tình” xách tai cả đám về cho cha mẹ hỏi tội... Quảng thời gian tươi đẹp ấy giờ đây cũng chỉ còn là những kỉ niệm lưu giữ trong kí ức của mỗi người mà thôi.

Một cơn gió mạnh thổi qua khiến cho cây cối đung đưa xào xạc, mây đen ùn ùn kéo đến báo hiệu một trận mưa lớn sắp diễn ra. Zen kéo cao cổ áo và bước nhanh. Đột nhiên, nó dừng lại, sững sờ. Cách nó chỉ vài bước chân, người con trai có đôi mắt màu cà phê đang nhìn nó chăm chú, cậu bước về phía nó và nói:

- Có thể cho tớ ôm cậu... lần cuối... được không?

Zen khẽ gật đầu để cho Huyền ôm nó. Hơi ấm từ cơ thể cậu tỏa ra bao phủ lấy nó, nó nghe thấy nhịp tim Huyền đập rất mạnh, đây sẽ là lần cuối cùng nó được ở gần Huyền như thế này, nhưng đối với nó như thế là quá đủ rồi.

- Huyền, chúng ta vẫn mãi là bạn chứ?

- Chúng ta mãi mãi là bạn!

Huyền tiến nó lên taxi, bóng cậu nhỏ dần nhỏ dần thành một chấm đen và biến mất trong thinh không, kể từ đây nó sẽ phải tự đi tiếp con đường của mình.

71. Chương 71

Cùng lúc đó, tại bệnh viện...

- Phong, tớ muốn uống sữa!

- Vậy để tớ ra ngoài mua!

- Ừ, cậu đi nhanh lên nhé!

Bóng dáng người con trai vừa khuất sau cánh cửa, cô gái vội với tay lấy chiếc điện thoại và nghe máy. Sau cuộc điện thoại, cô đóng máy lại và khẽ thở dài. “Tại sao chị ấy sắp đi rồi mình lại không vui?” Một lúc sau, Phong trở về với một ly sữa trên tay và đem đến cho nó. Khanh đặt ly sữa xuống bàn và nói:

- Phong, có chuyện này tớ muốn nói với cậu!

- Sao? Sữa không hợp khẩu vị của cậu à?

Khanh vội lắc đầu:

- Không phải! Có một sự thật mà cậu nên biết... Tớ không phải là người con gái cậu cần tìm, tớ đã lừa dối cậu...

- Cậu đang nói gì vậy?

- Nghe tớ nói hết đã. Mười năm trước, một con bé tình cờ gặp một thằng bé ở công viên. Khi ấy, thằng bé trông rất buồn bã và thường ngồi thẫn thờ một mình. Con bé đến muốn đến gần an ủi thằng bé thì thằng bé nắm chặt lấy tay nó và mừng rỡ kêu lên: “No, No”. Con bé biết thằng bé nhận nhầm người nhưng nó để thằng bé vui, nó đã chấp nhận với tên gọi mới của nó. Mỗi buổi chiều, con bé thường ra công viên để được gặp thằng bé, những giây ở bên cạnh cậu chính là những giây phút hạnh phúc nhất của nó. Rồi một ngày, con bé chạy đến công viên như thường lệ, nó chờ mãi chờ mãi đến khi trời tối mịt cũng không thấy thằng bé đến. Sang ngày tiếp theo, tiếp đó, tiếp đó nữa, ngày nào nó cũng ra công viên chờ, nhưng chỉ là sự đợi chờ trong vô vọng.

- Khanh, cậu...

- Cô bé đó chính là tớ. Tớ đã chờ đợi cậu quá lâu rồi, không đủ sức để tiếp tục nữa, lần này tớ sẽ buông tay.

Khanh tháo sợi dây chuyền pha lê trên cổ đưa cho Phong và nói:

- Zen đang ở sân bay, nếu cậu đi bây giờ có lẽ còn kịp đấy! Cái này của chị ấy đánh rơi, hãy trả lại giúp tớ!

Phong lao nhanh ra khỏi bệnh viện, cậu bắt một chiếc taxi đến sân bay. Trong lòng Phong nóng như lửa đốt, Phong nhìn đồng hồ 40 phút nữa là máy bay cất cánh, hy vọng vẫn còn kịp. Thì ra Zen mới thực sự là cô bé đó, ráp nối những sự kiện cậu thấy có nhiều sự trùng hợp ngẫu nhiên đến lạ thường, thế mà cậu lại

không nhận ra. Nhất định cậu sẽ không để vượt mắt cô ấy thêm một lần nữa. Bác tài báo là đường đang tắc, phải 15 phút nữa mới đến nơi. Phong rút vội một số tiền đưa cho tài xế rồi ra khỏi xe. Đúng lúc đó, một cậu bé lướt ván ngang qua, cậu lao đến mượn rồi phóng đi mất. Phong lướt như bay trên vỉa hè, vượt qua các chướng ngại vật dễ dàng. Chỉ còn 20 phút nữa...

72. Chương 72

Chiếc taxi lao đi vun vút trên đường, Zen đưa mắt ra cửa sổ ngắm nhìn mọi cảnh vật lần cuối, cơn mưa rào rả rích ập xuống bất ngờ, rửa trôi những bụi bặm, ngồn ngăng của trần thế. Zen đưa tay đón lấy những hạt mưa. Từng giọt từng giọt len lỏi qua kẽ tay của nó và rơi xuống. Hãy để cho nó cảm nhận vị mát lành này lần cuối, của cơn mưa cuối cùng nó còn ở Việt Nam.

Xe dừng lại ở cổng sân bay, nó mở ô ra và bước xuống xe. Cơn mưa nặng hạt vẫn dai dẳng, mang theo một buồn miên man như tiễn đưa một người ra đi không bao giờ trở lại...

Chiếc ô trên tay nó chốc chốc lại rung rung khi có một luồng gió tràn qua, những giọt nước mưa thì nhau tung tóe lên đôi giày của nó. Zen đứng lặng nhìn bao quát nơi này một lần cuối rồi quay đi. Thành phố thân yêu, tạm biệt!

- Zen!

Nó nghe thấy có người gọi tên mình, nhưng có lẽ nó đã nhầm với tiếng mưa.

- Zen!

Lần này âm thanh đó trở nên to và rõ ràng hơn. Đúng là giọng của cậu ấy rồi! Tiếng gọi đó khiến cho trái tim nó đau đớn. Nắm chặt bàn tay, nó không cho phép mình quay đầu lại. Đột nhiên, phía bên kia đường, một tiếng hát cất lên... Âm thanh trầm bổng, lúc lên cao xuống thấp theo từng âm điệu của đoạn nhạc. Lời ca chất chứa nỗi bi thương, đau đớn tột cùng... Bài hát này nó đã từng nghe, nhưng không thể nhớ ra ở đâu. Tại sao lại khiến cho đầu nó nhức nhối đến như vậy? Nó đưa tay ôm lấy đầu, cơn đau khiến cho đầu nó như muốn nổ tung, tiếp đó một tia sáng quét qua...

Nó thấy mình đang đứng ở một góc phòng, đang chăm chú quan sát một người con trai đang kéo đàn trên sân khấu. Khuôn mặt điềm tĩnh, ánh mắt trầm tư đầy mê hoặc ẩn hiện dưới ánh đèn đa sắc của bar, bàn tay linh hoạt đưa đẩy, kéo ra những nốt nhạc trầm bổng, phiêu du theo điệu nhạc...

... Trên cánh đồng bồ công anh, một cô bé đang ngân nga một giai điệu, cậu bé ngồi bên chăm chú lắng nghe và lẩm nhẩm theo lời bài hát. Đó là bài hát cha cô bé đã dạy cho cô, và cô đã hát cho người bạn thân mà cô yêu quý nhất...

Zen lắc mạnh đầu để cơn đau qua đi, nó không biết những hình ảnh vừa rồi là gì và tại sao Phong lại biết bài hát đó, tại sao mỗi lần nghe thấy những giai điệu đó lòng nó lại cảm thấy day dứt không yên.

- No! Dừng đi!

Nó lấy tay lau đi những giọt nước mắt đang tươi ướt đôi má và tiếp tục bước đi. “Phong, tớ xin lỗi! Hãy quên tớ đi!” “Két!” Một âm thanh chói tai vang lên cùng với tiếng va đập mạnh. Zen từ từ ngoảnh lại... chiếc ô trên tay nó rơi xuống đất...

...

- A! Lạnh quá! – Con bé thốt lên khi bị một lon nước ngọt từ phía sau áp lên mặt nó.

- Sao lại thích uống trà chanh? – Thằng bé thắc mắc.

Con bé nở nụ cười tươi rói, tràn ngập hạnh phúc:

- Vì cậu thích trà chanh!

- ... Cho dù có thể nào tớ sẽ luôn ở bên và mãi mãi bảo vệ cậu!

73. Chương 73

- Nu hứa rồi đấy nhé! Không được nuốt lời đâu! Ngoắc tay nào!

- Tớ hứa!... Ngày mai tớ sang Pháp...

Con bé lặng người đi trước câu nói của thằng nhóc, nước mắt nó bắt đầu rơi lã chã trên đôi má bầu bĩnh, con bé chạy đến níu lấy tay áo thằng nhóc giật giật như muốn khẳng định lại sự thật nó vừa được nghe:

- Nu đang đùa phải không? Nu đừng đùa tớ như vậy, không thích đâu!

Thằng nhóc vội quay mặt đi để che giấu những cảm xúc trong lòng, nó sợ khi nhìn vào mắt con bé nó sẽ không có đủ can đảm để tiếp tục ra đi.

- Không, Nu nói thật đấy! Ngày mai tớ đi rồi, cậu sẽ đến tiễn tớ chứ?

Con bé thất thần, giọng nó lạc hẳn đi trong làn nước mắt:

- Nu nói dối! Nu nói dối! Nu đã hứa sẽ không bao giờ rời xa No cơ mà!

Thằng nhóc cũng đau không kém gì con bé, nó cắn chặt môi đến suýt bật máu để ngăn không cho những dòng lệ thoát ra ngoài.

- Tớ xin lỗi! Sáng mai 7 giờ tớ sẽ đợi cậu dưới gốc cây sồi già giữa cánh đồng bồ công anh này, cậu sẽ đến chứ?

Con bé ngược nhìn thằng nhóc bằng đôi mắt ầng ậng nước, nó nhìn ra sự kiên định trong đôi mắt nó, nó biết Nu sẽ không bao giờ thay đổi quyết định đâu, hơn nữa người bắt cậu ấy phải rời xa nó là bố của Nu, cho dù nó có khóc, có níu kéo thì sẽ thay đổi được gì chứ! Con bé đưa tay lên quệt nhẹ giọt lệ vương trên khóe mắt và nở nụ cười buồn:

- Được, sáng mai tớ sẽ đến!

... Con bé ghé mắt vào phòng và thấy bố mẹ đang tranh cãi, về nó. Bố mẹ nói rằng nó không phải là con đẻ của họ. Con bé lao ra khỏi nhà và chạy trong mưa. Nó nghe thấy tiếng bố gọi đằng sau nhưng nó không dừng lại. Một chiếc ô tô lao tới...

Cũng như ngày đó... ngay lúc này... trước mắt nó, người thân yêu nhất của nó đang nằm trong vũng máu. Nó lao đến bên Phong và ôm lấy thân thể của cậu, giọng của nó lạc đi trong cơn mưa:

- Nu, tỉnh dậy đi! Tớ đây, No đây! Cậu đã hứa sẽ mãi ở bên cạnh tớ cơ mà! Đừng bỏ tớ, Nu ơi!

Zen gục đầu lên người Phong, những giọt nước mắt hòa lẫn với nước mưa làm nhòe đi đôi mắt. Tại sao tất cả mọi người, ai cũng đều lần lượt rời xa nó? Chưa bao giờ nó cảm thấy yếu đuối và cô độc như lúc này.

Đột nhiên, có một bàn tay đưa lên, chạm vào những giọt nước vương trên mi nó.

74. Chương 74

- No ngốc, phải khó khăn lắm tớ mới tìm được cậu, sao tớ có thể bỏ cậu mà đi được chứ!

Nó mừng rỡ khi thấy Phong tỉnh lại, nó biết cậu ấy sẽ giữ lời hứa. Bàn tay Phong run run đưa vào túi áo và lấy ra một vật lấp lánh.

Đây là cái đồng hồ pha lê nó đã đánh mất mà, sao nó lại có ở đây?

- Cái này... là của Khanh gửi trả cậu... Nhưng vì tớ mà nó bể mất rồi... Tớ xin lỗi...

Nó nắm chặt chiếc đồng hồ trong tay, trái tim như có ai bóp nghẹn.

- Không sao đâu! Hư rồi có thể sửa lại được mà?

- Ủ... bây giờ...tớ buồn ngủ... quá! Tớ... chớp mắt... một... tí nhé! Khi nào... tỉnh dậy... chúng ta... sẽ... lại chơi đùa... bên nhau... như trước, được không?

Phong từ từ nhắm mắt lại...

Bàn tay cậu dần trượt khỏi tay nó và... buông thõng.

Dưới làn mưa buốt giá, chàng trai nằm trong vòng tay của cô gái, mi mắt cậu khép lại như đang ngủ say. Chiếc đồng hồ trên tay cô ngừng chạy, phát ra thứ ánh sáng lấp lánh, bi thương như được gột rửa bằng nước mắt.

Fly away

5 năm sau...

Ring! Ring!

- Alo! Zen à! Thiên đây! Đến quán Hồi ức ngay nhé! Cả bọn đang đợi, chỉ thiếu mình mày nữa thôi!

- Ủ! 15 phút nữa tao có mặt.

Gác máy, cô lại tủ quần áo lôi ra những bộ trang phục đẹp nhất. Sau một hồi đắn đo, lựa chọn, cuối cùng cô đã chọn được 1 bộ đầm trắng khá thanh lịch và nhẹ nhàng.

Ngắm mình trong gương, cô không khỏi ngỡ ngàng trước sự thay đổi của mình. Chiếc váy maxi trắng ôm lấy phần eo nhỏ chạy dọc xuống chân, bông bênh trong nắng sớm, mái tóc dài xõa ngang vai càng làm tăng thêm vẻ nữ tính nơi cô. Zen chạm nhẹ vào đôi mắt mình trong gương, ánh mắt trầm lặng này không phải là của cô bé Zen năm năm trước nữa. Giờ đây cô đã cứng chạch và trưởng thành hơn, có thể tự quyết định được những việc lớn của cuộc đời mình. Ai rồi cũng sẽ phải chấp nhận sự thay đổi này, chỉ có điều là sớm hay muộn mà thôi!

Cô ra khỏi nhà và phóng xe đến điểm hẹn. Đường phố tràn ngập sắc hoa, người người tấp nập mua sắm chuẩn bị đón giao thừa, chỉ còn vài tiếng nữa sẽ bước sang năm mới. Một năm nữa lại qua đi, cuộc đời của nó lại rút ngắn lại. Nhưng nó không hề hối tiếc, bởi được sống thêm một ngày là một niềm vui mà cuộc sống đã ban cho nó, nó trân trọng những điều đó. Zen bước vào quán, và tiến lại gần chỗ bọn bạn đang vây gọi.

- Xin lỗi đã để bọn mày phải chờ lâu!

- Vẫn biết thế cơ à? Mày uống gì?

- Như cũ.

- Chị ơi ột ly trà chanh!

Zen ngồi xuống một chiếc ghế trống và đưa mắt nhìn một lượt. Tất cả mọi thứ đều đã đổi thay, từ cảnh vật, đến con người. Khanh đã trở về Mỹ với ông ngoại, nó hứa tết này sẽ về Việt Nam ăn tết, Lưu Ly cũng đã ra tù, hiện tại cô ấy đang làm việc cho công ty của bố Duy Phong. Mấy thằng bạn của Zen đều có hướng đi cho riêng mình, đứa nào cũng có bạn gái và tết năm nay chúng sẽ không cùng đón giao thừa với cô nữa. Hơi chạnh lòng, nhưng cô rất mừng cho bọn nó.

- Mày gặp Huyền chưa?

75. Chương 75

- Chưa, rồi tao sẽ ghé qua thăm cậu ấy.

- Ủ, chắc nó sẽ vui lắm đấy!

Zen ngồi một lúc với lũ bạn rồi xin phép đi trước. Đi qua một cửa hàng hoa, cô dừng lại và chọn một bó hoa bách hợp, loài hoa mà người ấy rất thích.

Dưới gốc sồi già giữa cánh đồng bồ công anh, người con gái trong tà váy trắng bay phấp phới đứng rất lâu trước một ngôi mộ. Cô cúi xuống, vuốt nhẹ lên tấm hình trên bia mộ, trong hình là một người con trai khôi ngô tuấn tú, đôi mắt cậu phát ra những tia nhìn dịu dàng và khóe môi hé nở một nụ cười hạnh phúc.

Đột nhiên, một cơn gió mạnh lướt qua cuốn theo chiếc khăn voan mỏng quàng trên cổ cô. Chiếc khăn bay tung trong gió tạo thành một dải dài cắt ngang nền trời xanh thẳm rồi từ từ đáp xuống... Bước chân cô chợt chậm lại, ánh mắt của cô dừng lại ở khoảng không phía trước, trái tim cô trở nên rối bời và tâm trí cô không còn đủ sức để quan tâm đến chiếc khăn kia nữa.

Cách đó không xa, có một người con trai đang lặng lẽ ngắm nhìn cô, chiếc khăn voan đang nằm trên tay cậu. Những cánh hoa bồ công anh trắng muốt, chốc chốc lại bị gió thổi tung lên, rồi lại lơ lửng trong không trung như những bông tuyết mùa hạ. Trên cái nền thơ mộng đó, người con trai nổi bật lên với bộ vest đen lịch lãm, đôi mắt trầm tư sâu lắng luôn hướng về người con gái mà cậu yêu thương.

- Cậu về khi nào vậy?

- Vừa rời khỏi sân bay là tớ đến tìm cậu ngay, để bắt cậu thực hiện một lời hứa!

- Lời hứa gì cơ?

- Trước khi tớ sang Pháp du học, cậu đã nói 5 năm sau trở về, nếu tớ tìm thấy cậu đầu tiên thì cậu sẽ chấp nhận lời cầu hôn của tớ...

Họ chạy thật nhanh đến bên nhau và ôm chầm lấy nhau trong niềm hạnh phúc, giờ đây sẽ không còn gì có thể chia cách họ được nữa, cho dù có chuyện gì xảy ra họ sẽ mãi ở bên nhau...

5 năm trước, Zen nhận được tin báo Huyền uống thuốc ngủ tự tử, nó đã rất sốc. Trước khi ra đi, cậu đã để lại cho nó một bức thư:

“Gửi Zen! Khi cậu nhận được bức thư này thì có lẽ tớ đã đi đến một nơi rất xa rồi. Có một điều tớ muốn nói cho cậu biết. Tớ rất thích cậu Zen ạ! Tình cảm của tớ dành cho cậu là những tình cảm chân thật nhất, nó sẽ mãi vẹn nguyên và không bao giờ thay đổi. Nhưng tớ thể ở bên cậu, vì tớ là một thằng gay. Thật nực cười phải không Zen? Một thằng gay biết yêu một người con gái, điều phi lý nhất trên đời. Nhưng đó lại là sự thật.

76. Chương 76

Không biết từ bao giờ tớ lại có cảm giác với những người cùng giới, tớ có thể thích họ, nhưng tình yêu mà tớ dành cho cậu mãi mãi chỉ có một. Tớ đã tự dẫn bản thân rất nhiều lần, và tớ thấy mình không thể ích kỷ như vậy được, cậu xứng đáng có được hạnh phúc tốt hơn, cuối cùng tớ đã quyết định rút lui khỏi cuộc đời cậu.

Tớ rất đau khổ và cảm thấy ghê sợ chính bản thân mình, những cơn ác mộng cứ triền miên quẩn lấy tớ không thôi. Tớ muốn thoát khỏi cuộc sống địa ngục này, tớ muốn tìm một lối thoát cho chính bản thân mình.

Phong là một chàng trai rất tốt, tớ biết cậu ấy rất thật lòng với cậu. Hãy vì tớ, sống thật tốt vào nhé!”

Đó là lần cuối nó nhìn thấy Huyền, cậu ấy ra đi rất thanh thản, khóe môi còn thoáng một nét cười hạnh phúc.

Không biết có phải sự thật hay ảo giác, khi Zen vô tình liếc về phía cây sồi già, nó đã thấy Huyền đứng đó, cậu nở nụ cười rạng rỡ như muốn chúc phúc cho nó. Rồi cơ thể cậu dần tan biến và hoá thành những cánh hoa bồ công anh bay mãi, bay mãi...

Zen nắm chặt tay Phong và ngược nhìn lên trời cao, cậu cúi xuống thì thào, làn hơi ấm phả vào tai cô: “Những đau thương, nước mắt, hy sinh... sẽ như những cánh hoa kia, hãy để tất cả theo gió bay đi!”

(Hết)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-de-tat-ca-theo-gio-bay-di>